КНИГА-ИГРА

СОНОРА

Ейдриън УЕЙН

Робърт БЛОНД

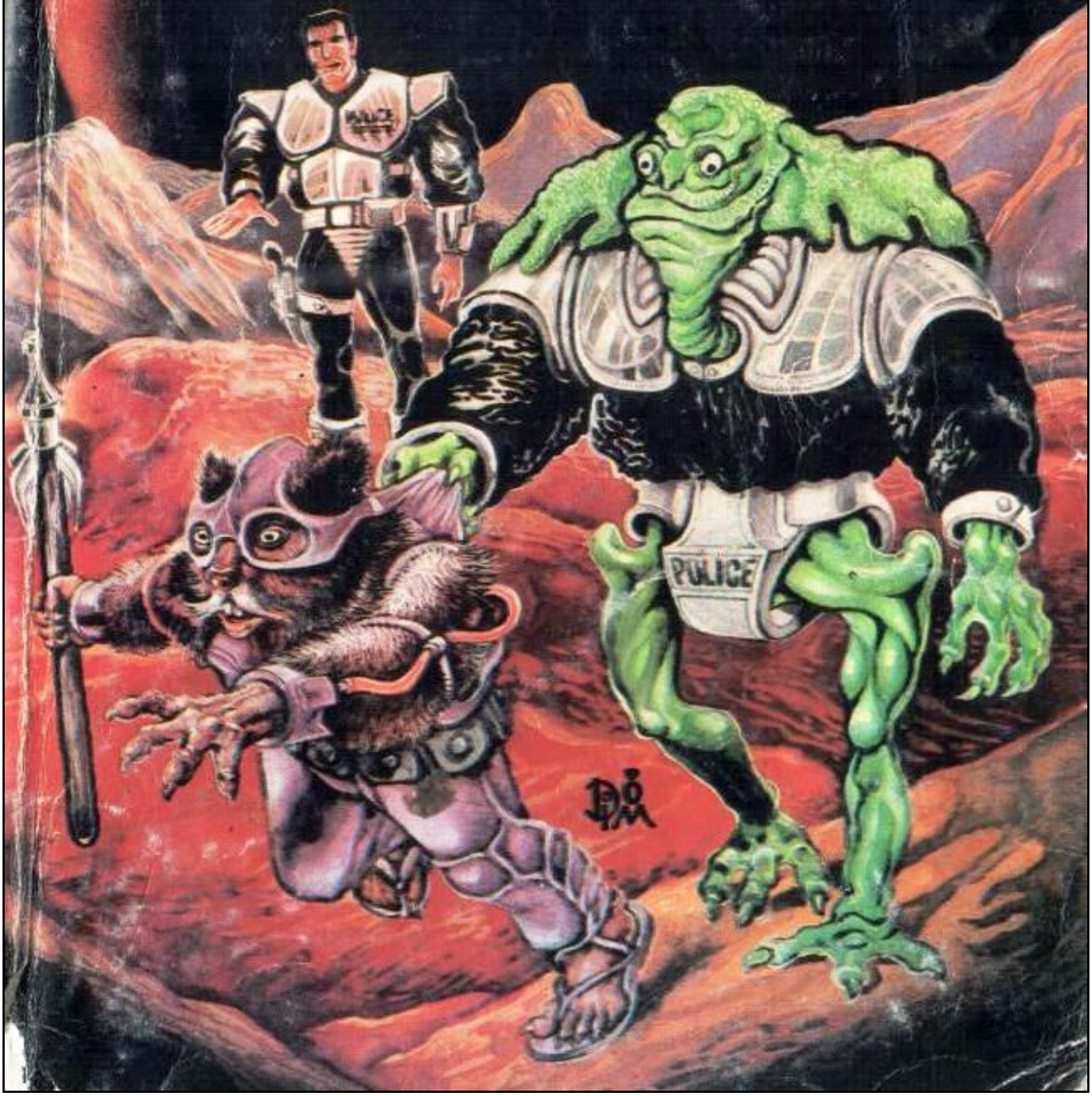

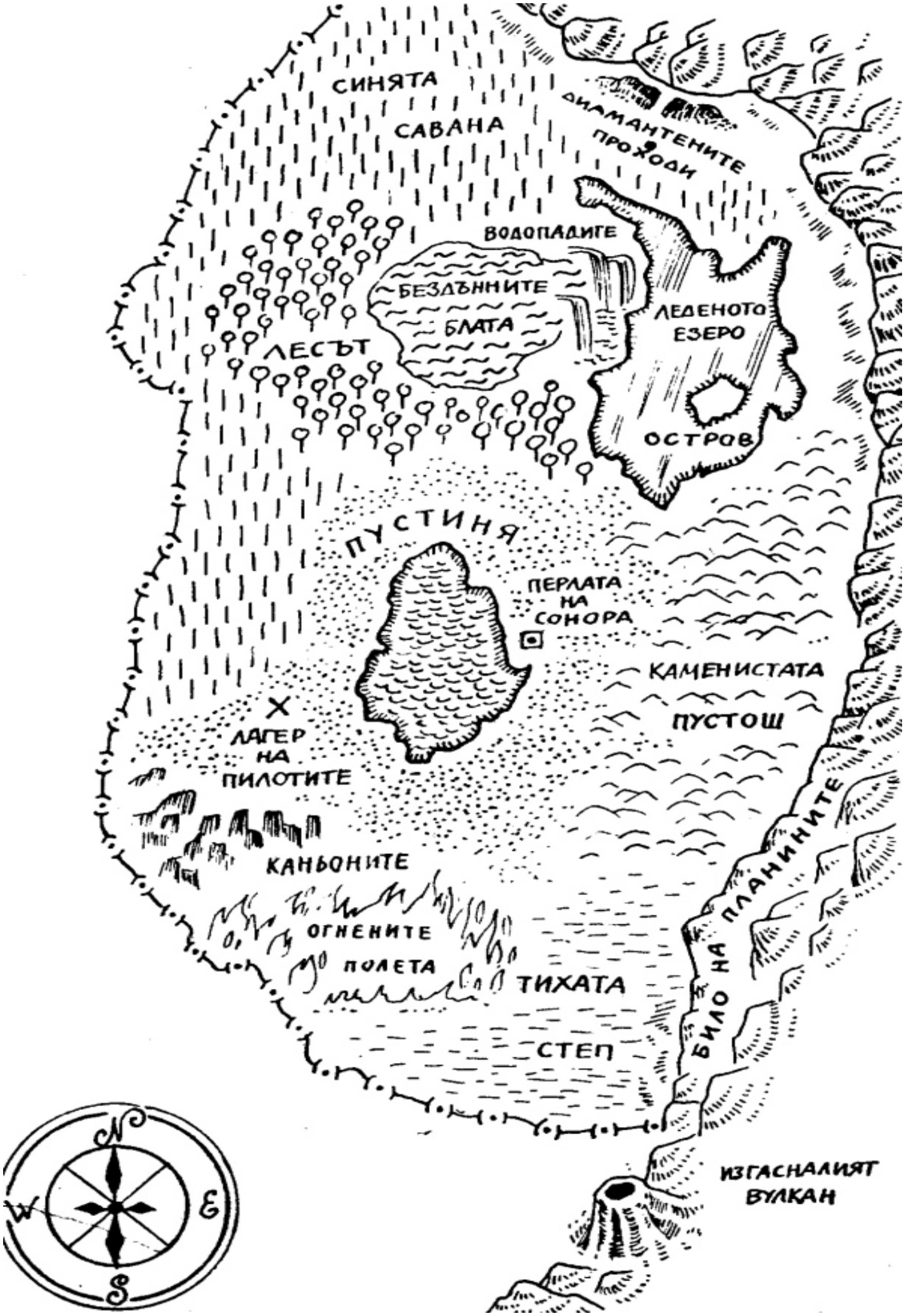
СИНЯТА САВАНА
ДИАМАНТЕНИТЕ ПРОХОДИ
ВОДОПАДИТЕ
БЕЗДЪННИТЕ БЛАТА
ЛЕСЪТ
ЛЕДЕНОТО ЕЗЕРО
ОСТРОВ
ПУСТИНЯ
ПЕРЛАТА НА СОНОРА
КАМЕНИСТАТА ПУСТОШ
ЛАГЕР НА ПИЛОТИТЕ
КАНЬОНИТЕ
ОГНЕНИТЕ ПОЛЕТА
ТИХАТА СТЕП
БИЛО НА ПЛАНИНИТЕ
ИЗГАСНАЛИЯТ ВУЛКАН
N
W
E
S

Правила на Играта
Приложение I

1. Шанс.
Понякога, в хода на мисията, ще се налага да оставяш развитието.на събитията в ръцете на Съдбата. За да изпробваш късмета си, ще трябва да определяш своя „Шанс", както се нарича всяко число от едно до шест, получено чрез хвърляне на зар или посочване наслуки в таблицата на края на книгата.

2. Жизнен статус.
Жизненият ти статус се определя с нива (от първо до десето). Започваш играта в първо ниво и всяко невнимание, което доведе до влошаване на здравето ти, ще те премести в по-долно. Ако паднеш под десето ниво, играта свършва. Очакват те доста премеждия, така че пази силите си.

3. Умения
Твоите Сила, Бързина, Внимание, Точност и известни Пилотски умения, които вероятно ще решат успеха на мисията, зависят от Жизнения ти статус. Числовата им стойност е представена в таблицата на страница 6. Трябва просто да знаеш в кое жизнено ниво се намираш в момента, за да ги използваш в случай на нужда.

Жизнен статус	Сила	Пилотски умения	Точност	Бързина	Внимание
I ниво	5	5	4	5	4
II ниво	4	5	3	4	4
III ниво	4	4	3	3	4
IV ниво	3	3	3	2	3
Униво	3	3	2	2	3
VI ниво	2	2	2	2	2
VII ниво	1	2	2	1	2
VIII ниво	1	1	1	1	1
IX ниво	0	1	1	0	1
X ниво	0	0	1	0	1

4. Коефициент на Опит.
Някои от най-сполучливите ти ходове по време на мисията ще бъдат възнаграждавани с известно количество точки, обозначаващи опита, който придобиваш в течение на играта и от който ще можеш да се .възползваш по-късно. В началото на съответните епизоди ще има индексация **(К.О. ?)**,

като числото на мястото на въпросителния знак ще означава колко точки можеш да прибавиш към своя Коефициент на Опит.
След като събереш 15 точки К.О., получаваш правото да прибавяш 1 всеки път, когато определяш Шанса си. Ако се сдобиеш с 30 точки К.О., ще можеш да променяш Шанса си с 2, а ако се докопаш до 40 точки - с 3.

ДНЕВНИК НА МИСИЯТА

Жизнен статус: 1Ниво
Коефициент на Опит:

ЕКИПИРОВКА:

I. Превозно средство

1. УАСП 2. Слей

II. Оръжия	Заряди
1. Плазмена пушка	000
2. Кинетичен импулсатор	0
3. Лазер	00000000
4. Огнемет	0000
5. Хидропръскачка	0000
6. Гранати	000000

III. Костюми

1. Камуфлажен
2. Антигравитационен
3. Термозащитен
4. Противоударен
5. Аеробен
6.Рехабилитационен

СВЕДЕНИЯ:

Екипировка

Приложение II

I. Превозни средства.

1. Уаспът фигурира в екипировката на галактическите специални части. Името му горе-долу идва от общия език (оса). Тази малка машина, представляваща нещо като реактивен автомобил на въздушна възглавница, има бронята на танк, въоръжението на изтребител и цената на един неголям астероид, прогнил от уран. Изброените качества я правят секретна и недостижима за цивилни лица, но едно цивилно лице с много пари не е обикновено цивилно лице. Уаспът, намиращ се в мазето на „Перлата на Сонора", е най-новият модел: К 112. Той е твърде засекретен и затова предложената илюстрация изобразява един по-стар уасп: К 108.

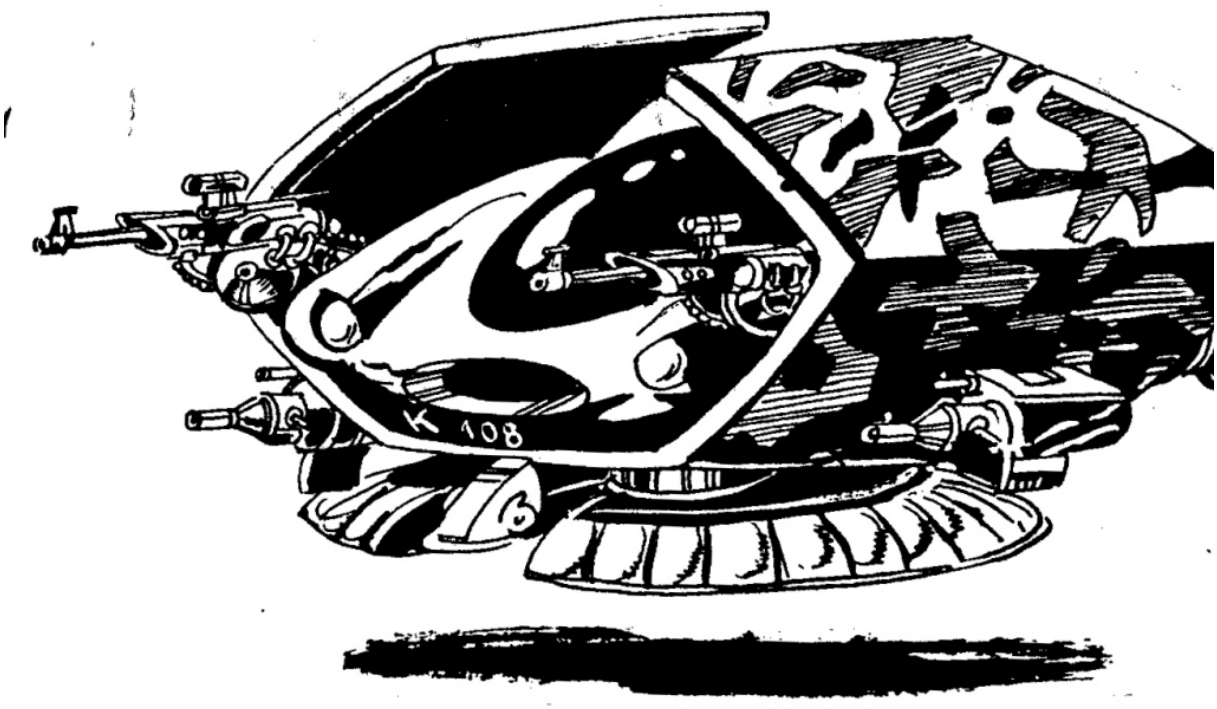

2. "Слей" е общоприетото название на персонален антигравитационен джип, идващо от Общия език (шейна). Горе-долу цялата му предна част е заета от тежки картечници, но главното достойнство на Х 87 е уникалното камуфлажно- покритие тип „Хамелеон", което го прави почти невидим. Главното му неудобство пък идва от факта, че антигравитационнйят ефект на префасонираните планети е нарушен и в определени точки на повърхността направо липсва.

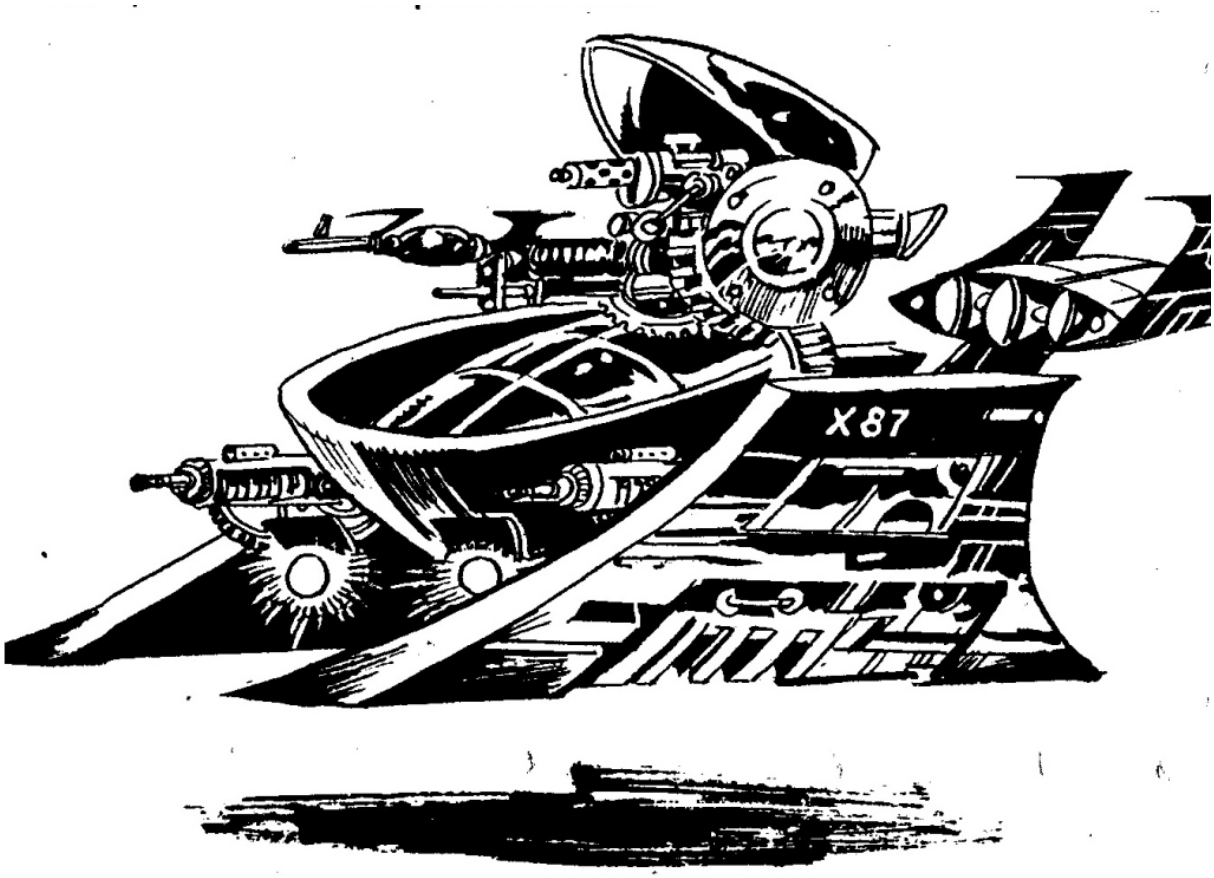

II. Оръжия

1. Плазмената пушка "Кварц 3" е едно доста мошно и надеждно оръжие, на редовна служба в армейските части на Космическа сигурност. Стандартният модел се носи на гърба с удобен ремък. Пълнителят включва три заряда.

2. Кинетичният импулсатор е апарат с регулируем обхват. Полето, създавано от него, може да срине небостъргач със същата лекота, с която чупи молив. За съжаление зарядът на акумулатора е достатъчен само за един изстрел, независимо от мощността му.

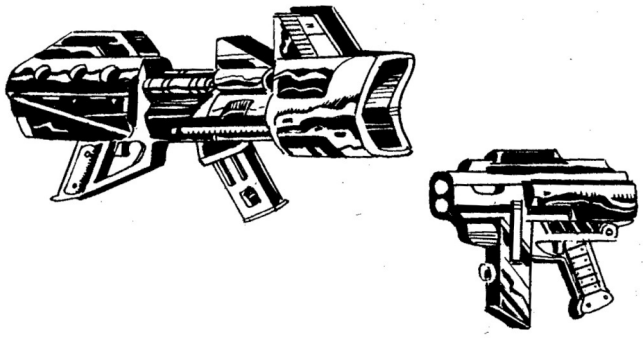

3. **Лазерът** е умален до удобни за пренасяне и употреба размери. Рубиновата нишка се разпада след осем изстрела.

4. Регулируемата струя на **Огнемета** е достатъчна да изпари малко езеро. Можеш да го употребиш четири пъти. Носи се на гърба със система от ремъци.

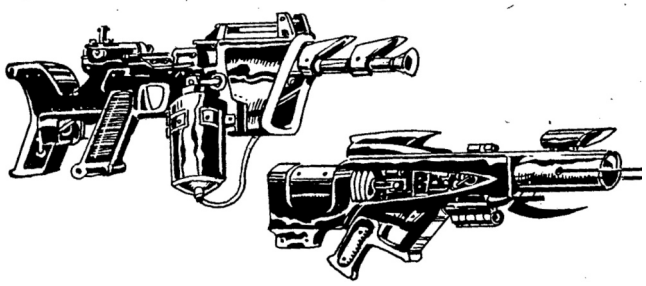

5. Силата на водната струя, създавана от преносимата **Хидропръскачка** далеч превишава мощността на пожарникарски маркуч. Оръжието може да се употреби до четири пъти.

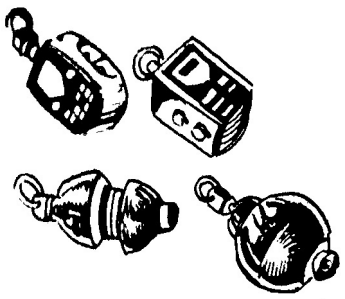

6. Всяка от **гранатите** може да повали десетина пехотинци или да събори малка сграда. Носи се на пояса, като за целта е снабдена с прилепваща стена. Внимавай само да не ти залепне за пръстите, след като си издърпал пръстенчето.

III. Костюми

Всеки от „костюмите" представлява колан, от който се проточват множество проводници с вакуумни накрайници. При включване, специално поле създава офекта на съответния костюм. За нещастие действието му е само временно и еднократно.

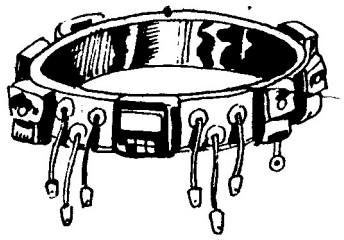

Заб.: Аеробният костюм осигурява въздух за дишане (при гмуркане, в токсична среда), а Рехабилитационният автоматично лекува телесни увреждания и може да повиши с пет нива Жизнения ти статус, наведнъж или едно по едно, но не и по време на битка.

IV. Униформа - комплект.
Това е най-ценната част от екипировката ти. Освен панталон и куртка от специална, свръхиздържлива материя и високи обувки с хелий в подметките, униформата включва голям боен нож, привързан към левия ботуш, и съвършен автоматичен пистолет, чиято цев е изведена в десния ти ръкав. Пълнителите с компактни куршуми, прикрепени към дрехата, ти осигуряват предостатъчно (за твоята кратка мисия) изстрели. В ципа е вграден микропредавател на специална честота, чрез който ще можеш да разговаряш с Фратус във вилата му.

Азбучен справочник

Приложение III

Завърите са коренните жители на Земя 2, която освен общото име има сходен строеж, климат и прочие с планетата-майка на човечеството. Това, заедно с някои обстоятелства, съпътстващи космическите полети (виж по-долу), я е направило една от първите колонизирани планети и до днес хората там наброяват 1/3 от целокупното население. На Земя 2 еволюцията явно е кривнала, защото разумните й обитатели са идентични с един вид малки динозаври, а еквивалентите на хората масово са измрели по необясними причини още в предисторическата епоха. Завърите са и първата раса, която е спечелила политическа Война за независимост срещу човешката, и днес те имат представители в редица важни Галактически управленчески структури.
Космическа сигурност се нарича организацията, изпълняваща що-годе ролята на галактическа полиция. Служителите й по правило са само хора, което прави влиянието й в галактиката, населена с 18 вида разумен живот, твърде илюзорно. В последно време (от 2190 г. насам) отделните планетарни полиции все по-често изпращат свои представители и

координатори, някои от които получават твърде влиятелни постове. През 2216 е сформиран и първият смесен патрул от човек и хулус, което окончателно утвърждава ролята на тази служба в Хулу и заселените от хулуси планети. Останалите 17 свята обаче продължават да приемат твърде резервирано служители от Космическа сигурност във вътрешните си дела. Всъщност чувствата са взаимни, защото повечето от хората, работещи в нея, трудно могат да приемат гледката на тревнозелен охранен хулус в изрядната бяла униформа на полицията.

Либеранизъм е наименованието на религия, основана в 2051 година от Църковния сбор на новаторските религиозни течения в Галактиката. Всъщност тогава Галактика е било едно доста по-тясно понятие, но по-късно, с разселването на хората, либеранизмът е получил широко разпространение и се е превърнал в единствената Космическа религия, в истинския смисъл на думата. Четири от осемнадесетте разумни свята в различна степен го приемат и либераните-хулуси, пилъри, тедита и завъри съвсем не са рядкост.

Либеранизмът е една доста освободена и веселяшка религия. Първото произтича от постулата, че животът олед смъртта не зависи от земните ни дела, а второто произтича от първото.

Подпространственият и планетарният преход представят най-общо взето спецификата на космическите полети през 2219 година. Планетарният се осъществява с помощта на обикновен фотонен двигател при придвижване между планети от една и съща система. За по големи разстояния, например от единия край на Галактиката до другия, се използва принципът на подпространственото придвижване, твърде мъгляв дори и за специалистите. Преди да бъде открита подходяща апаратура за управляване на процеса (което е станало съвсем случайно), корабите, съоръжени с подпространствен двигател са проявявали любопитната тенденция да излизат обратно в трите измерения на една и съща планета, независимо от първоначално зададените координати. Тази планета е Земя 2 (виж по-горе).

Социалните нива са използвани за разпределението на твърде многобройните жители на Галактиката, обединени под знака на Единната Президентска Република, и биват от Първо до Осмо, с две специални Нива: за хората извън закона и за обитателите на туземните светове, които не са включени в състава на Републиката и нямат свои представители в Събранието. В Първо ниво попадат само изключителните богаташи, които са не повече от двадесет в цялата Галактика. Към осмо принадлежат тези, които не умират от глад по изключително стечение на обстоятелствата - 9% от Галактическото население. В началото на действието ти си в Шесто ниво, но е възможно изпълнението на евентуалната ти мисия да те придвижи нагоре в обществото.

Тедитата, както показва и името им от Общия език („мече"), с външния си вид доста успешно наподобяват Земната миеща мечка. Независимо от комичния си изглед, те са една сериозна и трудно разбираема раса с големи постижения във философията.

Хейн Сити е столицата и най-големият град на Хейн, планета от земен тип, четвърта в системата Кентавър 2. Хейн е известен учебен център и всъщност девет от дванадесетте града на повърхността й представляват университетски комплекси, а 76% от населението е пряко свързано с учебния процес. Хейн сити е икономическият, културен и отчасти административен център на университетската общност.

Планетата се намира в специално, полуавтономно политическо и икономическо положение, утвърдено с Президентски указ от 2177 година. Освен другите предимства, то облекчава данъчното бреме на малките фирми за услуги, което е една от основните причини детективското ти бюро да се намира именно тук.

Хулусите са една от равноправните раси, тоест тези, които участват със свои представители в Събранието. Трябва да се знае обаче че интелигентните хулуси, които обикновено стават парламентаристи, са рядкост. Редовият хулус е доста ограничено и спокойно същество без склонност към обучение.

Прилагателното „едър" за хулус означава три метра висок и два метра широк. Тези същества имат по две двойки крайници и една почти хуманоидна глава, но черепите им не са окосмени, а цветът на кожата им варира от тревнозелено до охра.

Специална забележка: „*Сонора" е името на древна, полумитична долина на планетата-майка на човечеството, която според преданията, криела несметни богатства. Защо Фратус е нарекъл планетата си така (а не „Фратус", например, което е горе-долу същото), не е известно.*

1.

Бюрото жално изскърцва, когато качваш и втория си крак върху него. Отхапваш от първата за деня ябълка гледайки замислено през прозореца. Над Хейн сити блести утрото и в розовите лъчи на двете слънца градът изглежда измамно красив.
Видеофонът избълбуква. Ритваш го.
- Кантора „Супер Тед", детективски услуги от глобален мащаб - казваш на един дъх.
- Господин Бън?
Отместваш крака си и се взираш в екрана. Картината изобразява малка кориолна буря.
- Да? - отговаряш предпазливо.
- Бихте ли издиктували номера на факса си, господине? В указателя...
- Нямам факс - заявяваш. - факсът е обида за свободната личност.
Притежателят на гласа млъква, явно шокиран.
- Не можете ли да прочетете съобщението? - казваш досетливо.
- Ъ-ъ-ъ, да, предполагам, че мога.
Пауза.
„Уважаеми господине, нуждая се от Вашите услуги. Ако сте заинтересуван от предложение за добре платена, но твърде необичайна работа, можем да се срещнем на адрес: Хейн сити, хотел „Хилтън". С надежда: Фратус Нефъл."
- Защо уважаемият господин фратус Нефъл не съобщи това лично? - измърморваш с пълна уста.
- Защото би трябвало да го съобщи на всичките седемдесет и двама детективи, с които се свързахме - отвръща гласът.
- Аха - казваш.
Връзката прекъсва.
Мини на 59.

2.

Гърбът се обръща и в бледата светлина на десетките контролни уреди и компютърни терминали различаваш най-едрия хулус, който си виждал през живота си. Съществото седи на въртящ се стол, краката му са кръстосани два по два, а в четирите си ръце държи съответно дистанционно управление на телевизор, самобръсначка, ябълка и внушителен бластер.
- Здрасти - казва хулусът - Тед Бън, предполагам.
- Не ми е приятно - отвръщаш.
- Как влезе? - полюбопитства той. - Бях сложил цифров код и три разложени трупа.

- Кодът ти беше тъп като хулус. А...
Бластерът заплашително изщраква с предпазителя си.
- Ъъъ, да сменим темата - казваш на прага на истерията.
- Какво търсиш тук... - поколебаваш се, - може ли да те наричам Палечка?
- Какво е Палечка? - изръмжава подозрително хулусът, клатейки се напред-назад на стола.
- Какво търсиш тук, Палечка? - повтаряш, обяснимо подминавайки въпроса.
- Чакам те - казва зловещо Палечка спира да се клати и вдига бластера.
За твое огромно облекчение точно в този миг столът под огромното му туловище най-сетне не издържа на напрежението и поддава с трясък. Хулусът пада по гръб и стаята се изпълва с рев и хаотични откоси, взривяващи екраните по стените. Но ти вече не си там. Тръшваш вратата зад гърба си, набираш някакъв произволен код и задъхан се облягаш на нея. Дори и така не печелиш много време! Какви са плановете ти по отношение на разярения хулус?
Хладнокръвно изчакаш в коридора, прострелвайки го в мига, в който успее да излезе - на 106. Ще се скриеш в тоалетната, надявайки се да го изненадаш в гръб - на 416.
Или ще излезеш от базата час по-скоро, зарязвайки хулуса, командната зала и всичко останало, и ще си обереш крушите - на 56.

3.

Отместваш плътния лъч и се взираш колебливо към госта си.
- Благодаря - казва свойски заекът и идва при теб, полюшвайки се смешно върху дебелите си задни крака.
Известно време се изучавате взаимно, след което той небрежно се осведомява.
- Не си тукашен, а?
Повдигаш виновно рамене и измънкваш нещо.
- Така си и знаех - заявява доволно заекът. - Напоследък наоколо се мотаят едни...
- Какви? - питаш с внезапен интерес.
- Такива едни... - той махва с лапа и сбърчва презрително нос. - Не са ли от твоите хора?
- Глупости! - отричаш възмутено. - Аз съм от добрите.
Заекът примижава недоверчиво насреща ти.
- Радвам се - казва колебливо накрая. - Ония не бяха стока. Единият ми опърли кожуха с някаква гадост... - той извърта масивния си гръб към теб, излагайки на показ грозното петно в снежнобялата си козина, и отново се обръща, като те поглежда с очакване.

Насилваш се да кимнеш съчувствено и побързваш да се върнеш към темата:
- И какво правеха банд..., ъъъ, ония?
- Дявол знае - изрича сериозно заекът. - Летяха бавно в нещо голямо и често спираха да оставят някакви блестящи неща във въздуха. Мотаха се цял час и когато си тръгнаха, изведнъж стана нещо - ония блестящите работи просто изчезнаха - той вдига рамене. - Долна работа, мен ако питаш.
Не му отвръщаш, потънал в мисли. Заекът те поглежда полуобидено, изчаква още малко и подхвърля:
- Е, аз ще си ходя. Обади се, ако пак минеш насам.
- Чакай... - викваш, но той вече се е изгубил в здрача.
Мини на 175.

4.

- Добро куче - казваш колебливо.
- Това не е куче - възразява Хелън.

Съществото действително не е куче, но в него има нещо кучешко, както и нещо заешко, мечешко, еленско и костенурково.
- Бррр - обажда се съществото и поклаща глава, развявайки брадата си и закачайки с разклонените си рога короните на дърветата.
- Добро куче - повтаряш и насочваш автомата си в търбуха му.
Хелън хваща ръката ти.
- Чакай бе! Да не си луд, то нищо няма да ни направи!
Един поглед към огромните, изпълнени с доброта кафяви очи те убеждава в това. Друг поглед към двуметровите сиви нокти на крачищата му, здраво вкопани в пръстта като багерни лопати, те убеждава в противното.
- Сега не му е времето да се правим на екологични - изръмжаваш и освобождаваш ръката си.
- Твоя работа - казва Хелън. - Но да знаеш, че после няма да те спасявам.
С няколко бързи движения тя изчезва от пътеката, оставяйки те насаме с животното.
Ще я послушаш ли, въздържайки се от атака? - на 274.
Или ще нападнеш петнадесетсантиметровото чудовище - на 228.

5.

От близо половин час се носиш над сумрачните недра на каньоните, прорязали скалата в безчислените си разклонения, подобни на тъмни пръсти. Вкопчени в камъка, високо над главата ти в широки, плавни кръгове се носят гигантски крилати влечуги и хищните им очи те следят с неприкрит интерес. Стараеш се да не им обръщаш внимание и концентрираш всичките си мисловни усилия в една невероятно масирана ругатня, обхващаща целия персонал на „Глобална архитектура" с Фратус в добавка.
Изведнъж нещата придобиват още по-неприятна насока. Дребните, подобни на птеродактили, летящи гущери, кръстосващи с цвъртене пространството наоколо, започват да стават все повече и повече и преди да сториш нещо, слеят ти попада в плътен облак от тези същества, извиращи на ята от малките пещери в горната част на каньоните. Видимостта рязко спада, а тежките удари на телата им по предното стъкло опасно зачестяват. Опитваш отчаяно да се измъкнеш, но попадаш в още по-гъст орляк и почти изгубваш управление.
Прибави еднократен Шанс към точките от Пилотски умения. **При резултат по-малък от 9, отиваш на 35, а в противен случай продължаваш на 97.**

6.

Карате на смени през цялата нощ, докато звездите бавно се извъртат в нощното небе сякаш са частици на гигантски калейдоскоп. Под плоското дъно на платформата се изнизват полегатите хълмове на Синята савана, покритите със зловонни изпарения Бездънни блата и тъмнозеленото море на Леса, докато се носите на югозапад. Едва призори, малко преди поръбените с облаци прах брегове на пустинята да се очертаят на хоризонта, двигателят се задавя и не успява да се съвземе, принуждавайки те да демонстрираш едно особено тежко аварийно кацане.
- Добре ли си? - казваш разтревожено, щом успяваш се надигнеш от локвата кал, в която си пльоснал след сблъсъка.
Хелън кимва усърдно от нейната локва.
- Продължаваме пеш - обявяваш възторжено.
Това и правите, докато гората, която ви заобикаля, бавно започна да оредява. После едно интересно скално образувание привлича погледа ти, повеждаш момичето натам и, нагласяйки будилника на Ролекса за след два часа, се тръсваш да спиш. **Мини на 342.**

7.

И през този следобед не се случва нищо, освен че взривяваш една заблудена моторна шейна и някакъв хеликоптер, притаил се в засада насред водопадите .
Слънцето отново клони към залез, а колата от часове се носи над Синята савана - савана като савана, само че синя - когато най-сетне става нещо.
- Е това пък не може да бъде - заявяваш полугласно, втренчвайки се напред, и натискаш спирачката.
След секунди колата се заковава на два-три метра над земята и на десетина от малката човешка фигурка, просната по очи в отвратително синята трева. Шарената рокличка и дългите накъдрени коси издават, най-вероятно, женски пол.
- Просто не може да бъде - повтаряш с отпаднал гласец.
Изглежда невероятно, неправдоподобно, алогично, но засега не можеш да се спреш на друго обяснение.
- Аз я търся като идиот, с риск за живота си откривам къде е заточена, а тя да вземе просто да избяга... Няма справедливост!
Смъкваш предното стъкло и се вторачваш напрегнато. Момичето все още е там.
- Хелън! - провикваш се глупаво.
Никакъв отговор... Ами ако е мъртва?!
- Хелън!!! - изреваваш прегракнало и смутено се окашляш.
Тишина. Или... Ами ако всичко това е умела клопка?

- Боже Господи, Боже Господи, Боже Господи - казваш. Какво да правя, по дяволите?!

Можеш веднага да се ометеш оттук, оставяйки мнимата Хелън да си лежи, докато й пораснат корени - на 183, но преди да го сториш, представи си за миг, че това е самата госпожица Нефъл, отскубнала се с невероятни усилия и късмет от ноктите на похитителите си и паднала в безсъзнание в изтощителното си бягство, за да бъде злобно подмината от човека, изпратен да я спаси. Е?

Ако смяташ, че не можеш да поемеш такъв риск, продължи на 169.

8.

Почти пропълзяваш последните няколко метра до ъгъла, иззад който проблясва светлина и се чува шум. Подаваш глава с изражение на инфантилно любопитство.

Зад ъгъла се простира малка пещерна зала с грубо натрошени остатъци от сталактити и сталагмити, стърчащи от пода и тавана. До едната стена върху няколко натрупани сандъка е сложен телевизор, а в цветното сияние на променящите се образи на подобни сандъци седят дванадесет въоръжени до зъби бандити и гледат стрийптиз-шоу. В дъното на залата има голяма метална врата с две полуотворени крила, зад която смътно различаваш друга скална зала. Тъй като нито едно от същества, насядали пред телевизора, не прилича на Хелън Нефъл, остава ти единствено надеждата, че тя е зад металната врата.

Бандата не те очаква. Това улеснява добирането ти дотам.

Отдръпваш се зад ъгъла, за да измислиш нещо като план, но едва тогава в подскачащата светлина на телевизора различаваш правоъгълния отвор високо над главата си - вероятно изсечена в скалата вентилационна шахта. Наличието й умножава начините на проникване в другата зала.

Ако при влизането в пещерата си използвал Противоударен костюм и той все още работи, имаш добри шансове в обикновена престрелка с нищо неподозиращите бандити - на 118. На същия епизод можеш да се прехвърлиш и ако имаш Противоударен костюм, който да включиш сега.

Можеш да употребиш в престрелката и нещо по-специално от екипировката си - на 216. (Или автомат, ако не разполагаш с нищо такова.)

Ако още имаш Камуфлажен костюм, може изобщо да не се стигне до престрелка - на 328.

Можеш да използваш и новооткритата вентилационна шахта - на 414.

А не на последно място би могъл да изпробваш и актьорските си способности, опитвайки се да влезеш в залата легално. **Подробности можеш да получиш на 70,** след което отново ще имаш възможност да избираш.

9.

Невероятен вираж те спасява от прякото попадение на нов откос, а резултатът след стрелбата ти от ъгъл е малко огнено жълто облаче в пясъка, на мястото на картечното гнездо. Недоверчиво се завърташ още веднъж над него, изругаваш презрително и отпрашваш на юг. **Мини на 279.**

10.

С тихо щракване от оръжието излита нещо и се забива в лявата страна на гърдите ти с убийствена мощ. Изохкваш и падаш назад, но още преди да рухнеш на пода, инстинктите ти побеждават болката. Пръстите на дясната ти ръка конвулсивно се сключват около спусъка на автомата и късия откос намира принцесата, отхвърляйки я назад с разцъфтели червени рози по бялата рокля. Момичето се блъсва в стената и безжизнено се свлича надолу, оставяйки широка, кървава диря по старите гоблени.

Мъчително обръщаш глава към гърдите си. Отляво дълбоко в теб е забита малка черна стреличка, от която над дрехата ти се подава само опашката. Раната е смъртоносна.

„Арбалет - помисляш си със странно възхищение. - Имаш стил, принцесо..."

Докато Мракът покрива очите ти завинаги, разбираш, че мисията ти приключва неуспешно - заедно с живота ти. Вече никой не може да събуди нито теб, нито Спящата красавица.

Прехвърли на 217.

11.

Задавяш се.
Надявам се, че не говорите сериозно - изграчваш.
- За съжаление е точно така.
Ставаш.
- Това не е работа за частен детектив. Изпратете специални части или самия дявол, обзалагам се, че лесно ще го купите.
- Седнете, господине - изскърцва Фратус. - Мислех, че специалност „Глобални проблеми" означава нещо.
- Прочетох във вестника - признаваш.
- Десет милиона земни долара.

Сядаш.
- Виждате ли, аз съм мултиквинтилионер - казва той малко по-меко, - а това число има около тридесет нули след единицата. Мога да си купя цял планетарен отдел за Космическа сигурност, да го натоваря на кораб-терминатор и да изпепеля цялата планета. Но купчина глупаци с бели униформи няма да свършат по-добра работа от Вас.
Кимваш поласкан.

- Приемате ли? - продължава той. - Вие сте единствената ми надежда, по дяволите!
- Да - казваш без колебание. - А сега бихте ли ми обяснили за какво става дума?
- Преди три дни дъщеря ми бе отвлечена. Тя учи тук, в Хейн, и живее в апартамент, който сама изплаща.
Улавяйки учудения ти поглед, той обяснява с нежелание.
- Мисля, че не ме харесва. Мен и парите ми. От година и половина живее отделно и се издържа сама. Както и да е, дойдох да я видя и от астропорта отидох право при нея. Апартаментът е в Първи град.
- Североизточно от Хейн сити - казваш умно.
- На сто и двадесет мили - допълва той. - Вратата беше изпепелена. Всичко бе обърнато нагоре с краката. На стената някой беше написал със спрей „Бла-а-а", а на масата имаше бележка - той ти я подава.
Малък жълт лист, изписан с разкривен почерк:
„Тичай в „Хилтън", чакай инструкции, иначе няма да я видиш!"
- Какво учеше дъщеря ви? - питаш учтиво.
- Лингвистика.
- Значи не са били състудентите й - заключаваш.
Фратус те изглежда обидено и продължава:
- Онзи ден получих този факс.
„Ще си я получиш срещу Сонора. Ако си съгласен, хвърли през прозореца обелка от банан."
- В същия стил е - забелязваш. - Хвърлихте ли?
- Може би щях - казва горчиво той и по устните му пробягва истерична усмивка. - Нямах банан.
- Разбира се, получи се още един факс - констатираш прозорливо.
- Вчера.
„Ха ха ха! Очаквай размяна на Хелън за права върху Сонора. Не смей да предприемаш нищо"
- Хелън е дъщеря ви - казваш. - А Сонора?
- Сонора е моята планета. Преди четири години я купих, платих за ремонта - нали знаете, ерозия и прочие - и наех „Глобална архитектура" да я префасонира по мой вкус. Стана великолепна. Започнах да прекарвам повечето от времето си там. Съвсем сам на цяла планета, пълна с красоти.
Въздъхваш. Твоите мечти стигат до собствена къща.
- И в отговор на "да не предприемаш нищо" вие организирате конкурс за супермени насред фоайето на хотел „Хилтън .
- Трябваше ми най-добрият човек - студено заявява Фратус. - Освен това предполагам, че похитителите са се защитили от далеч по-силни противници от един детектив.
- И все пак го наемате.
- Какво друго ми остава?

Изглеждаш го продължително. В този момент откъм задния край на помещението звънва факсът. Фратус се втурва към него, заобикаляйки един сталагмит и нетърпеливо откъсва листа.
- „Фратус, ти си откачил напълно. До една седмица очакваме документите за правата върху Сонора във вилата ти - там, където ще получиш дъщеря си и ще се махнеш” - прочита той на глас.
- Това е - казваш. - Почна се.
- Нямате нито ден за губене - развълнувано известява той.
Ставаш.
- Ще ви се обадя вдругиден.
- Вдругиден?! - смаяно възкликва той.
- Вдругиден - казваш твърдо. - Утре ще почета паметта на баща си. Както и приятелите му. До вдруги-ден, господин Нефъл.
Той безсилно се отпуска на бюрото.
Прекосяваш пещерата и се измъкваш покрай хулуса в розово, щъркела и киселия портиер. Навън греят топли слънца. Вдишваш дълбоко и се отправяш по улицата към съдбата си.
Иди на 263.

12.

Смъкваш се по склона на катера с умението на специален агент, без да привлечеш вниманието на нито една от сондите-шпиони. (Всъщност привличаш вниманието на един паяк, но бързата намеса на ножа ти се оказва учудващо достатъчна да го отвлече по посока на личния му саморемонт.) Пропълзяваш в базата, тих като сянка и един светкавичен откос на автомата ти пръсва на парчета подлата малка картечница, приютена на основната цев на зенитното плазмено оръдие, с нарастващо самочувствие се отправяш към ценплралната сграда, все по-озадачен от огневата мощ на нелегалната геологична станция.
Малко по - късно разсъжденията ти рязко сменят насоката си Точно пред теб на земята са легнали по гръб трима държавни служители, както изглежда - напълно мъртви.
Мини на 100.

13.

- Я виж ти - измърморваш, - Карлсон! - Само че вече не живее на покрива.
Слънчевите лъчи хвърлят метални отблясъци по летящата срещу теб фигура с общо-взето човешки очертания и реактивен двигател на гърба. Вероятността това да е Фратус, излязъл на разходка, или дъщеря му, освободена доброволно, е твърде нищожна, така че светкавично вземаш

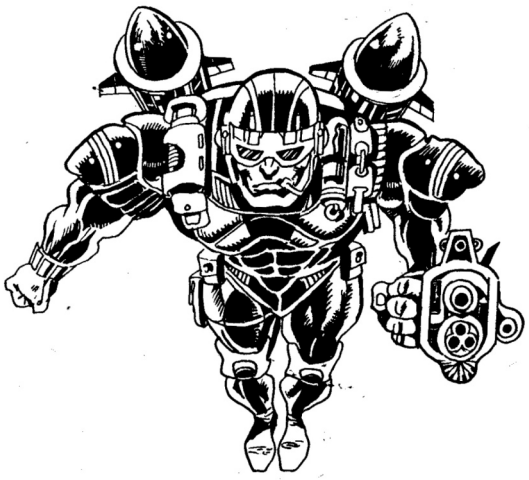

натрапника на прицел и без никакви угризения го засипваш с картеч, изпразвайки цяла лента, преди да разбереш, че нещо не е наред.

- Страшен номер. - изръмжаваш невярващо. - Навираш се в доспехи от пластостомана, прикачаш си ракета-носител и на всичкото отгоре се опаковаш в многостепенно противоударно поле!

Пускаш още един откос, просто така, и куршумите отново отскачат безвредно от прозрачната защитна стена около стоманения силует. Този път май прекали. Карлсон вдига напред ръка и по предното, блиндирано стъкло пробягват тлъсти пукнатини. Едва ли ще издържиш още едно картечно попадение. Трябва да направиш нещо.

Какво е превозното ти средство?

Уасп - мини на 413. Слей - иди на 107.

14.

(К.О.З.)

Ругаейки, се смъкваш по стълбите и ос отправяш през бодливите черни храсти към колата си. Защо изобщо ти трябваше да се завираш в замъка? Докато целуваш измислени спящи принцеси, истинското момиче в беда - дъщерята на Фратус - може би губи последните си шансове за спасение!

Натискаш газта, твърдо уверен, че си постъпил правилно.

Мини на 262.

15.

Металната купа прелита по красива дъга, проблясва в аленатa светлина на слънцето, спускащо се зад планинското било, и издрънчава върху голите скали на Каменистата пустош. Въздъхваш, вдигаш предното стъкло и се облягаш тежко назад, човъркайки с нокът из зъбите си. Горе-долу цялата ти дейност през дългите следобедни часове се изчерпваше с последователното и целенасочено унищожение на ябълките на Палечка и с педантичното изхвърляне на огризките. Сега, когато си се натъпкал като мях, а ябълките свършиха, е време да си потърсиш друго занимание. Оглеждане на околността за подходящо място за бивак, например. Навеждаш се напред и хвърляш по-продължителен поглед. Отдолу има

само камъни и някакви загадъчни четерикраки, дългоноги гушери, търчащи в сенките успоредно с колата. Поглеждаш часовника. Един час до залез. Изръмжаваш и даваш газ.
Мини на 275.

16.

- Дай ми това нещо - казваш, насилвайки се да говориш спокойно, и протягаш ръка.
С неразгадаемо изражение принцесата натиска спусъка. Падаш по гръб, стиснал зъби от острата болка отляво на гърдите, и пускаш един откос по посока на момичето. Върху бялата й рокля разцъфват червени рози, после тя се препъва и пада по очи, вдигайки облак прах.
Мъчително обръщаш глава към собствената си рана. Сега най-важното е да не последваш принцесата във вечността.
Опитай Шанса си, прибавяйки точките от Сила!
Ако сборът е 6 или по-малко, прехвърли се на 310
Ако е 7 или повече, мини на 40.

17.

Едва ли Кинетичният импулсатор е най-подходящото оръжие за свалянето на самотен, раздрънкан М 45, но в момента явно си достатъчно уплашен, за да не разсъждаваш трезво по този въпрос.
Трескаво настройваш оръжието на подходящ обхват на разрушение, насочваш го злобно към завръщащата се с бесен картеч машина и натискаш спусъка. Отначало сякаш не се случва нищо, сетне нещо като мълниеносна, неосезаема вихрушка минава по линията на прицела и от добрия стар йонен джип не остава и йон. Поемаш си рязко въздух, оглеждаш се невярващо и сядаш на пясъка, пускайки ненужното вече оръжие. **Мини на 203.**

18.

Нагласяш простите вектори на импулсатора така че зоната на поражението да преминава през комплекса по линията, на която лежи плазменото оръдие, и с виновна усмивка натискаш спусъка. Ако предположението ти че базата вече не е във владение на държавата не се оправдае, ще си имаш големи неприятности. Първо не се случва нищо. После през сградите преминава една невероятно бърза вихрушка и изчезва нанякъде, а всичко

избухва в сиви облаци прах с оглушителен тътен От оръдието остава само разкъсаната основа, а от куполите на сградите не остава и толкова.
Сред паническия вой на алармени системи се смъкваш долу, подминаваш опасно наклонената сондажна кула и се отправяш към малкото късче архитектура, незасегнато от адската ти атака. „Е, ако изобщо е имало някой в тази база, дано да е бил тук..." - мислиш си със смесени чувства.
Тогава ги виждаш. Трима държавни служители подредени в редица и - както изглежда - съвсем мъртви.
Мини на 100.

19.

(К.О.1)
Автоматът затрещява ожесточено, засипвайки с унищожителен картеч нощната степ. Когато дори и за теб става ясно, че всичко живо в радиус от 50 метра вече не е живо, отпускаш спусъка, успокоявайки дишането си. Цевта дими.
След малко светваш с джобното си фонерче и предпазливо тръгваш в обход... Няколко мотра встрани се натъкваш на простреляното тяло на някакъв тлъст двуног заек, въргалящо се в окървавената трева и ядно се наругаваш. За момент си изкушен от мисълта за печено заешко, но в странното същество, което си убил има нещо неуловимо, ала толкова човешко, че не само разваля апетита ти, но и те принуждава де изпиташ угризения на съвестта. Хващаш заека за дебелите задни крака и с труд замъкваш тежкото му, половинметрово тяло извън района на бивака си, а когато се връщаш романтичното ти настроение е безвъзвратно изгубено.
Прекарваш останалата част от нощта в неспокойна дрямка, свит в тясната кабина на колата, и още с първите сиви лъчи, предвещаващи изгрева, я подкарваш на юг.
Мини на 51.

20.

И продължават да си стоят по местата, когато гранатите ти глупаво избухват, принуждавайки те да се хвърлиш по очи на земята. Миг след това канарите доволно са блъсват една в друга, отново затваряйки пътя ти.
Ако имаш още две гранати, можеш да заложиш и тях, връщайки се на 32. В противен случай ти остава единствено да хукнеш при следващото отваряне, разчитайки на късмета и бързите си крака - на 198.

21.

Спираш. Другите продължават.
- Господине? - провиква се човекът с щъркеловата физиономия.
- Мисля, че се отказвам - казваш дрезгаво.
Той те изглежда продължително.
- Господин Фокс фокнър да заеме мястото му - нарежда онзи и повече не ти обръща внимание.
Млад, опърпан мъж се отделя от тълпата и влиза в асансьора. Проследяваш го тъжно с очи. Урсула ти хвърля презрителен поглед преди вратите да се затворят.
Промъкваш се навън, покрай киселия портиер.
Приятното време пооправя настроението ти. Връщаш се пеш, като си подсвиркваш фалшиво и надничаш във витрините.
Докато отново се настаняваш на издрасканото бюро в мизерната си кантора, през главата ти пробягва мисълта, че току-що изпусна шанса на живота си.
Прехвърли се на 217.

22.

Падаш известно време, отчаяно размахвайки ръце и крещейки от ужас, забиваш се в някаква ледена козирка като снаряд, пробиваш я и продължаваш да падаш, без да спираш да крещиш. Най-накрая падаш окончателно, тупвайки като чувал на дъното на пукнатината, и сменяш крясъците със скимтене.
След няколко минути се надигаш с две нива Жизнен статус по-малко (или не се надигаш въобще, безславно завършил мисията си) и закуцукваш към снеготанка, вече твой брат по съдба.
Мини на 120.

23.

Нощният вятър шумоли загадъчно из светещо зелените треви на Тихата степ. Лежиш, отпуснат по гръб, до тъмния силует на паркираната кола и се наслаждаваш на тишината и всемирната хармония. Малките бледи огънчета на милиардите светулки, които сякаш извират от фосфоресциращия сумрак около теб, кръжат в тъмното небе като рояци весели звезди, сред истинските - далечни и студени.
Огромната синя луна Кит 3 виси над главата ти, хваната в мрежата на безбройните, непрекъснато изменящи се, побъркани светулкови съзвездия. Въздъхваш замечтано.

Изведнъж всичко отива по дяволите. Нещо подозрително прошумява във високата трева, сърцето ти се качва в гърлото и ти скачаш на крака, бясно размахвайки дулото на автомата си във всички възможни посоки.
Ако ти се иска да пуснеш няколко откоса, предотвратявайки евентуалното нападение, направи го - на 19.
Ако предпочиташ да изчакаш, оставяйки инициативата в ръцете на Възможния враг, иди на 265

24.

Стисваш зъби и натискаш спусъка, забивайки кратък откос в корема и гърдите й. Момичето отхвърчава назад до стената, блъсва се в старите гоблени и се свлича надолу, оставяйки широка, кървава диря. По бялата рокля са разцъфнали червени рози.
- Тоя път и сто целувки няма да те събудят, маце - изръмжаваш и доближаваш трупа.
Убийството ти е отвратително. Русите къдрици са разпилени в безпорядък, погледът на детските сини очи е станал стъклен, но когато изваждаш прикрепения за бедрото на момичето блестящ цилиндър с големината на автоматична писалка, се убеждаваш, че поне не е било напразно. Натисваш спусъка, насочил оръжието към тавана, и мощната стреличка почти потъва в него, пробивайки камъка.
- Арбалет - промърморваш. - Имаш стил, принцесо.
Изправяш се с въздишка и напускаш замъка и изкуствената реалност, отрезвен от грубия сблъсък с истинската. Може би никога няма да узнаеш коя бе младата жена, но едно е сигурно - че не беше принцесата от приказките.
Мини на 262.

25.

Черната машина се носи устремно към теб, бълвайки картеч. Симулираш паническо бягство и нарочно се навираш в откосите Тежките куршуми безвредно отхвръкват от прозрачното защитно поле около тялото ти а ти самият изпълняваш предсмъртен скок, търкулваш се обратно по склона на дюната и спираш възнак в основата й.
Джипът любопитно се завърта над теб и дори се снижава, влизайки в пространството между хълмовете и в капана. Сега е моментът!
Използвай точките от Точност и Внимание, прибави еднократен Шанс и пресметни сбора.
Над десет - иди на 67.
Десет и по-малко - мини на 391.

26.

Залата е с диаметър двадесет метра, висока и мътно осветена от десетина червени лампи, разположени в окръжност на пет метра от единствената мебел - висок стол в средата на кръга светлина. На стола седи, здраво завързана с кабел, приятна червенокоса (освен ако цветът на косата й не е резултат от осветлението) девойка в пораздърпана риза, джинси и груби туристически обувки. Никога не си виждал Хелън Нефъл на снимка (за което старателно се наругаваш), но момичето на стола не може да бъде друга освен нея.

- Браво бе, Тед - прошепваш невярващо. - Ти пък взе, че я намери!

Мини на 348.

27.

Седиш си облегнат удобно в пилотското кресло и лениво си подсвиркваш първия куплет от хулуския шлагер „Моя зелена ябълчице". Така и не успяваш да стигнеш до припева. Въздухът наоколо внезапно се изпълва с ослепителни лазерни лъчи, а един два съвсем логично удрят колата ти в двигателя и взривът те отхвърля високо нагоре. (Извади две нива от Жизнения си статус.) Отдолу, за добро или за зло, има вода и след секунди ти шумно цопваш в нея, все още недоумявайки.

Ако имаш Антигравитационен или Аеробен костюм, не е зле да използваш някой от двата съответно на 307 или 53. Ако нямаш, работата става дебела - 229.

28.

Правиш още няколко крачки и внимателно протягаш левия си крак в пространството между две лампи. Ефектът надминава подозренията ти. Безшумна експлозия запраща десетки лазерни лъчи към тавана, образувайки непроходима стена от смъртоносна светлина, и отхвърля теб самия назад с едно ниво Жизнен статус по-малко. (Ако по този начин слизаш под десето ниво, това е краят на мисията ти, колкото и глупав да изглежда.)

Надигаш се поовъглен, с шумна ругатня и се отправяш покрай лазерната решетка, докато откриваш контролното табло (вероятно използвано от бандитите, когато хранят момичето - ако изобщо я хранят). Злобно ухилен, дръпваш шалтера и лазерите угасват с отчаян вой.

- Вземи си гадната консерва и си я изсипи в гащите, тъпанар такъв! - казва Хелън и те изглежда с нескрита омраза.

Мини на 76.

29.

Хвърляш ловко гранатата и започваш да броиш с прегракнал глас, представяйки си ефекта, който ще има думата „десет", щом я изречеш, но така и не успяваш да провериш правилността на предположението си, защото при „седем" попадаш в центъра на общ залп от всички лъчеви оръдия на подводницата.
Това, разбира се, е краят - твоят и на мисията ти.
Мини на 217.

30.

С мрачна усмивка, целяща да уплаши до смърт нещастните канари преди последния им миг, наместваш Импулсатора на рамото си и нагласяш векторите на оста на поражение така, че тя да минава през все още въображаемата точка, в която скалите се сблъскват. Хладнокръвно изчакваш поредния им удар една в друга, съпроводен с традиционния оглушителен тътен, и натискаш спусъка.
Шумът, произведен от стрелналата се разрушителна вихрушка изглежда смешен след грохота на затварянето. Затова пък след по-малко от секунда долната част на канарите просто изчезва, оставяйки обширна, зейнала дупка. Възторгът ти достатъчно бързо е заменен от готовност за действие. Захвърляш ненужното оръжие и се втурваш напред, преминавайки под образувалата се каменна арка с нелогично висока скорост. Спираш задъхан от другата страна и с ирония си спомняш самодоволните сведения на Фратус Нефъл относно незабавната регенерация на скалите.
„Тая дупка няма да зарасне и две години, лъжец такъв" - помисляш си с не по-малко самодоволство.
Надеждите ти са излъгани. Зяпваш, когато канарите изскачат от местата си и се устремяват една към друга без следа от кръглия отвор, сблъсквайки се по-шумно и жизнерадостно от всякога. Изсумтяваш недоволно и поемаш по разкрилия се зад вратата пуст, скален коридор.
Мини на 54.

31.

Натисваш решително копчето, нещо бързо и блестящо излита изпод колата и се понася към Карлсон. Бледа експлозия ознаменува сблъсъка на гранатата със защитата му. когато ви делят не повече от двадесетина метра. Избягваш разстилащата се белезникава мъгла с рязък завой и когато поглеждаш назад, ставаш свидетел на последните метри от стръмния му полет към земята, който завършва в ярко огнено кълбо. Газът, както и

предполагаше, не можеше да бъде спрян от противоударното поле на противника ти.
Мини на 23.

32.

„Заложени" като че ли не е най-подходящата дума за поставяне на гранати между две блъскащи се на неравномерни интервали скали. Ако успееш да ги сложиш в зоната на сблъскването, без да бъдеш смачкан, ще успееш и да преминеш от другата страна, но засега си отхвърлил тази възможност. Остава ти единствено да метнеш гранатите в процепа. Но как по-точно?
В режим „сензорно избухване", когато зоната на сблъскването е свободна - на 86. В същия режим, но в момента, в който скалите се устремят една към друга - на 352. Нагласени като бомба със закъснител с интервал две секунди - на 248. Или осем секунди - на 168.

33.

Всичко става за секунди и е неописуемо.
Щом натискаш спусъка, езерото пред теб внезапно избухва и се разделя на две чак до хоризонта, като Червено море пред Мойсей. Едва успяваш да се издигнеш нагоре, за да избегнеш гигантските вълни, понасяш се встрани и когато се връщаш обратно в дълъг завой, по разпенените води продължават да се гонят бавно утихващи кръгове. Червената точка върху екрана на радара е изчезнала, сякаш никога не я е имало.
Мини на 39.

34.

- Добре - ухилваш се. - Само кажи и ще спра да те спасявам. Сама май ще се справиш по-добре.
Шегата ти не минава. Отлепяш усмивката от лицето си и се намъкваш в шахтата след момичето.
- Чак се чудя как не си излязла сама досега - правиш още един опит.
- Бях вързана - казва сериозно Хелън, трополейки с обувките си по дъното на шахтата. - Иначе нямаше да те чакам, за да чуя целия ти набор от тъпи шегички
Това окончателно ти затваря устата. Отваряш я отново чак след няколко минути, когато скачаш след нея на каменния под пред входната зала, изправяш се и установяваш, че сте се приземили право в краката на един слаб висок мъж с къса черна брадичка облечен в червено.
- Хелън, скрий се някъде - просъскваш и вдигаш дясната си ръка.
Прехвърли се на 400.

35.

Предното стъкло е вече напълно покрито със смазани тела. Намаляваш скоростта, завиваш рязко вдясно и виждаш огромната, издадена канара едва миг преди да се врежеш в нея с ослепителна експлозия.
Това, разбира се, е краят - твоят и на мисията ти
Мини на 217.

36.

Сграбчваш изстрелващото устройство с дясната си ръка и го насочваш към вратата, питайки се какво правиш в този коридор и къде ли щеше да си ако навремето се бе увлякъл по-силно от агробизнеса Не успяваш да си отговориш. Дебелата една педя стоманена каса на вратата изхвърчава от стената и Палечка продължава по инерция с озверена физиономия насочвайки се право към теб.
Изпреварваш го. Мощната огнена струя помита Палечка и го запраща като огромна жива факла към остатъците от вратата, където хулусът рухва на пода и не помръдва вече.
Не помръдваш и ти, но освен тихия шепот на бавно угасващите пламъци, който се носи из коридора не чуваш нищо - и най-вече дишането на хулуса.
С въздишка на облекчение прескачаш исполинския труп и влизаш в командната зала, прибирайки оръжието.
Прехвърли се на 354.

37.

Добра идея!? Сега шансът е на твоя страна.
Избери оръжие:
Плазмена пушка - 95.
Кинетичен импулсатор - 17.
Лазер - 55.
Огнемет - 121.
Хидропръскачка - 283.
Граната - 317.
Автоматичния пистолет - 113.

38.

Всеки от изстрелите на портативния лазер безотказно ще поваля по един от противниците ти (за най-опасния - хулус, въоръжен с ракетна установка, са

нужни два). Когато зарядите ти свършат (или спреш да стреляш с лазера по собствена преценка), продължаваш престрелката с автомат.
Нужни са ти по 5 точки от Шанс и Точност за всеки от противниците ти и 7 за хулуса. (Можеш да избираш към кого да насочваш всеки свой изстрел, след като определиш силата му.) Всеки неуспешен опит води до ответна стрелба от страна на целта ти, която снижава Жизнения ти статус с едно ниво (за хулуса с две нива).
Ако приключиш схватката жив, мини на 126.
Ако не успееш да убиеш противниците си, преди да слезеш под десето ниво, прехвърли се на 304.

39.

Ако желаеш да продължиш по предварително избрания маршрут, направи го на 79. Ако пък последните няколко минути са променили предпочитанията ти в полза на сухоземния път, върни се на 127.

40.

Отново единствено идиотският ти късмет те спасява от сигурна смърт. Куршумите са попаднали в рамото ти, нанасяйки тежки, но не смъртоносни поражения. (Жизненият ти статус пада с две нива. Ако си слязъл под десето, пораженията се оказват достатъчни да те убият и мисията ти приключва неуспешно.)
Ставаш на крака и замислено доближаваш трупа на момичето. Може би никога няма да разбереш коя е била тя, но едно е сигурно - не беше принцесата от приказките.
- Вече никой не може да те събуди. Спяща красавице - прошепваш по-скоро на себе си. сетне рязко се обръщаш и с бързи крачки напускаш залата.
Мини на 262.

41.

Гмурваш се рязко и машината почти остъргва корем в земята. След няколко секунди възстановяваш нормалната височина на полета и си отдъхваш, тайничко от самия себе си, макар и да очакваше, че всичко ще мине добре. Редицата от червени точици върху екрана на радара е останала назад.
Мини на 176.

42.

(К.0.1)

И напълно правилно. Освен всичко останало, не можеш да си сигурен в стабилността на леденото дъно, след като отгоре му се е изтърсил многотонен танк.

Качваш се на колата си и след няколко минути предпазливо влачене край ръба откриваш мястото, където свършва (или откъдето е започнал) процепът, преминаваш от другата страна и продължаваш пътя си. Скоро пред теб се възправя мрачният силует на острова с необикновеното име Остров.

Прехвърли се на 138.

43.

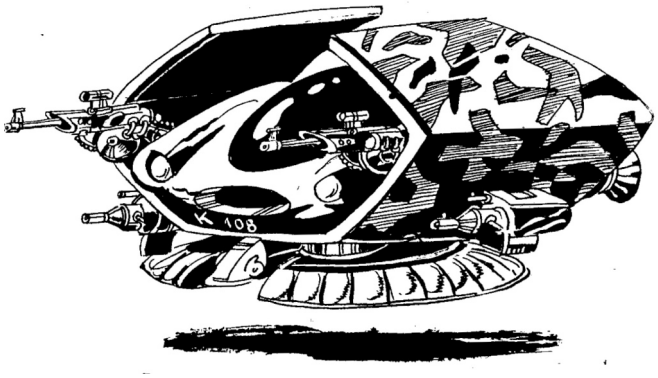

Уаспът ти превъзхожда по огнева мощ и маневреност противниковата машина, най-сетне идентифицирана от компютъра като М 45 - малък джип на йонна възглавница, от доста стар модел.

Би могъл да излезеш светкавично от облака прах и да се надяваш на бързината на рефлексите си, придобита в полицейската патрулна кола - 147, да се изплъзнеш лесно извън него и да опиташ да изненадаш самотния си противник - 305, или да чакаш готов за стрелба в момента, в който го забележиш - 171.

44.

Май имаш по-голямо бъдеще като спортист, отколкото като частен детектив. Стрелваш се между двете канари и прелиташ последните няколко метра, рухвайки от другата страна (без да се удариш, естествено) в мига, в който скалите се блъсват една в друга с грохот. Но той вече не ти прави никакво впечатление.

Изправяш се, доволно изтупвайки праха от дрехите си и се отправяш по разкрилия се зад вратата пуст скален коридор.

Отбележи си, че Противоударният ти костюм все още работи и мини на 54.

45.

След по-малко от минута приковаваш поглед в екрана на същия този радар. Бялата точка обозначава твоето местоположение, а какво, по дяволите, означава червеното петънце, движещо се срещу нея? Вдигаш очи, оглеждайки езерото до хоризонта. Нищо! Отново се втренчваш в проблясващите точки, чудейки се на какво да вярваш. Или бордовият компютър отсега е сдал багажа или зрението ти играе гадни номера, или..
Подводница! Подла, плиткогазеща подводница, която продължаваш да не виждаш, но която вероятно вече те държи на прицел.
Какво е превозното ти средство?
Х 87 - отиди на 163.
К 112 - мини на 401.

46.

Сграбчваш изстрелващото устройство с лявата си ръка и го насочваш към вратата, питайки се какво правиш в този коридор и къде ли щеше да си, ако навремето се бе увлякъл по-силно от агробизнеса. Не успяваш да си отговориш. Дебелата една педя стоманена каса на вратата изхвърчава от стената и Палечка продължава по инерция с озверена физиономия, насочвайки се право към теб.
Изпреварваш го. Невероятно мощната водна струя подема исполинското туловище, завърта го към стената смачква го и накрая го запраща към остатъците от вратата, където зарядът на пръскачката обръща главата му с лице към гърба и той свършва.
Оставаш неподвижен няколко секунди, но освен звучното кап-кап на водата, стичаща се навсякъде из коридора не чуваш нищо - и най-вече дишането на хулуса. За всеки случай пускаш един куршум по посока на бившия си противник, но Палечка не помръдва. С въздишка на облекчение зашляпваш с обувките си през локвата на пода, прескачаш огромния труп и прибираш оръжието.
Прехвърли се на 354.

47.

Ако си очаквал момичето междувременно да се превърна в хулус или нещо подобно, оставаш разочарован. Помотаваш се още малко без да успееш да задушиш или потвърдиш подозренията си, въздъхваш тежко и внимателно приземяваш машината.
Мини на 227.

48.

Тактиката ти е невероятна. Кратките, точни откоси на автомата ти успяват да повалят четирима от бандитите още преди да последва какъвто и да било ответен огън. За щастие стрелбата ти намира най-опасния враг - набит хулус, въоръжен с ракетна установка, способна да разруши защитното ти поле - преди той да те намери. Хулусът пада с рев и задачата ти се свежда до това, да избиеш останалите седем души, докато Противоударният ти костюм търпеливо инкасира летящите към теб куршуми.

Мини на 126.

49.

Добър избор!

За да уцелиш, са ти необходими 11 точки от Точност, Внимание и Шанс. Имаш време за два изстрела.

При успех, минаваш на 85, а при несполука - на 303.

50.

Притваряш вратата и се спотаяваш зад нея, надявайки се, че бумтенето на сърцето ти няма да те издаде. Няколко секунди по-късно кошмарен многостепенен трясък съвсем ясно те информира за събитията в коридора: изпотрошената врата изхвръква от пантите си и рухва на пода, а хулусът полита след нея. С нарастващо облекчение изслушваш тежките стъпки на четирите му крака, които подминават тоалетната по пътя към изхода на сградата. После затаяваш дъх и бавно отваряш вратата, докато пред очите ти иззад ръба изниква огромният силует на Палечка, ясно очертан на светлината, струяща от входа.

Прицелваш се и един дълъг откос на автомата в главата и шията на хулуса се оказва достатъчен да го събори на пода. С пръст, на спусъка го доближаваш и оглеждаш внимателно, но опасенията ти са напразни - той е мъртъв, както само един хулус може да е мъртъв, навирил крака и ръце във всички посоки.

Доста доволен, се връщаш в командната зала.

Прехвърли се на 354.

51.

Скоро намаляваш скоростта и накрая съвсем спираш. Колата увисва, полюлявайки се над обвитите в мъждукащи изпарения треви.

Отново поглеждаш екрана на радара. Той продължава да твърди, че на тридесетина метра напред пътят ти е преграден от редица неидентифицирани обекти. Разглеждаш обстойно пустата до хоризонта степ пред теб и с вяла надежда връщаш поглед върху дисплея. Радарът държи на своето.
- М-да - промърморваш.
Очертават се две възможни тактики: или си продължаваш по пътя - на 331, цли започваш да гърмиш като побъркан по нищото - на 111.

52.

Каква машина управляваш?
Уасп - джип на въздушна възглавница - на 192.
Антигравитационен слей - на 244.

53.

Прекъсваш за малко бясното си шляпане, за да натиснеш (и то тъкмо навреме) копчето върху колана. Около главата ти светкавично се образува въздушен мехур и ти позволява да се отпуснеш спокойно, потъвайки няколко метра в студените води. Гледката не е радостна. Право срещу теб, в хладните синкави отсенки на вълните по повърхността, се носи малката (доста относително понятие), плиткогазеща подводница, на която дължиш сегашното си положение. Точно в стомаха ти сочат дулата на две от десетината лъчеви оръдия.
Гмурваш се рязко надолу, отмествайки се от прицела, плъзваш се под сребристия и корем и се озоваваш зад двигателите, бълващи потоци въздушни мехури. Действай сега! Ще използваш:
Плазмена пушка - на 131,
Лазер - на 207,
Граната - на 363
или Кинетичен импулсатор - на 75?
Ако не притежаваш нито едно от изброените оръжия, битката за теб ще свърши след двадесетина секунди, когато ще те настигне едно от торпедата на сменилата курса подводница.

54.

Постепенно мътната светлина, периодично пропусквана от канарите на входа, се изгубва сред тоновете мрачни скали, обграждащи те отвсякъде, и коридорът се превръща в тунел. Продължаваш с тихи стъпки, защото и

най-малкият шум многократно отеква от стените и съвсем скоро пред теб проблясва синкаво сияние, а до ушите ти достигат приглушени шумове.
Твоето пристигане известено ли е на хората в пещерата чрез сигнала за тревога, подаден от Малкия Мук пред входа?
Да - на 376. Не - на 8.

55.

Изчакваш хладнокръвно последния момент, натискаш спусъка и се хвърляш встрани със светкавично кълбо през рамо, докато бесният картечен откос разпилява пясъка на мястото, където преди секунда стоеше ти. Изправяш се със скок, приготвяйки следващия заряд, но, съдейки по гледката, от него едва ли ще има нужда. Черната машина лети към земята с обречен вой и гъста струя черен дим след двигателя.
Мини на 393.

56.

Втурваш се по тъмния коридор, препъваш се на прага и се затичваш между сградите на геологичната станция. Преди да успееш да си зададеш въпроса „Къде отивам?", земята под краката ти пропада, появявайки се отново три метра по-надолу под формата на твърд, гладък под. Падаш с крясък по очи, задрапваш по пода и изведнъж отново се издигаш във въздуха, в мачкащите прегръдки на два чифта исполински ръце, сграбчили съответно гърлото и гръдния ти кош.
- Накъде беше тръгнал, Тед? - осведомява се един неприятно познат за ухото ти глас, докато хватката се стяга с убийствена мощ.
Мнението ти за тъпоумието на хулусите е променено веднъж завинаги. За да успееш, обаче, да го направиш достояние на обществото, първо е необходимо да се измъкнеш жив от тази дупка.
Прибави към Шанса си точките от Сила!
Ако сборът е по-малък или равен на 8, мини на 268.
Ако е по-голям от това число, прехвърли се на 346.

57.

Рискуваш да се приближиш с още десетина метра, настройваш оръжието на максимален обхват на поражение и сваляш предното стъкло. Гигантската пламтяща струя излита със свистене право напред и след секунда-две на мястото, където пресича невидимата преграда, избухва силен взрив. Това окончателно потвърждава предположението ти и след като плъзваш пламъка на огнехвъргачката десетина метра вдясно и вляво по въображаемата линия, предизвиквайки още две експлозии, вдигаш

пръст от спусъка. Двигателят изръмжава и колата бавно се понася напред, промъквайки се внимателно през пролуката в редицата от антигравитационни мини, прикрити с камуфлажно поле. Капанът беше доста подъл, но ти се справи блестящо.
Мини на 176.

58.

Информационната банка явно не е лично творчество на покойния хулус, написано в свободното му време. Палечка вероятно е донесъл със себе си мегадиск, натъпкан с информация, и го е заложил в компютъра по заповед, подготвяйки превръщането на нелегалната геологична база в бъдещ център на владение Сонора.
Въпросът за самоличността на собственика остава открит.
Както изглежда, хулусът е пристигнал на 19-ти април и първата му работа, след като е избил тримата нещастни геолози, е била да вложи в ежеседмичните доклади до Земята предварително подготвените фалшифицирани данни, създаващи впечатлението за все по-малък успех от изследванията върху залежите от природен газ. Истинските данни са извадени от докладите и пъхнати на сигурно място - съседната подпрограма, закодирана по обичайния неразгадаем начин.
- Трепач - процеждаш възхитено, отхапвайки от втората червена ябълка. - Абсолютен трепач.
На екрана е светнала карта на планетата с отбелязани в червено области, под повърхността на които има подземни басейни с газ. Вляво - цифра: 76, 21% от площта на планетата.
- Милиард тона? - казваш със съмнение. - Повече?
Сонора всъщност представлява истинска космическа цистерна за природен газ в количества, каквито светът не познава!
- Нищо чудно, че Негово Височество иска да я включи във владенията си - измърморваш и превключваш програмите.
Следващото нещо, на което се натъкваш, е товарителната бележка за кораба на Палечка - совалка „Спейсуей" Т 18. В трюма освен другите боклуци е бил превозен и един брой зенитно плазмено оръдие.
- Тъй - изплюваш една семка. - Друго?
Има и друго. Товарителна бележка за „Нептун" Т 06 - безбожно стар модел шлеп от времето, когато корабите се правеха наистина огромни. Така наречената товарителна бележка заема три екранни формата и между другото съдържа осем скутера, моторна шейна, снеготанк, плиткогазеща подводница и два хеликоптера.
„Дата на пристигане - 8 май, 2119."
- Бинго - прошепваш.
Мини на 260.

59.

Половин час по-късно, избръснат и що-годе чист, вземаш такси и се приземяваш на един от паркингите на „Хилтън". Портиерът на входа те изглежда опулено когато затътряш крака по пода на фоайето от черен мрамор, дъвчейки ябълка.

До единия от асансьорите се е скупчила тълпа от очевидни частни ченгета, които нервно се оглеждат. Повечето изглеждат около твоето Социално ниво, но различаваш двама-трима добре облечени мъже и една доста екстравагантна дама.

Приближаваш се. В центъра на групичката стои висок, слаб човек с физиономия на щъркел и порядъчно смешна униформа. „Вероятно същият, който се обади" - минава през ума ти.

- ...ще приеме само онези от вас, които преминат през разработен специално за случая тест. Той ще се проведе в една от стаите на апартамента на господин Нефъл и ще бъде съвсем кратък и опростен. Ще се качвате по петима, а след приключването на теста, ще слизате с другия асансьор. Моля за максимална експедитивност, за да не нарушаваме спокойствието на хотела.

„С парите си господин Нефъл може да купи и спокойствието на саблезъб тигър" - предполагаш наум.

- Ще ви раздам бланки, на които трябва да напишете имената си, за да проведем теста по азбучен ред.

Получаваш заедно с другите малко синьо листче, украсено със сложен червен герб. Надраскваш с пръст „Тед Бън" и буквите светват в яркожълто.

- Благодаря ви - завършва щъркелът и събира бланките.

Следващите двадесет минути протичат доста скучно. Седиш в едно кожено кресло, дъвчеш ябълка и безучастно наблюдаваш как групи от по петима души влизат в единия асансьор и излизат от другия. Два пъти процесът се прекъсва от влизането на две важни клечки в хотела, докато чакащите детективи образуват шпалир пред асансьора, а по щъркеловата физиономия на оня се разлива хладна усмивка.

- Тардън Тарднър, Тед Бън, Теофилъс Х. Карптнайтер, Урсула Хомър, Фил Макмилън!

Вратите на асансьора се отварят с тих звън. Заедно с теб стават двама от себеподобните ти, един от богатите ченгета и екстравагантната дама.

Тръгваш с тях. Стъпките ти глухо отекват по мраморния под.

„Какво правиш, Тед Бън?" - казва някой в главата ти.

„Търся си работа" - отговаряш мислено, но докато го правиш, странен хлад стяга сърцето ти.

„Не знаеш какво вършиш" - констатира разумният глас.

Оглеждаш се. Далеч назад е стъклената врата на „Хилтън", а отвън блести удобният и безопасен град. Внезапно ти се прииска да се откажеш.

Ще го сториш ли сега, докато не е късно? **Да - на 21. Не - на 189.**

60.

Сравнително бързо се пренастройваш от режим на любовно желание в готовност за ръкопашен бой и още преди натискът върху гръбначния ти стълб да е станал смъртоносен, хладнокръвно отхвърляш принцесата над главата си с полицейска хватка като се изправяш заедно с нея, вдигнал дясната си ръка към гърдите й с пръст на спусъка. Обектът на прицела ти се повдига и спуска твърде развълнувано, отчасти разголен при схватката, затова изместваш ръката си, насочвайки я между невинните сини очи.
- И тъй? - казваш спокойно.
Момичето яростно мълчи, разстрелвайки те с поглед. Помръдваш ръката си с няколко сантиметра встрани, доразкъсваш един от гоблените на стената с кратък откос и отново се прицелваш в главата й.
- Аз не съм принцеса - заговорва принцесата с обясним ентусиазъм. - Дори не съм от изкуствената реалност. Заврях робота в един гардероб и те чаках на негово място...
Продължи на 252.

61.

Не размишлявай дълго върху избора на оръжие, защото съвсем скоро едва ли ще имаш възможност да размишляваш върху каквото и да било - вече виждаш перископа на подводницата на тридесетина метра пред теб. И така:
Плазмена пушка - 143,
Кинетичен импулсатор - 33,
Лазер - 49,
Огнехвъргачка - 367,
Хидропръскачка - 211.
или бордовата картечница - 409?

62.

Умението ти е невероятно. Точно четири пъти се подхлъзваш и политаш надолу, за да увиснеш едва миг по-късно, ловко вкопчен в някоя цепнатина. След по-малко от три минути, твърдо решен да се кандидатираш за следвашата студена олимпиада по алпинизъм на Хейн, стъпваш на дъното на ледената пропаст.
Опасенията ти относно стабилността му се оказват напразни. Ледът захрущява под обувките ти, когато с бавни крачки приближаваш обърнатия снеготанк.
Мини на 120.

63.

Внезапното ти разтапяне във въздуха хвърля пилота на джипа в обясним ужас. Машината прави няколко колебливи кръга далеч извън обсега ти, пуска два-три сватбарски откоса и изчезва с вой към хоризонта.
И тъкмо навреме, зашото цветовете на камуфлажното поле започват да бледнеят, с което приликите ти с пясъчен склон значително намаляват.
Мини на 203.

64.

Виждаш сондата преди тя да те види, докато се носи по една равна скала на стотина метра под върха. В сегашното ти положение може би няма да те види изобщо - застанал си между два ръбести камъка, образуващи нещо като тесен вход. Металният шпионин изведнъж замира насред площадката, позволявайки ти да го огледаш по-подробно: блестящ паяк, висок около половин метър, стъпил на осем бързи пневматични крака. Малката камера, с която е съоръжен, бавно се върти и дори от такова разстояние се вижда, че всеки момент ще попаднеш в обсега й.
Ще се прикриеш ли зад камъка - на 162, или ще унищожиш паяка с автоматичния си пистолет - на 110?

65.

Спасяват те бясната скорост и свръхестествените ти рефлекси, които ти позволяват да избегнеш няколко лазерни залпа, без да поглеждаш назад.
След минути езерото и коварните му обитатели са само лош спомен.
Мини на 127.

66.

Мощната струя на огнехвъргачката за миг изпълва тясната зала с такава сила, че повечето от дванадесетимата бандити дори не успяват да извикат. Трясъкът на избухващото им при досега с пламъците въоръжение едва не продънва ушите ти. Успяваш да се отдръпнеш зад ъгъла, избягвайки ударната вълна, и изчакваш минути огънят да угасне. После се изправяш, прибирайки оръжието (ако това е бил последният заряд, можеш да го изхвърлиш, за да не ти тежи), и прекосяваш почернялата зала, като избягваш да гледаш овъглените трупове.
Металната врата се отваря със скърцане. Поемаш си дъх и влизаш в другата пещерна зала.
Мини на 26.

67.

Включваш гранатата на трисекунден режим и рязко я запращаш нагоре. Ужасният взрив те захвърля на десетина метра през пясъка без изобщо да ти навреди. Секунди след това защитното ти поле изчезва. Скачаш уплашено на крака и потърсваш с поглед джипа. Черната машина представлява радостна гледка, докато се носи по стръмна крива към земята с обречен вой и гъста струя черен дим след двигателя.
Мини на 393.

68.

- Ало? - вдигаш слушалката.
- Ало? - казва баща ти.
Усмивката ти замръзва. Бавно оставяш чашата на масичката до телефона.
- Ало? - казва Патриша.
- Ало? - казва Мак Мъл.
- Кой си ти? - просъскваш.
- Кой съм аз? - казва един непознат глас, ръмжащ и писклив едновременно, задъхан и провлачен. - Кой съм аз? Имам ли име? Имам ли глас? Дали пък не съм Всемирното Зло? Жив ли съм? Или аз съм ти? Кажи, Теед. Ти ми кажи.
- Вургър - прошепваш и затваряш очи.
- Правилно! - изкрещява той в ухото ти. - Отлично, Теед! Отлично! Господин Смърт Хулаку слуша.
- Къде си, копеле? - казваш.
- Тук, Теед. В това райско кътче. Райско кътче, пълно с газ. Седя си над един кладенец и щракам със запалка. Щрак-щрак. Щрак-щрак. Бум.
- Ще те убия - заявяваш.
- С удоволствие, Теед. Просто ела. Само ти и аз...
- Ти и аз? - възкликваш възмутено. - А какво ще кажеш за...
- Няма ги вече, синко. Отзовах *ги*. А тези изроди винаги ме слушат, ако искат да живеят.
- Значи ти стоиш зад всичко?
- И над всичко, Теед - натъртва Вургър. - Взривяването на цяла планета ще увенчае достойно живота ми, не мислиш ли? Бързай, Теед. Този път наистина няма време
- Защо го правиш? - казваш глухо.
- Нима най-висшата наслада на този свят не е да унищожиш врага си, синко? Това вече сторих с баща ти. А унищожаването на сина му и потеклото му, и долното му семе е просто за десерт...
- Идвам! - избухваш. - Само ти и аз!
- О, да - казва Вургър. - Ти и аз.

Слушалката се изплъзва от пръстите ти и пада с трясък на пода. Фратус и дъщеря му те гледат ужасено.
- Къде, казваш, е онзи джип? - питаш със завидно спокойствие.
Мини на 256.

69.

Съсредоточаваш цялата огнева мощ на машината в неуязвимия си противник и с ужас отбелязваш нулевия ефект от попаденията на тежките картечни куршуми. Когато ви делят едва двадесетина метра, не издържаш и рязко политаш встрани, настъпвайки педала на газта с безумната надежда, че може би ще се измъкнеш. Не успяваш, разбира се. Малка бойна ракета те настига в гръб и се забива в двигателя, предизвиквайки невиждана експлозия.
Е, Тед Бън, не ти провървя особено.
Иди на 217.

70.

Ако подозренията ти, че дванадесетимата бандити не се отличават с особена интелигентност, се оправдаят, подобно изпълнение не би било особено трудно. Можеш да се представиш за нов член на бандата, извикан от шефа със специалното поръчение да премести пленничката на друго място. След проникването ти във вътрешната зала излизането може би ще е по-лесно.
Ако решиш да опиташ този рискован ход, мини на 200.
В противен случай ще трябва да избереш нещо друго:
Ако при влизането в пещерата си използвал Противоударен костюм и той все още работи, имаш добри шансове в обикновена престрелка с нищо неподозиращите бандити - на 118. На същия епизод можеш да се прехвърлиш и ако имаш Противоударен костюм, който да включиш сега.
Може да употребиш в престрелката и нещо по-специално от екипировката си - на 216. (Или автомат, ако не разполагаш с друго.)
Ако имаш Камуфлажен костюм, може изобщо да не се стигне до престрелка - на 328. А можеш да използваш и новооткритата вентилационна шахта - на 414.

71.

Сриваш се по дюната и се отправяш към вилата, като си подсвиркваш неуверено, чудейки се какво ли ще каже Фратус.

- Негодник! - казва Фратус, чакащ пред входа. - Какво направи със Слея ми?
- Продадох го на части - отвръщаш невъзмутимо. - Давай Уаспа.
Нефъл изважда от джоба си правоъгълно парче черна пластмаса и натиска едно копче върху него. Разнася се бръмчащ звук и изпод пясъка, на милиметри от крака ти изниква ръбът на широка метална площадка като спира на педя над повърхността. Платформата със свистене се разделя на две симетрични части, които се повдигат леко в центъра, а после се раздалечават и отвътре излита новичкият, весело оцветен уасп.
„И на него ще му видя сметката" - минава през ума ти.
Качваш се вътре и поглеждаш надменно към Фратус:
- Няма ли да ме попиташ как успях да се върна толкова бързо?
- Не.
- Яздих един щраус - заявяваш гордо.
Той повдига вежди в недоумение, сетне се разхилва гадно:
- Яздил си транспортен робот, предназначен за яздене. Има ги из цялата пустиня. Оригинално, не мислиш ли?
„Това точно няма да го казвам на внуците" - решаваш.
Форсираш двигателя.
- Надявам се, че този път знаеш къде отиваш? - осведомява се жлъчно Фратус.
Махваш неопределено с ръка.
И така: югоизток - 281, или югозапад - 77?

72.

Рязко накланяш колата и почти се прекатурваш във вътрешността на кратера, разминавайки се с един неописуем плазмен залп, който разкъсва скалите на мястото, откъдето си минал преди секунда. Червеният квадрат на мерника сякаш сам се озовава върху спускащото се към теб оръдие и бордовата картечница впива огнените си зъби в него. Още една маневра, продиктувана по-скоро от характера на местността, отколкото от собственото ти пилотско умение, те спасява от втория зенитен залп и миг по-късно оръдието рухва под огъня ти със спретната експлозия.
С мъка овладяваш слея и се спускаш навътре сред червените скали. Това, което се разкрива пред погледа ти, не прилича много на държавна геологична станция.
Мини на 184.

73.

Опитай шанса си!
От 1 до 3 - на 47.
От 4 до 6 - на 183.

74.

Натискаш бутона на колана си и се претъркулваш от стълбите, докато драконът избълва огромна огнена струя на мястото, където си бил допреди секунда, разтапяйки мраморните стъпала. Пъхваш амулета в джоба на гърдите си и затаяващ дъх. Чудовището гори стълбите още минута-две, после позатваря димящата си паст и казва прегракнало:
- Ха-ха! Даже и пепел не остана от теб, гнусен малък злодей.
Не изпитваш никакво желание да разсееш заблудата му. Оставаш неподвижен, докато чудовището отново се намества върху златното си ложе, затваря очи и се отдава на заслужена почивка. После ти тихичко се изкачваш по изстиващите стъпала и нагоре по тъмния коридор. Входната зала изглежда още по-запустяла и прашна от преди
Ще поемеш ли нагоре по черните стъпала? - на 306.
Или смяташ, че е дошъл моментът да напуснеш замъка и Острова, без да губиш повече време в игри - на 262.

75.

С натискането на спусъка попадаш в невъобразим ад, но за щастие изгубваш съзнание достатъчно бързо, за да не осъзнаеш подробностите.
Когато се свестяваш, след минута или след час, и си поемаш въздух, разбираш веднага къде се намираш. Сетне усещаш тоновете ледена вода около себе си и първичният страх сграбчва съзнанието ти. Действието на Аеробния костюм очевидно не е престанало, но това може да се случи всеки момент. Успяваш да се овладееш, увеличаваш до максимум обема на кислородното поле около тялото си и след двадесетина ужасни секунди достигаш повърхността, окъпана в слънчевите лъчи. Подводницата е изчезнала, сякаш никога не я е имало.
Мини на 149.

76.

- Ама... - казваш.
- Изчезвай бе! - кресва девойката. - Или искаш да ти подпаля врата като на оня грозник?

- Кой грозник? - осведомяваш се търпеливо.
- Онзи, на когото изгорих врата - обяснява Хелън. - А тебе не съм те виждала.
- Приятно ми е, Тед Бън - представяш се.
- Никак не ми е приятно - вдига вежди момичето. - Но пък...
- В момента те спасявам - подхвърляш, докато измъкваш ножа си.
- Не, колиш ме- възразява Хелън.
Без да й обръщаш внимание, прерязваш кабела и я вдигаш на крака.
- Чакай сега - казва тя. - Какъв си ти? Поемаш си дълбоко въздух:
- Тед Бън специалист по глобални проблеми, нает от татенцето ти да те върне заедно с кожата ти и по възможност да накаже тези, които са те отвлекли.
- Уау! - казва тя с подигравателно възхищение. - И как ще излезем оттук?
Въпросът е разумен.
Разбира се, ако при влизането си избил бандитите във входната зала до крак, няма проблеми - на 288. В противен случай...
- Вентилационната шахта - прекъсва размишленията ти Хелън. - Тук е на метър и половина височина, а по нея може да се стигне до изхода.
Добро предложение. **Можеш да го последваш, дори и ако в другата зала нямаш живи врагове - на 34.**

77.

Решението е взето. Колата изревава и се понася над аюните в коридор от жълтосиви облаци.
Още сега трябва да избереш: **ще следваш бреговата линия - на 127, или ще прелетиш над езерото, като по този начин съкратиш значително пътя си и избегнеш евентуалните нежелани срещи - на 415.**

78.

Екранът му изобразява най-масовата група вражески бойни единици, която си срещал при досегашното си мотаене из планетата на Фратус. На голямо разстояние разделителната способност на радара в колата ти не е завидна, но и така можеш да различиш поне три джипа и няколко други, по-големи неясни петна, които предпочиташ изобщо да не различаваш.
Най-неприятното в случая е, че групата се намира точно на пътя ти, близо до бреговете на езерото в източна посока. Дори ако се опиташ да ги заобиколиш, ще бъдеш засечен от техните радари и идентифициран - нещо, което ти се струва противопоказно и за което се надяваш, че все още не е направено предвид голямото разстояние, на което се намираш ... засега.

Правиш един невъзможно рязък завой на сто и осемдесет градуса и светкавично се понасяш в обратна посока. Страховете ти от преследване за щастие не се оправдават и след минута червените петна изчезват от екрана на радара ти. Неуверено си заподсвиркваш, докато с по-нормална скорост се отправяш на северозапад над езерото.
Мини на 7.

79.

Останалата част от полета над езерото прекарваш на тръни, взирайки се непрекъснато в радара, и си отдъхваш едва когато в ранния следобед прелиташ над южната крайбрежна линия, продължавайки над пустинята. Спокойствието на Сонора обаче, както все по-често ще се уверяваш занапред, е доста несигурно, краткотрайно и лъжливо нещо поне от началото на твоето пребиваване тук - изведнъж сред дюните под теб проблясва метал, хвърляйки те в паника, и колата ти рязко се понася встрани, измъквайки се от обсега на евентуалния противник, преди да осъзнаеш, че това там долу едва ли може да ти бъде враг. Връщаш се с широк завой, ругаейки полугласно, правиш няколко колебливи кръга над катурнатия в подножието на един пясъчен хълм всъдеход - очукан, разнебитен, модел по-стар от света. Очевидно той е вън от употреба и е напълно изоставен.
Ако смяташ, че си заслужава по-подробния оглед, мини на 133.
В противен случай продължи на 345.

80.

Каква е машината, която управляваш?
Реактивен слей - на 326.
Автомобил на въздушна възглавница - на 266.

81.

На входа едва не се блъсваш в разярения Фратус, навлякъл десантна униформа и обкичен с разнокалибрени оръжия, придаващи му вид на таралеж, който минава с бързи крачки край теб, без да те удостои с поглед, и се мята в малкия скутер, паркиран пред вилата. Вратите се затварят херметически под носа ти.
- Ама, шефе... - осмеляваш се.
Той изсумтява нещо и включва двигателите.
- Какво...

- Уволнен си! - изкрещява Фратус през шума на мотора. - Сам ще свърша проклетата работа, а ти не се мяркай повече пред очите ми!
Скутерът излита с оглушителен рев и скоро се изгубва над дюните. Гледаш натам още няколко минути и с усилие затваряш уста.
Май не ти остава друго, освен да потърсиш лагера на уволнените пилоти.
Върви на 217.

82.

Късметът ти е достоен за възхищение, както обикновено. Частица от секундата преди взрива скалите се втурват една към друга и тътенът от сблъскването им съвпада с трясъка на двете избухнали гранати.
Образуваната дупка ти е повече от достатъчна. Втурваш се през нея, без да се забавиш от сипещите се каменни отломки, и минаваш от другата страна дори още преди двете крила на скалната врата да се затворят отново. Оказва се, че това е била единствената възможност. Със зяпнала уста проследяваш следващия сблъсък, при който канарите са по-страховити от всякога, без следа от твоята дупка.
Поклащаш глава, обръщаш се и поемаш по разкрилия се зад вратата пуст скален коридор.
Мини на 54.

83.

Преди да разбереш какво точно става, половината кола избухва в облак от горящи останки. За щастие ти оставаш в другата половина и миг по-късно тупваш в пясъка, все още стискайки лоста за управление. Без да обръщаш внимание на острата болка в десния си крак (Жизненият ти статус намалява с едно ниво), запълзяваш като бесен по-далеч от мястото на приземяването, следван от нестройна диря картечен огън. Пикиращата машина едва не отнася главата ти, докато се хвърляш в подножието на една дюна. Битката придобива доста неприятен характер. Кое от оръдията си ще използваш?
Плазмена пушка - 95.
Кинетичен импулсатор - 17.
Лазер - 129.
Огнемет - 383.
Хидропръскачка - 241.
Граната - 253.
Автоматичен пистолет - 139.
Ако не желаеш да употребиш (поне засега) някое от тях, продължи на 209.

84.

Риташ като луд и дърпаш ръцете си сякаш цяла вечност - действие, напълно безполезно само по себе си, но позволило ти в края на вечността да освободиш дясната си ръка, снабдена с автомат. Залепяш юмрука си в лицето на хулуса и пускаш един дълъг, гаден откос в главата му, раздробявайки я на късчета. Хватката на огромните ръце се отпуска и Палечка рухва, затисвайки те в тясното помещение.

С пъшкане и ругатни се измъкваш от тоалетната, облян в хулуска кръв, и мрачно нахълтваш в командната зала, готов да разстреляш още пет-шест чудовища. За щастие, това не е наложително.

Мини на 354.

85.

Натискаш едно копче на командното табло и предното стъкло се смъква надолу с тихо жужене. Насочваш светкавично оръжието си, разчитайки по-скоро на инстинкт отколкото на точно око, и натискаш спусъка. Блестящият заряд потъва със съскане във водата и миг след това, за твоя най-искрена радост, изпод прозрачните вълни изригва гигантски гейзер, а силната експлозия разпилява безброй водни пръски. Победният ти вик отеква над вълните на развълнуваното езеро.

Ти успя.

Мини на 39.

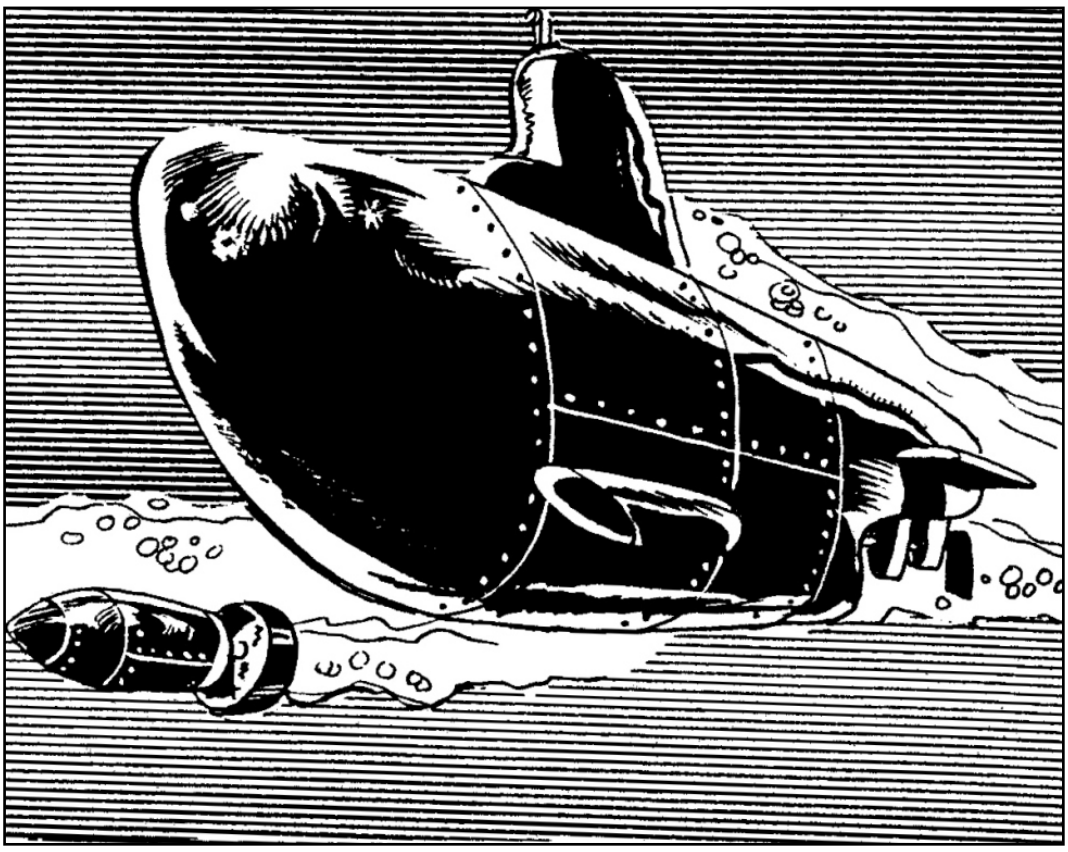

86.

Този избор издава пълната ти липса на познания в областта на пиротехниката. Две гранати надали могат да бъдат използвани по-неподходящо , отколкото в този случай.
Включваш ги на „сензорно избухване” и ги запращаш между скалите със завидно умение, хвърляйки се по очи на земята в същия момент. В мига, в който бомбите докосват каменния праг на вратата, те се взривяват с тътен, заглушен малко по-късно от поредното сблъскване на канарите, по-здраво и шумно от всякога. Освен взрива, грохотът на скалите заглушава и ожесточената ти ругатня. Не постигна абсолютно нищо.
Ако имаш още две гранати, можеш да опиташ нещо друго:
„Сензорно избухване" в момента, в който канарите се устремят една към друга - на 352..
Взрив със закъснение две (на 248) или осем (на 168) секунди.
В противен случай минаваш на 198, за да изпробваш още веднъж късмета и бързината на краката си.

87.

„Мак Мъл, сътрудник с ранг на детектив, регионален представител на Фенанска служба за гражданска защита."
Бутваш вратата - плексигласова с меден надпис, същата като всички останали в Главен полицейски участък Хейн Сити - и влизаш в малката жълта стая. Мак е качил повечето си крака на бюрото и хвърля стрелички по мишената на стената с една от ръцете, с които не яде пица. Детективът е пилър, което на Общия Език е съкращение от гъсеница, и бялата униформа на Космическа сигурност стои доста странно на триметровото му тяло с шест крака и четири ръце. Очите му са само две - големи и кафяви, с вечно учуден израз.
- Тед! - казва гърлено той и изразът им става по-учуден от обикновено. - Ти, тук?
- По работа - отговаряш небрежно.
Тъмното му лице се изкривява в уплаха. Долната му ръка отляво запъпля на пръсти към червеното копче за всеобща тревога в ъгъла на бюрото му.
- Тед Бън има работа? - изрича той с благоговеен ужас. Устата му напрегнато работи върху предпоследното парче пица. - А, сетих се! - възкликва облекчено. - Най-сетне си се навил за онова място в Обществена хигиена, а?
- Престани с майтапите.
Мак те поглежда привидно сериозно:
- Какво искаш?

- Фоатус Нефъл. Има ли нещо?
- Дали има нещо? - извиква той. - Естествено, че не мой човек! Той е чист като носната ми кърпичка!
Вземайки предвид базата за сравнение, налице са всички основания за конструктивна несигурност в достоверността на общата информация - казваш простичко.
- Съмняваш се в носната ми кърпичка?! - възкликва Мак.
- Провери го - казваш непреклонно. Детективът натиска едно копче и казва с пълна уста.
- Проверка на полицейското досие на Фратус Нефъл. Хейн сити, Хейн, Кентавър две.
- Ей, голяма работа си тия диктосистеми - обръща се към теб.
- Благодаря - казва компютърът.
- Моля - отвръща Мак. - Тед, седни бе!
Сядаш.
- Ще дойдеш утре, нали?
- Разбира се - казва весело той. - От девет, ако не се лъжа?
Кимваш. Макс усмихнато продължава да дъвче, разисквайки подробностите от вчерашния трашболен мач.
„От колко години го познавам - минава през главата ти - и не мога да го разбера. Приема погребението за купон, по дяволите!”
Баща ти, най-добрия приятел, е убит от бандата на Въргър, а самият Мак собственоръчно хвърля главатаря й в един атомен реактор, след което отива и закусва в пицария. Полицейският началник отказва да разследва убийството на баща ти, защото Въргър има връзки с висши политици; ти се хвърляш да го душиш, а Мак организира залагане. Изхвърлят те от Космическа сигурност, отваряш частно бюро, а детективът ти изпраща букет жълти лунни рози.
„Ако всички пилъри са такива, то Фенан сигурно прилича на Дисниленд."
- Въобще не беше смешно! - заявява разгорещено Мак - Фред се хвърля към вратата с топката, а левият полузащитник изважда автоматична базука и взривява половината стадион заедно с вратата. Какъв гол изпуснахме само!
- Готово - обажда се компютърът. - Нищо няма.
- Казах ли ти? - тържествуващо извиква детективът.
- Каза ми - примиряваш се ти. - А досието му в неговия Регионален център?
- Пращиш от идеи - кисело казва Мак. - Къде живее?
- Откъде да знам? На частната си планета.
- Те нямат полицейски участъци' - уверява те компютърът.
- Млъкни - срязва го пилърът. - Млъкни и търси къде живее, а после ми дай местното му полицейско досие.
- Това е много работа - казва компютърът с дигитално съмнение в гласа.

- Свърши я! - озъбва се Мак и се обръща към теб. - Ние пък ще отидем на кино.
Мини на 249.

88.

Бързината на действията ти е достатъчна да накара всеки инструктор по стрелба от Полицейската академия да изяде кобура на бластера си от удивление. Измъкваш оръжието през рамото си и стреляш без да се целиш, изпращайки два плазмени заряда в туловището на зенитното оръдие. Имаш късмет. Основите му приплamват, докато спускаш стъклото на слея, и само миг след това избухват в огромно огнено кълбо.
Изсумтяваш. Това, което се намира на дъното на кратера, вече не прилича особено на геологична база.
Мини на 184.

89.

Ако за втори път се връщаш в „Перлата на Сонора", прехвърли се на 81.
В противен случай, за унищожаването на кое превозно средство си съдействал?
К 112 - мини на 185.
Х 87 - иди на 71.

90.

Прекарвате нощта на двадесетина километра навътре в пустинята в непробуден сън, без изобщо да се стряскате от ужасяващите звуци, изпълващи дюните около вас - ръмжене и писъци, хапане, хрускане, мляскане и тъй нататък, създаващи впечатление за десетки животни, избиващи се наоколо. Предположението ти. че всичко това е дигитален запис, най-вероятно е правилно.
Единственото, което те стряска, са жълтите светлини прекосяващи утринното небе от север на юг. но ако зад тях изобщо има патрулен скутер, той не ви забелязва.
Този ден е като кошмар. Мъкнете се през пустинята без почивка без храна, в някакво полубудно състояние, от което ви изкарват само честите падания по внезапно хлътващите под краката ви склонове на дюните. Пред уморените ти очи безспирно се нижат пясъчните хълмове на пустинята, сред които се гонят вихрушки червеникав прах, понесени от вятъра. Слънцето бавно се накланя на изток, както обикновено, и след няколко

часа безпаметно ходене умиращите му зад хоризонта лъчи обагрят пустинята в червено и заиграват по вълните на езерото, ширнало се в краката ви.
- Стигнахме - прошепваш с напукани от напрежение устни и падаш на колене. - Стигнахме, стигнахме, стигнахме.
„Перлата на Сонора" с причудливите си форми и входната арка насред пясъка е на няколко минути път. Поглеждаш Хелън. В очите й има две бисерни сълзи, които момичето побързва да изтрие с извинителна усмивка.
- Стигнахмеее! - изревaваш.
Гласът ти се разпилява по дюните и гладката водна повърхност, но още преди да е заглъхнал, от север се понася неестествено ехо, издига се над пустинята и се изражда в отвъден вой.
- Какво е това? - казва разтревожено Хелън.
Воят се повтаря все по-близо.
- Ще видим - измърморваш.
Мини на 148.

91.

Налага се да използваш вграденото радио още преди да излезеш от вилата:
- Фратус! Как, по дяволите, да намеря изхода?!
- Следвай зелените триъгълничета - отвръща той загадъчно.
Възмутен, прекъсваш връзката.
Час по-късно поредната, съвсем обикновена врата те извежда пред вилата. На пясъка кротко стои избраното от теб превозно средство, озовало се тук по неведоми пътища.
Качваш се в кабината, хващаш лостовете за управление и включваш Ролекса. Още първият ти избор може да се окаже съдбоносен.
И така?
На югозапад, над езерото и пустинята - на 77.
Или на североизток, към Леденото езеро - на 349.
А може би на югоизток, към Планините и изгасналия вулкан - на 153.
Решавай!

92.

Магията на мястото те завладява. Освен всички добри страни на една малка кражбичка имаш и успокоението, че драконът е изкуствен и следователно не може да ти стори нищо. Тих като мишка, се смъкваш по стъпалата, без да го изпускаш от поглед.

- Спинкай, спинкай, нани-на - казваш тревожно.

Вече си избрал нещо от тоновете скъпоценности: голям златен амулет, поръбен с рубини и един-единствен огромен тюркоаз по средата, намиращ се върху купчина монети досами стълбището. Навеждаш се и внимателно го издърпваш, без да събориш нищо. Готвиш се да го складираш в джоба си, доволно ухилен, но като че ли си забравил нещо от приказките - факта, че пазачите на съкровища винаги се събуждат в най-неподходящия момент.

- Хубава вещ - казва драконът. - И аз бих избрал този амулет...

- Наистина ли? - обаждаш се с треперещ глас.

- ...за обект на долната си, гнусна, похотлива и нечестна кражба - продължава той с глас като желязна камбана. - А, да, и наказуема.

Последната дума не ти харесва особено. Правиш разсеяна крачка нагоре по стъпалата.

- Спри, негоднико! - прогърмява драконът. - Спри, за да те изпепеля с всеунищожаващия си дъх!

- Може би, ако го върна?... - предлагаш плахо.

- О, не! - възкликва той с искрено възмущение. - Няма да ти се размине! Ще те превърна във въглен и ще продължа да бълвам огън и проклятия, докато...

Неговите и твоите намерения очевидно се разминават. Обръщаш се и хукваш нагоре, но едно от стъпалата рязко хлътва под краката ти, принуждавайки те да се проснеш на стълбите. Драконът отваря огромната си паст и за миг виждаш как от челюстта към гърлото му пробягват няколко пламъчета.

Какво ще предприемеш?

Ще изчакаш спокойно атаката му (опирайки се на разсъждението, че **Островът е увеселителна територия, на която нищо не се случва наистина) и ще си тръгнеш - на 278.**

Ще включиш термозащитния костюм (ако имаш такъв, разбира се), за да се предпазиш от огнения му дъх - на 154.

Или ще използваш камуфлажен костюм, надявайки се поне легендата за острото обоняние на драконите да не се окаже вярна - на 74.

93.

На какъв режим ще включиш гранатата, преди да я запратиш към подводницата?
Избухване след десет секунди - мини на 29.
Избухване след пет секунди - върви на 323.
Сензорен режим (при допир с водата) - иди на 333.

94.

Усещаш, че нещо става по-скоро инстинктивно. Шумът и вибрациите на двигателя изведнъж затихват... Скачаш върху педала на газта, колата сякаш увисва за, миг и още преди сърцето ти да се качи в гърлото, отново заръмжава по обичайния начин. Предпазливо ускоряваш и се отдалечаваш от странното място, без да изпитваш никакво желание да поглеждаш назад. Все пак го правиш неволно, надзъртайки за миг в огледалцето за обратно виждане. Зад колата остава огромна пукнатина в леда, от която се вдигат облаци леден прах.
„Пукнатината?! - минава през ума ти. - В Леденото езеро?!”
- Е, нали не съм вътре - въздъхваш и отново се съсредоточаваш върху управлението.
Пред теб бавно се възправя тъмният Остров.
Мини на 138.

95.

(К О 1)
Сваляш от гърба си тежката плазмена пушка, приклякаш на коляно и внимателно се прицелваш в завръщащия се с бесен картеч джип. Изчакваш хладнокръвно последния момент, натискаш спусъка и се хвърляш встрани със светкавично кълбо през рамо, докато откосът разпилява пясъка на мястото, където преди секунда стоеше ти. Изправяш се със скок, приготвяйки следващия заряд но, съдейки по гледката, от него едва ли ще има нужда. Черната машина лети към земята с обречен вой и гъста струя черен дим след двигателя.
Мини на 393.

96.

Пъхваш се обратно зад ъгъла и с отворена уста (за да предотвратиш заглъхването в ушите си) търпеливо изчакваш яростната канонада по твои адрес. Тази престрелка се очертава като доста нервно занимание: криене,

подаване, стрелба, криене и така нататък до естествения й край, бил той в твоя полза или не. Въздъхваш и изскачаш иззад прикритието си, търсейки с дулото на автомата първата си мишена.
За всеки от противниците ти (седем или девет на брой) са ти нужни по 6 точки от Шанс и Точност (с изключение на най-опасния - набит хулус въоръжен с ракетна установка, за когото ти трябват 7). Можеш да избираш към кого да насочваш всеки свои изстрел, след като определиш силата му. Всеки неуспешен опит води до ответна стрелба от страна на целта ти, която снижава Жизнения ти статус с едно ниво (за хулуса с две нива).
Ако приключиш схватката жив, мини на 126.
Ако не успееш да убиеш противниците си, преди да слезеш под десето ниво, прехвърли се на 304.

97.

Предното стъкло е вече напълно покрито със смазани тела. Обстоятелствата те принуждават да намалиш скоростта, но някакво смътно предчувствие те кара да сториш точно обратното. Натискаш докрай педала на газта и с изключителна маневра се издигаш рязко нагоре като след секунди се измъкваш от най-плътната част на ятото и се понасяш напред сред ордяващите летящи гущери. Огромните въздушни змейове продължават да се реят, все по-ниско, над главата ти.
Минути по-късно Каньоните свършват така както се появиха, и пред очите ти, без никакъв логичен преход се разстилат Огнените полета.
Мини на 399.

98.

Изправяш се малко по-трудно, отколкото си клекнал но допълнително тегло от този вид може да ти бъде само от полза. Сред камарата счупени уреди и оръжия изпопадали от багажното отделение, си открил сносна плазмена пушка с един останал заряд (ако имаш такава и свободно място в пълнителя й, можеш да го прехвърлиш за да не я мъкнеш със себе си), три гранати, подобни на твоите, и един чисто нов термозащитен костюм Но може би най-ценното е малката пластмасова сфера търкаляща се по леда, в която намираш червеножълта рехабилитационна таблетка. Подозренията ти че е с изминал срок на годност, се разсейват веднага щом я преглътваш. Тялото ти се изпълва с приятна топлина и краткотраен прилив на сила, който използваш, за да се изкачиш обратно по ледената стена на пукнатината (Освен това можеш да си възстановиш едно ниво Жизнен статус.)

Крайно доволен, се намъкваш в колата заедно с новите си придобивки и внимателно я подкарваш покрай ръба на пукнатината, превърнала се за теб в златна мина
След минута откриваш мястото, откъдето започва (или където свършва) тя и коригираш курса, насочвайки се към тъмния силует на Острова.
Мини на 138.

99.

Прибави Шанс към точките от Пилотски умения.
Ако сборът е по-малък от 11, върви на 187.
В противен случай отиваш на 65.

100.

Сбръчваш нос и внимателно оглеждаш труповете. Те са почти от месец, съдейки по състоянието на откритите части от ръцете и лицата им. Всъщност в момента едва се сдържаш да не повърнеш върху три мумии в добре запазени униформи на държавни геологични служители.
Няма никакво съмнение, че в базата е вързлувал някой, който няма нищо общо с държавата и геологията. Сърцето ти забива учестено, когато с вдигната дясна ръка оглеждаш околността, стиснал зъби. Нищичко... картината е почти мирна в лъчите на обедното слънце, ако изключим трите разложени трупа.
Тихото писукане на радиото известява, че Фратус е избрал най-неподходящия момент, за да си поговори с теб. Включваш го и вземаш думата:
- Здрасти, Нефъл, намирам се в Хеопсовата пирамида, край.
- Чакай! — изпищява той. - Важно е!
Изчакваш.
- Получих колет - казва Фратус съкрушено.
- Едната му съставка е бележка „Няма време".
- А другата?
- Змия — заявява той, отвратен. - Гадна, дълга, розово-жълта, лигава, умряла, отвратителна змия.
- Разбирам как се чувстваш - казваш искрено, приближавайки се към входа на централната сграда.
- Моля те, Тед, побързай! - проплаква Фратус. - Чувствам го, просто го чувствам, че следващия път...
- Няма - прекъсваш го. - Вече имам някаква теория. Имаме на разположение още два-три дни преди...
- И все пак, ако...

- Чао! - затваряш.
Побутваш металната врата на купола пред теб. Заключено. Отказваш се да проучваш сложната цифрова ключалка и здраво я сритваш. Вратата не помръдва. Почесваш се по темето и примирено оглеждаш малкото устройство. Кодът е деветцифрен.
- Мога да си седя и да опитвам сто години без успех да му се не види - измърморваш недоволно и натисваш единицата.
Цифрата едно светва в зелено. Идентификация положителна. Без да смееш да се надяваш, натисваш две. Зелено.
- Три, четири, пет, шест, седем, осем - казваш невярващо, докато ги включваш последователно.
Невероятно, но кодът действително е такъв! Остава ти последната цифра. Какво е предположението ти?
„ Девет" — на 394, или коя да е от другите цифри - на 230.

101.

Черната машина се носи устремено срещу теб, бълвайки картеч. Симулираш паническо бягство и нарочно се навираш в откосите. Тежките куршуми безвредно отхвръкват от прозрачното защитно поле около тялото ти, а ти самият изпълняваш предсмъртен скок, търкулваш се обратно по склона на дюната и спираш възнак в основата й.
Джипът любопитно се завърта над теб и дори се снижава, влизайки в пространството между хълмовете и в капана. Сега е моментът! вдигаш рязко ръка и машината потъва в изригналия огнен вртоп. Малък взрив окончателно я извежда от равновесие и тя полита встрани по стръмна крива с обречен вой и диря от черен аим
Мини на 393.

102.

Оставаш в стаята още миг-два, гледайки заспалото момиче с обяснимо самосъжаление, и се приготвяш да си ходиш.
- Къде съм? - продумва принцесата с объркан, но божествено невинен глас.
Рязко се обръщаш, пускайки вратата, и залепяш на лицето си най-очарователната си усмивка:
- Ами, като че ли току-що се събуди от вековен сън в един древен, гаден, прояден от буболечки и зла магия замък.
- Изведи ме от тук, храбрецо! - казва тя с копнеж, без да обръща внимание на разликите в разговорните ви стилове.

Поколебаваш се. Принцесата скача на крака учудващо бързо за човек, прекарал стотина години в летаргия, и хваща ръката ти, умолително вперила неземно сините си очи в твоите:
- Съдбата ми зависи от теб, храбрецо!
- Ами добре - казваш неуверено.
„Щом си се хванал, ще играеш докрай" - минава през ума ти.
На вратата те осенява нова идея.
- А не можеш ли да излезеш сама?
- О, не! - възкликва тя с тон на искрено възмущение, който щраква някаква лампичка в главата ти. - Магията няма да ме освободи за нищо на света!
Свиваш рамене, отваряш зелената врата и двамата излизате на площадката, все още хванати за ръка.
- Хайде! - казва решително принцесата и скача от ръба направо в дълбоката десет етажа шахта, повличайки те след себе си.
Отиваш на 258.

103.

Рискуваш да се приближиш още десетина метра, сваляш предното стъкло и рязко запращаш гранатата към земята около въображаемата преграда. Взривът отеква и веднага се слива с друг, когато на около пет метра над избухналата граната, във въздуха увисва пламтящо кълбо и се разпилява в мощна експлозия.

Предположението ти се оказа съвсем правилно. Намираш се пред редица от антигравитационни мини прикрити с камуфлажно поле. Усмиряваш въображението си, което услужливо рисува ярки картини, демонстриращи какво би се случило, ако беше продължил напред и се замисляш. Пролуката, която се е образувала в линията след взривяването на една от мините, едва ли е достатъчно широка, за да преминеш успешно, а похабяването на още заряди не е разумно. За щастие обаче си запознат с една важна особеност на антигравитационните мини, а именно: сензорните им възприятия са насочени само в една посока - нагоре.

Това вече е достатъчно, за да настъпиш педала на газта и да преминеш на 41.

104.

(К.0.1)

Изчакваш поредния титаничен сблъсък и се втурваш към входа, комично подобен на стенобойна машина. За щастие не ти се налага да изпробваш здравината на главата си чрез удар в скалите. Миг преди да се треснеш в тях под влияние на собствената си инерция, те помръдват и се отдръпват от пътя ти, изсипвайки по гърба ти дъжд от каменни отломки. Без изобщо да им обръщаш внимание, продължаваш да тичаш като бесен и спираш задъхан, едва когато чуваш на десетина метра зад себе си грохота на следващото затваряне.

Ти успя! Нормализираш дишането си, подгъвайки крака от умора и напрежение, и бавно поемаш по пустия скален коридор, разкрил се зад вратата.

Мини на 54.

105.

Сриваш се по дюната и се отправяш към вилата, като си подсвиркваш неуверено, чудейки се какво ли ще каже Фратус.

- Негодник! - казва Фратус, чакащ пред входа. - Какво направи с Уаспа ми?

- Продадох го на части - отвръщаш невъзмутимо. - Давай Слея.

Нефъл изважда от джоба си правоъгълно парче черна пластмаса и натиска едно копче върху него. Разнася се бръмчащ звук и изпод пясъка, на милиметри от крака ти, изниква ръбът на широка метална площадка като спира на педя над повърхността. Платформата със свистене се разделя на две симетрични части, които се повдигат леко в центъра, а после се раздалечават и отвътре излита новичкият, многоцветен слей.
„И на него ще му видя сметката" - минава през ума ти.
Качваш се вътре и форсираш двигателя.
- Надявам се, че този път знаеш къде отиваш? - осведомява се жлъчно Фратус.
Махваш неопределено с ръка.
И така: североизток - 349, или югоизток - 281?

106.

(К.0.1)
Да оставим благородството и принципа на равния старт настрана. При въоръжена разправа с хулус те са най-малкото вредни. Кое от постиженията на научно- техническия прогрес ще използваш срещу него, щом излезе?
Портативен лазер - на 298.
Хидропръскачка - на 46.
Кинетичен импулсатор - на 330.
Граната - на 172.
Плазмена пушка - на 142.
Огнехвъргачка - на 36.
Или класическия, безотказен автомат в ръкава - на 392.

107.

Възможностите не са много. Единственото от оръжията ти, което може да проникне през защитата на противника, е огнемета. **Ако можеш и желаеш да го използваш, направи го на 301.**
Друго, значително по-касапско решение на въпроса е Кинетичният импулсатор. Зарядът наистина няма се промъкне през полето, а просто ще го разнищи, както и притежателя му. **Ако разполагаш с Импулсатор и настоящата му употреба ти допада, иди на 407.**
И накрая, все пак ти остава бордовата картечница и надеждата, че многостепенното противоударно поле на врага не е чак толкова многостепенно - на 213.

108.

А именно?
Огнехвъргачка - на 66.
Хидропръскачка - на 378 - ако в нея има поне два заряда.
Гранати - всяка от тях обезврежда трима от противниците ти, дори без това да е упоменато в текста. Можеш да ги използваш самостоятелно - на 190, или заедно с някое от другите си оръжия (в епизодите' 186, 386 и 134).
Портативен лазер - на 186.
Плазмена пушка - на 386.
Кинетичен импулсатор - на 212.
Ако не разполагаш с никое от изброените оръдия, остава ти единствено автоматът - на 134.

109.

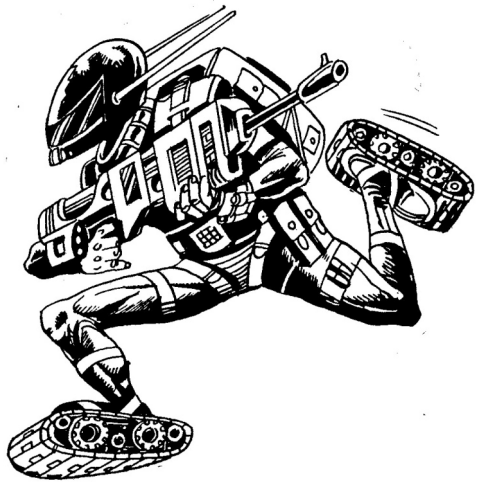

Вдигаш ръка и натискаш злобно спусъка. Куршумите просвистяват в мрака и... отхвръкват с писък от металната раница на гърба му. Изругаваш грозно и отскачаш встрани, докато плазменият заряд пръсва скалата до теб. В полета си изстрелваш още един откос и преди да се стовариш върху камъните, Малкия Мук отхвръква назад с разкъсани гърди.
Надигаш се и го доближаваш, дишайки тежко. Мъртъв е, но на шията му проблясва малка червена лампичка... Трясъкът на скалите заглушава проклятията ти. Успял е да подаде тревога! Злобно късаш кабела и прасваш лампичката в камъка с вялата надежда, че сигналът не е бил забелязан от обитателите на пещерата.
Завличаш Малкия Мук в мрака встрани от входа и се връщаш неуверено. Скалите, сякаш усетили това, демонстрират най-исполинския си сблъсък. Светилната в тесния проход, разкрил се с пукота на свличащи се камъни, е угаснала.
Мини на 124.

110.

Нищо по-лесно от това. Вдигаш дясната си ръка, прицелваш се и с един къс откос раздробяваш електронния шпионин на малки жужащи части.

Друг е въпросът дали трябваше да го правиш. Унищожаването на сондата бе толкова сигурен начин да демонстрираш присъствието си, колкото ако бе застанал с изплезен език пред камерата. Ако в кратера изобщо има някой, той вече те очаква.
Въздъхваш и се отправяш нагоре по последната отсечка от изкачването към нащърбения като челюст на древно чудовище ръб на кратера.
Мини на 246.

111.

В случая могат да ти бъдат от полза само Кинетичния импулсатор - на 239, огнехвъргачка - на 57, или граната - на 103.
Ако не разполагаш с такива или не желаеш да ги използваш, ти остава единствено първата алтернатива - на 331.

112.

Предположението ти е правилно... до известна степен. Водещият надолу коридор действително е тъмен като гроб първите двадесетина крачки, но после някъде пред теб просветва меко сияние, багрещо каменните стени в червено Продължаваш неотклонно напред и надолу и след един малък завой внезапно бликналите талази горещ въздух и ярка светлина те блъсват като стена, принуждавайки те да спреш.
Намираш се на прага на едно от най-големите подземия, които си виждал. По малко стълбище можеш да слезеш от мястото, където стоиш, до нивото на пода - всъщност по-точно е да се каже, че би могъл да слезеш до там, ако подът не бе покрит с петметров пласт от злато, сребро и скъпоценни камъни, древни оръжия, смайващи статуи и възхитителни бижута. А върху цялото това великолепие се е пльоснал исполински, охранен, огнедишащ дракон.
Мини на 146.

113.

Разбираемо е желанието ти да се възползваш максимално от преимуществото си, но дори и невидим за противника, трудно ще му навредиш с такова оръжие.
Провери Шанса си и го прибави към точките от Точност и Внимание.
Ако получиш 12 и повече, върви на 157.
Сбор, равен на 10 или 11, те изпраща на 63.
С резултат по-малък от 10, отиваш на 139.

114.

Току-що успокоеният ти пулс отново се ускорява, чупейки предишния си рекорд от изкачването по стъпалата.
Принцесата, естествено, е изумително красива. Но дизайнерите, създаващи илюзиите в замъка, явно са получили премии за нея. От цялото й същество блика естественост и природна пестеливост, спестени са всички кичовски детайли и резултатът е налице.
Щом привършваш с възхитения, но методично подробен оглед, започващ от къдриците сламеноруса коса и свършващ в бисерните пантофки, нямото възхищение е заменено от готовност за действие. Повече от ясно е какво трябва да направиш.
Ще целунеш ли спящата красавица? - на 250.
Или няма да я целунеш, а вместо това се измъкваш от стаята, слизаш по стълбите и напускаш замъка, вбесен от тъпотията на Фратус Нефъл и неконтролираните му мисловни образи - на 14.

115.

Късметът ти изневерява точно, когато най-много имаш нужда от него. Ослепителните лазерни лъчи потъват със свистене във водата, но очевидно не с желания ефект, защото секунди по-късно попадаш в центъра на ответен залп от лъчевите оръдия на подводницата. Това, разбира се, е краят - твоят и на мисията ти.
Мини на 217.

116.

(К.0.1)
Опитай Шанса си, прибавяйки точките от Внимание!
Шест и по-малко - мини на 196.
Седем и повече - иди на 50.

117.

Огризката от ябълка профучава между бързо затварящите се крила на шлюза и тупва на хейнска земя. Вратата се съединява с вакуумна въздишка. Ухилваш се доволно.
- По дяволите, Бън - провиква се Нефъл откъм пътническия салон. - Къде се мотаеш? Излитаме след секунди!
Изтичваш нагоре по стълбите, тръсваш се в креслото до Фратус и оглеждаш заинтригувано огромното, почти празно помещение. Между

тапицираните стени няма нищо освен вас двамата и един компютърен терминал в центъра на салона.
- Затегни колана - напомня Фратус и си налива чаша уиски от възможно най-реномираната марка, след което протяга ръка с шишето към теб.
- Благодаря - поклащаш отрицателно глава.
- Извинявай, забравих отношението ти към пороците - ухилва си той и успява да гаврътне чашата си миг преди корпусът да се разтресе в страшни предстартови спазми.
След минута-две, когато вече би трябвало да сте в орбита, не се стърпяваш и изръмжаваш през тракащите си челюсти:
- Кога ще спре да тръска?!
- Един Господ знае - отвръща Нефъл по същия начин.
- Вибрациите ще престанат след три секунди - съобщава някакъв глас откъм тавана.
Поглеждаш въпросително Фратус.
- Пилотът се обажда по интеркома - пояснява презрително той.
- Аха.
- Преминаваме в режим на подпространствен преход - обявява със страх пилотът.
Когато корабът се съвзема след новия ужас, Фратус става и с измъчена физиономия се запътва към най-близкия умивалник. Изчакваш да излезе от салона и се втурваш към компютърния терминал. Имаш съвсем конкретни интереси относно нелегалната държавна геологична станция на Сонора и по-специално към някои резултати от наблюденията на трите шпионски спътника, кръжащи в орбита. Ако бандата наистина е дебаркирала на планетата, то всичко, което ти е нужно е точното място.
Будалкаш се няколко минути с компютъра-всезнайко, за да успееш да се добереш до нужната информация, без да събудиш подозрения. (Още вчера реши да не даваш отчет за разкритията си на Фратус, поне засега.) Накрая стигаш до пределно невинния на вид, но съществен въпрос: „Кои по принцип са приоритетните условия за установяване на нелегална геологична станция от Държавната Комисия?". Компютърът самодоволно изпълва целия екран с подредените „по приоритет" отговори. Успяваш да хвърлиш поглед на първите три, преди Фратус да се завърне, придобивайки крайно подозрителен вид.
„Котловина в океанското дъно.
Морски шелф.
Кратер на угаснал вулкан..."
- Какво буташ там? - Нефъл се запътва към теб.
- Ами... - натискаш мълниеносно един голям клавиш, който изключва възмутения терминал - ...нищо особено, просто се чудех кога ли ще пристигнем.
- Не знаеш ли? - усъмнява се той.

- Тц! - заявяваш нагло, макар много добре да знаеш, че подпространствечият преход, независимо от преодоляното разстояние, отнема не повече от десет минути.
- Край на прехода - предполага пилотът по високоговорителя.
Хвърляте се отчаяно към креслата.
Мини на 339.

118.

(К.О.1)
Как ще атакуваш?
Изскачайки с рев иззад ъгъла, за да използваш пълноценно елемента на изненадата - на 240. Или тихо и плавно, със същата цел - на 48.

119.

Прибави еднократен Шанс към точките от Пилотски умения.
Ако резултатът е десет или повече, мини на 357.
Ако е по-малко от десет, мини на 381.

120.

Дясната ти ръка е вдигната с пръст на спусъка, но използването на автомат срещу два смачкани трупа не е оправдано. Свиваш устни и започваш да оглеждаш труповете, но след сблъсъка с леда, от една страна, и долната част на танка, от друга, не е останало много за разглеждане.
Заобикаляш обърнатото чудовище и едва тогава забелязваш металния блясък, мътно просветващ под повърхността на дъното. Ритваш няколко пъти и любопитството ти нараства двойно: под леда се точи дебела жила самороден метал.
- Явно е разкрито при образуването на пукнатината - обясняваш на танка. - Но пък нищо не обяснява как се е образувала самата пукнатина, ако разбираш какво искам да кажа.
Очевидно не те разбира. Вече се чудиш как ще се изкачиш обратно, когато вниманието ти е привлечено от зяпналото багажно отделение на 1Т 480, изсипало съдържанието си на леда.
- Хм - казваш, приклякайки до него. - Това вече е откритие.
Мини на 98.

121.

Изпробвай Шанса си! **Ако числото е от едно до четири, отиди на 151. Петицата те изпраща на 63, а шестицата - на 247.**

122.

(К.О.1)

Спираш машината под един надвиснал скален корниз, молейки се да не се срути отгоре ти, и се смъкваш от нея. Дребни вулканични камъчета изхрущяват под краката ти, когато се закатерваш нагоре. Небето бавно потъмнява, докато един сив облак закрива слънцето, после всичко грейва отново в ярките му лъчи.

Опитай Шанса си, прибавяйки точките от Внимание.

Ако сборът е по-голям или равен на 8, мини на 408.

Ако е по-малък от това число, иди на 64.

123.

Преминаваш отново покрай невъзмутимия хулус в розова ливрея. Докторът-лешояд ти посочва кафявата врата в дъното.

Влизаш в доста просторно помещение с изглед на пещера и функции на кабинет. От тавана са провиснали фантастични скални образувания, от които звучно капе вода. Из пещерата хитро са прикрити различни устройства и апарати, които бълват данни и си ги предават едно на друго. В центъра, под един огромен сталактит, има полукръгло стоманено бюро, зад което седи нисък пълен човек с плешива глава и си пили ноктите. С учудване разпознаваш в него психолога, но бялата престилка е заменена с изискан шарен костюм на „Хевън Елит", от който все още висят етикетчетата с цената.

- Здравейте - промърморваш.

Човекът вдига глава:

- Радвам се да ви видя отново, господин Бън!

- Вие сте Фратус Нефъл - изказваш догадката си.

- Точно така, господин детектив. Малката игра с психолога имаше за цел да ме убеди, че именно вие сте подходящият човек. Човекът, който ще свърши работата. От вас се очаква да вършите точно това, което казахте. Да се борите.

Той вдига автобиографична бланка, на гърба на която са надраскани медицинските ти данни, и забива нос в нея.

- Отлично физическо състояние, господин Бън...

Усмихваш се скромно.

- ...макар че социалното ви ниво не показва смайваща работоспособност - той вдига очи към теб. Гледаш го втренчено, докато погледът му слиза върху бланката. - Вероятно мислите, че в това общество не ви е даден шанс. Сега го имате. Ако изпълните тази задача, господин специалист по глобалните проблеми, ще ви вкарам направо в Трето ниво.
Поглеждаш го смаяно.
- Точно така, господине. Ще ви платя десет милиона от най-твърдата валута в галактиката.
Опитваш се да прехвърлиш десет милиона земни долара в хейнски марки, но това се оказва извън границите на математическите ти способности.
- Тед Бън, роден 2188 Централна година на Фис II в семейство на компютърна специалистка и полицай. Сега сте...
- На тридесет и една - казваш услужливо.
- Завършил две професионални училища и университет по социални науки. Защо не работите по специалността си?
- Мразя социологията - отвръщаш искрено - Записах се, понеже беше най-евтино, а освен това там учеха най-хубавите момичета в цяла Фисландия
Фратус се усмихва:
- Така. През 2202 семейството се преселва на Хейн и бащата постъпва като детектив в регионалната Космическа сигурност.
- Баща ми беше едно от малкото свестни ченгета които някога съм познавал - обаждаш се тъжно Трябва да сте чували за разкритията му около банаата на Вургър Хулаку.
- Това беше една от основните причини да избера именно вас - отговаря фратус. - И тъй. на 30-ти март 2218 постъпвате на работа в полицията, а на 12-ти април 2219 напускате, вероятно във връзка със смъртта на баща ви.
Премълчаваш. Той се втренчва в теб и завършва
- На 14-ти регистрирате частното си детективско бюро „Супер Тед" и до днес, 9-ти май, не сте оказали платена помощ на нито един клиент.
Въздъхваш, изваждаш една ябълка от джоба си и я захапваш.
- Не пиете, не пушите, не употребявате наркотици. Както виждам, обичате ябълки.
- Четвъртата за днес - обясняваш с пълна уста - Бихте ли ми казали каква ще е работата ми?
- Меко казано, странна. Ще спасите една финансова принцеса от смъртта,- Ще спасите една планета от пълно унищожение. Ще спасите свободата на един Галактически гражданин.
Мини на 11.

124.

С нарастваща депресия проследяваш няколко поредни затръшвания на скалната врата, представяйки си все по-живо собственото си състояние,

ако се озовеш между двете канари в момента на затварянето. Тъй като според общоприетите представи една кайма не може да изпълнява спасителни операции от глобален мащаб, необходимостта да минеш от другата страна, без да се озовеш по средата точно, когато не трябва, става повече от належаща.
Ще жертваш ли част от богатата си екипировка за тази цел? - на 218.
Или ще разчиташ само на бързината си и на невероятния си късмет, изпитан като твое основно оръжие в последните няколко дни - на 198.

125.

Тежките куршуми потъват без следа във водата и когато вече физически усещаш предстоящия ответен залп, изпод прозрачните вълни изригва гигантски гейзер и силата на експлозията разпилява безброй водни пръски. Победният ти вик отеква над водите на развълнуваното езеро.
Ти успя.
Мини на 39.

126.

С бавни крачки, без да отпускаш дясната си ръка и за миг, прекосяваш изпълненото с дим помещение. Подът е покрит с трупове в невероятни пози, които предпочиташ да не оглеждаш подробно. Прекрачваш хулуса, паднал по гръб до стената, с особено внимание, и леко бутваш двукрилата метална врата, водеща към другата зала.
Прехвърли се на 26.

127.

Летиш с бясна скорост на юг (човек би помислил, че знаеш къде отиваш), опасно ниско над дюните, а зад двигателите на колата остава широка издайническа диря от вдигнат във въздуха пясък. Кой знае защо, това ти доставя някакво глупаво удоволствие, но накрая все пак понамаляваш скоростта и се издигаш нависоко. Погледът ти се зарейва към огледалната повърхност на езерото, появило се отново сред пясъците, далеч вдясно.
Определи Шанса си и прибави точките от Внимание **Ако сборът е по-малък от 7, мини на 167. В противен случай иди на 137.**

128.

Нагласяваш гранатата на твърде произволната цифра от десет секунди и я хвърляш пред вратата отстъпвайки към входа на сградата. Приклякаш

отвън и затаяваш дъх, защото в същия миг дебелата една педя стомана поддава под ударите на Палечка, откачайки се заедно с касата от стената на коридора.
Опитай Шанса си, прибави точките от Точност!
Ако сборът е шест или по-малко, иди на 380.
Ако е седем и повече, мини на 324.

129.

Да се свали с лазерен изстрел летяща с пълна скорост машина, докато тя самата те обстрелва с картеч е трудна задача.
За да уцелиш, са ти необходими 12 точки от Точност Бързина и Шанс. Имаш време за пет опита, но ако не успееш да улучиш до третия път включително, случаен куршум сваля Железния ти статус с едно ниво.
Ако успееш, прехвърли се на 55.
В противен случай мини на 311.

130.

Поемаш си дълбоко въздух и натискаш спусъка. Секундите сякаш се разтеглят и ти се струва, че можеш да видиш пламъчето на всеки отделен изстрел, впиващо зъбите си в огромното зенитно оръдие. Но действията ти са обречени на неуспех. От исполинската цев излита огромен плазмен заряд и превръща колата ти, заедно с теб самия, в облак горящи частици.
Мисията ти завършва в кратера на един изгаснал преди хилядолетия вулкан, и все пак в адски огън - смъртоносния огън на твоето време.
Мини на 217.

131.

Ще стреляш ли направо в двигателя - на 173 - или преди това иде се отдалечиш, с риск да изгубиш ефекта на директния изстрел - на 351?

132.

Сякаш си закачен за края на невидима нишка, спусната от облаците. Петнадесетметровата цепнатина бавно се източва под теб, сетне колата ти се тръсва тежко от другата страна и воят на двигателя, мъчещ се да смекчи приземяването, изведнъж става оглушителен, удряйки облекченото ти възклицание.

Завиваш и внимателно спираш на безопасно разстояние от пропастта. Погледът ти за миг спира върху компаса... и остава там, изпълнен с удивление. Стрелката се върти като бясна във всички посоки!
Слизаш от колата, вдигайки догоре ципа на дрехата си, и се приближаваш до ръба, надзъртайки надолу. По протежението на леденото дъно се точи блестяща нишка метал.
- Жила?
Присвиваш очи Да, няма никакво съмнение На дъното е разкрито находище на някакъв тукашен метал, вероятно предизвикващ магнитната аномалия. Префасонирането явно не прониква на голяма дълбочина под повърхността. „Освен ако и тази гадост не е част от него" - минава през главата ти.
Свиваш рамене и се връщаш при колата си, доволно потупвайки бронята. Машината и този път не те предаде. Отново поемаш над езерото, този път по-внимателно, и след минута пред теб се възправя тъмният силует на Острова.
Мини на 138.

133.

(К.О.1)
Ще проследиш ли донякъде дирите на всъдехода - на 251, или просто ще го претърсиш - на 313?

134.

Стрелбата ти е отлична. Хладнокръвно прострелваш петима от противниците си още преди да отвърнат на огъня.
Как ще водиш битката с останалите седем?
Ще щурмуваш малката зала. завършвайки престрелката за секунди, преди да са се окопитили - на 336.
Или ще застанеш зад ъгъла, използвайки го като прикритие, когато не стреляш - на 96.

135.

(К.0.1)
Определи Шанса си!
Четно число - на 179.
Нечетно - на 293.

136.

Тежките крака на Палечка явно не улучват коварно заложената ти бомба. Дългоочакваният взрив така и не последва.
Изревааш и се хвърляш във входа, търсейки исполинския силует с автомата в дясната си ръка... Неговото оръжие те намира първо, бластерът изплюва малко пламъче и те събаря на пода. С мъка вдигаш ръката си и един дълъг откос раздробява главата му на късчета. Палечка рухва с умопомрачителен рев право върху бомбата, а взривът запраща туловището му почти до тавана, после се изсипва на пода и не мръдва повече.
Пъшкайки, оглеждаш левия си крак, където е попаднал изстрелът на бластера. Гадно. Жизненият ти статус пада с едно ниво. Надигаш се с леко залитане и прекрачвайки остатъците от огромния труп влизаш в командната зала.
Прехвърли се на 354.

137.

Щастливата случайност отмества погледа ти към екрана на радара, настроен на далечен обхват, тъкмо когато в тъмнозелената му повърхност с тихо пиукане навлиза малка алена точка. Единствените данни за възможния ти противник са: „метален статичен обект". Решавай!
Ще продължиш напред, към неизвестното - на 167.
Или временно ще се отклониш вляво, след което ще продължиш по маршрута си - на 335.

138.

Радиото отново избръмчава, този път по-настоятелно. Покрай събитията от последните няколко минути беше забравил да отговориш.
- Да? - казваш сухо.
- Тед? Къде си?... - започва нетърпеливо Фратус.
- Разговаряте с телефонния секретар - продължаваш монотонно. - Моля, оставете кратко съобщение след продължителния сигнал. Пиу... пиу... пиу... Пиииииииу!
- Не се прави на глупак! - скастря те Нефъл.
- Не се правя - отвръщаш, чудейки се какво в тази реплика не ти харесва.
- Къде си?
- Над Леденото езеро. Пред Острова.
- Ааа, Острова - казва Фратус с внезапно угаснал ентусиазъм.
- Какво има там? - питаш подозрително.
- Е, ами... ъ-ъ... изкуствена Реалност - измънква той.

- Изкуствена реалност?! - възкликваш ти. - Изкуствена планета не ти ли стига, парвеню такова?!
- Мън-мън - казва Фратус.
- И какво й е гадното? - питаш с нарастваща подозрителност.
- Ами, ъъъ... тя е като приказка. Хъ-ъ, нали знаеш, неизживяно детство и такива работи - казва той и затваря.
Възстановяваш връзката:
- И?
- Работата е там, че не знам какво има във всеки даден момент. Правена е от апаратура за записване на мисловни образи, независещи от волята ми. Всъщност... Островът живее собствен живот, ограничен само там. Внимавай, Бън.
- И какво толкова може да има? - възнегодуваш ти.
- Ъъъ, ами, например...
- Да? - подканваш го.
- Вещици - изтърсва Фратус.
Този път ти затваряш. С гримаса на човек, измъчваан от колики, насочваш колата към бреговете на изкуствената реалност.
Мини на 214.

139.

Дори да попаднеше в обсега ти, черният джип едва ли щеше да пострада сериозно от изстрелите на лекото ти оръжие. Но дотам така или иначе не се стига. Виещата машина завършва резкия завой и се понася обратно, засипвайки те с картеч от далечна дистанция. Ще свършиш тук, сред пясъците на измислена пустиня.
Върви на 217.

140.

Завиваш, намалявайки скоростта, и едва тогава виждаш огромната пукнатина, от която се вдига прах от ледени кристалчета. Каквото и да е станало тук, е станало съвсем скоро.
Внимателно отбягваш процепа и спираш до ръба му, не спирайки обаче да мърмориш:
- Какво правя аз бе? Търся един загадъчно изчезнал „Гадняр"! Що си не гледах пътя...
Слизаш от колата, зиморничаво вдигайки ципа на дрехата си, и прикляквaш до процепа, надничайки вътре.
1Т 480 лежи с корема нагоре на леденото дъно.
Прехвърли се на 234.

141.

Понечваш да се изправиш, понеже краката ти опасно отмаляват, но не успяваш. Поглеждаш недоумяващо надолу и срещаш стъкления поглед на Хелън. Пръстите й са вкопчени в дрехата й, а в усмивката й се е появило нещо злокобно.

Продължаваш да стоиш вцепенен докато ръката й внезапно те дръпва с нечовешка сила и прелетяваш с писък няколко метра, преди да се строполиш болезнено на една страна и да се превъртиш няколко пъти, спирайки по гръб. (Губиш едно ниво от Жизнения статус.) Надигаш се с мъка и виждаш как чудовищното създание се изправя с уродлива, механична грация, отчупва едната си длан и вперва поглед в щръкналата от китката му цев. Сетне от тясната метална тръба със свистене изригва гигантски пламък и обгръща за няколко секунди главата му. Усещаш вонята на изгоряла пластмаса, а когато огнехвъргачката угасва, прелестното момичешко лице се е превърнало в ужасяваща обгоряла маса, под която прозира лъскавият метален череп. Едно светещо, червено, изкуствено око те гледа злобно, оголено от свляклата се полуразтопена маска.

Дори абсолютен изрод не би вложил подобен номер в програмата на робот-убиец, но фактът си е факт и, абсурдно или не, именно това спасява, засега, живота ти, оставяйки ти възможността пръв да нанесеш съкрушителния удар.

Машината помръдва и тръгва към теб с бързи, отмерени крачки. Избирай светкавично!

Кинетичен импулсатор - 267.
Огнемет - 385.
Плазмена пушка - 289.
Хидропръскачка - 389.
Лазер (ако са ти останали поне два заряда) - 155.
Автоматичен пистолет - 373.

142.

Измъкваш тежкото оръжие и внимателно го подпираш на рамото си, вдигайки мерника.

„Плазменият заряд спира хулус - повтаряш си успокояващо, - освен, ако не го улучиш в ..."

Така и не успяваш да се сетиш къде, защото дебелата стоманена каса на вратата изведнъж изскача от мястото си и Палечка политва от инерцията на крачка-две в тъмния коридор. Изревааваш и натискаш спусъка. Хулусът разперва ръце без да гъкне и рухва, разтърсвайки целия коридор. Оставаш неподвижен няколко секунди, вслушвайки се в мрака, но Палечка печели

състезанието по неподвижност, защото даже и не диша. Прибираш пушката и прескачаш огромния труп с въздишка на облекчение.
Мини на 354.

143.

Чудесно!
Нужни са ти само 10 точки от Внимание, Точност и еднократен Шанс, за да улучиш и да преминеш на 85. Ако все пак не успееш, върви на 303.

144.

Без да се обръщаш, вдигаш ръка и забиваш един дълъг откос в корема и гърдите на принцесата, отхвърляйки я назад до стената. По бялата рокля разцъфват червени рози, момичето се блъсва в старите гоблени и се свлича надолу, оставяйки широка, кървава диря. С пъшкане се надигаш от леглото.
- Тоя път и сто целувки няма да те събудят, маце - изръмжаваш и доближаваш трупа.
Убийството ти е отвратително. Русите къдрици са разпилени в безпорядък, погледът на детските сини очи е станал стъклен, но когато изваждаш прикрепения за бедрото на момичето блестящ цилиндър с големината на автоматична писалка, се убеждаваш, че поне не е било напразно. Натисваш спусъка, насочил оръжието към тавана, и мощната стреличка почти потъва в него, пробивайки камъка.
- Арбалет - промърморваш. - Имаш стил, принцесо.
Изправяш се с, въздишка и напускаш замъка и изкуствената реалност, отрезвен от грубия сблъсък с истинската. Може би никога няма да узнаеш коя бе младата жена, но едно е сигурно - че не беше принцесата от приказките.
Мини на 262.

145.

Стисваш зъби и съсредоточаваш цялата огнева мощ на машината в неуязвимия си противник. Докато тревожно отбелязваш нулевия ефект от ударите на тежките картечни куршуми, с труд се преборваш с натрапчивата и съблазнителна идея за отстъпление. Нещо ти подсказва, че бягството ще бъде фатална грешка. Продължаваш неотклонно напред и пръстът ти не се вдига от спусъка, докато нещо около Карлсон се променя, когато ви делят едва тридесетина метра. Извикваш с нескривано

облекчение, защото ярките точки по блестящите му доспехи маркират директните попадения на изстрелите ти. Противоударното му поле явно се е разпаднало под масирания обстрел! Карлсон най-сетне вдига ръка, за да нанесе съкрушителния си удар, но в този миг ти завиваш рязко встрани и докато го подминаваш, завършваш дългата картечна серия с кратък откос в реактивния двигател на гърба му. Усещаш внезапната ярка експлозия и когато се обръщаш, от Противника ти са останали единствено малки, пламтящи късчета, носещи се към земята, и тънки струйки блед дим, очертаващи плавни дъги след тях.
Поздравления, Тед Бън. Твоят ангел-пазител явно си гледа съвестно работата. **Мини на 23.**

146.

- Господи, Фратус! - прошепваш.
Чувствата ти са неописуеми - смесица от божествено възхищение, черна завист, благодарност, че си видял такава легендарна красота, преди да умреш, и страх, че последното може да се случи по-рано. отколкото си очаквал. Още миг-два просто стоиш със зяпнала уста, после тръсваш глава и си заповядваш да гледаш малко по-практично на нещата. Първото, което виждаш в тази нова светлина, е, че драконът спи и хърка, изпускайки черни облаци дим.
- Така - казваш си. - Какво се прави в подземие, фрашкано със съкровища и охранявано от огнедишащ дракон, който спи?
Отговорът е пределно прост и внушаван непрестанно през целия ти живот от детските приказки, комиксите, видеоигрите и филмите: краде се.
Ще действаш ли по шаблона за приказен герой, опитвайки се да свиеш нещо от съкровищницата - на 92?
Или ще предпочетеш да се измъкнеш, преди драконът да се е събудил - на 396?

147.

Даваш пълна мощност и изхвърчаваш с рев от облака, търсейки с кръстчето на прицела черната машина на противника си. Всъщност едва не се блъсваш в нея, завиваш рязко и се отдалечаваш, понасяйки се в полукръг. Стреляй!
Определи Шанса си и прибави точките от Пилотски умения и Точност. Ако резултатът е 13 или повече, значи си успял да улучиш. Ако е по-малко, значи са уцелили теб.
Ако успееш да улучиш два пъти, мини на 295.
Ако бъдеш ударен три пъти преди това, иди на 83.

148.

- Предпочитам да не го гледам - казва бързо Хелън и хуква надолу по дюните сред потоци от сриващ се пясък, към вилата.
Обръщаш се и я последваш... но преди това за миг зърваш нещо, прехвърлящо се над ръба на съседния пясъчен хълм: неясна сянка, стрелкаща се с неестествена скорост и могъщо ръмжене.
- Бързо! - изкрещяваш, повличайки момичето. - Ще успеем!
Затичвате се като бесни по равното, хвърляйки пясък с обувките си, препъвайки се, насочени към бялата арка и „Перлата" зад нея. Но когато обръщаш глава и виждаш тъмния силует, мътно бляскав в кървавата светлина на залеза как прескача върха на дюната с един-единствен скок и се спуска по склона като уродливо подобие на скиор, разбираш, че няма начин да успеете.
- Бягай! - викваш и блъсваш Хелън да продължи.
Самият ти спираш и се завърташ, падайки на колене.
Звярът изревава и хуква към теб със скоростта на мълния. Отчаяно вдигаш ръка и го засипваш с куршуми, но те не го спират. Преследвачът преодолява последните няколко метра и се хвърля отгоре ти със зинала озъбена паст.
Върви на 360.

149.

Действието на костюма, толкова полезен при подухналия западен вятър, изчезва, когато брегът е не по-близо от километър и оставя съдбата ти в собствените ти ръце. Заемаш се отговорно със задачата и след десетина минути се тръшваш върху топлия пясък на крайбрежните дюни, премръзнал, мокър до кости и капнал от умора.
Ако зависеше от теб, нямаше да мръднеш до вечерта, но време за губене няма. След малко си принуден да се надигнеш с неимоверни усилия и да се изправиш пред въпроса: „А сега накъде?"
Като че ли най-разумно е да се върнеш временно във вилата - на 271.
Разбира се, ако вярваш в късмета и физическите си възможности, можеш да ги изпробваш като продължиш на юг по пътя си, без да се бавиш допълнително - на 221.

150.

Бавно се смъкваш по склона на кратера, опитвайки се да се скриеш зад камъните. Ефектът от действията ти е съмнителен. Още преди да си достигнал дъното, почти се сблъскваш с две-три сонди-паяци, които

ужасено се разбягват, вероятно бълвайки сигнали за тревога по посока на базата.
Движението на повечето от уредите е замряло, когато достигаш първите сгради. Огромното плазмено оръдие е непрдвижно - вдигнато към небето - и само сондажната кула продължава да бръмчи монотонно, присветвайки с лампите си. Тогава виждаш малката картечница, монтирана под основното дуло на зенитката. Насочена е право към теб. Без да помръдваш с глава, оглеждаш терена и с безмерна радост установяваш, че само на два метра вляво стърчи самотен метален цилиндър, вероятно приютяващ някакъв барометър. Правиш предпазлива крачка натам... и внезапно пропадаш под земята, рухвайки тежко настрани. Опитваш се да се изправиш, но два чифта силни ръце те притискат обратно и няколко мига по-късно животът ти свършва в грубата им хватка.
Сонора няма да бъде спасена. Поне не от теб. Тед Бън.
Мини на 217.

151.

Джипът глупаво се върти около теб, сипейки куршуми напосоки. Изчакваш хладнокръвно да попадне в обсега ти, натискаш рязко спусъка и машината потъва в изригналата невероятна огнена струя. Малък взрив окончателно я изважда от равновесие и я изпраща към земята по стръмна крива с обречен вой и диря от черен аим
Мини на 393.

152.

Напипваш бутона на колана си и яростно го натискаш няколко пъти, докато леденото дъно се носи нагоре към теб. Някаква невидима ръка меко те подхваща и забавя скоростта ти. С въздишка на задоволство изминаваш последните няколко метра като в асансьор и леко стъпваш на земята. С тихо съскане антигравитационното поле се отдръпва от леда и те оставя да се оправяш със собствените си крака.
Хрущейки с подметките си, приближаваш обърнатия снеготанк.
Мини на 120.

153.

(К.0.5)
Разбира се! Най-сигурният (и при това достатъчно кратък) начин да узнаеш мястото, където са се приземили бандитите, е да провериш записите от наблюденията на шпионските спътници. А в предположението

си че нелегалната геологична станция се намира точно в кратера на изгасналия вулкан, си повече от сигурен. **Иди на 281.**

154.

Натискаш бутона на колана си, облягаш се назад и демонстративно кръстосваш крак върху крак, въртейки верижката на амулета около пръста си.

- Няма ли да пищиш и да се мяташ в смъртен ужасе - казва разочаровано драконът.

- О, не - поклащаш глава и прибираш бижуто в горния джоб на дрехата си с нахална усмивка. - Ни най-малко.

- Твоя работа - чудовището отново зеива насреща ти, поколебава се и добавя. - Да не кажеш, че не съм те предупредил.

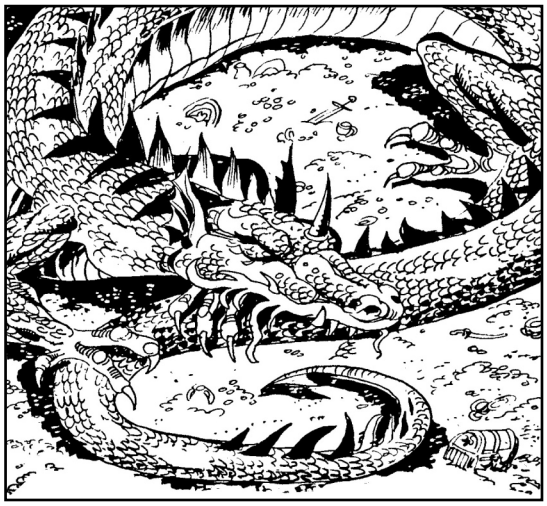

Прозяваш се. Това явно го изкарва от релсите. Драконът могъщо си поема въздух и бълва яростна огнена струя с диаметър три метра. Пламъците се устремяват срещу теб и правят рязък завой, срещнали високоустойчивото поле създавано от костюма ти. Минута-две древният звяр те обгаря ту тук, ту там, разтапяйки дори мраморните стъпала, на които лежиш, без да ти стори нищо. Най-сетне пастта му се позатваря, изпускайки облаци бял дим.

- Подлец - казва прегракнало драконът. - Гнусен, миризлив магьосник!

Ухилваш се нагло и се изправяш, приготвяйки се да си ходиш.

- Махни си скапаната магия и пак ми ела - подхвърля през рамо чудовището с не особено заплашителен тон, докато се намества върху златното си ложе. После уморено затваря очи и застива в същата поза, в която го намери.

Отправяш се обратно по тъмния коридор до входната зала, която изглежда още по-запустяла и прашна отпреди.

Ще изследваш ли черните стъпала и мястото, към което водят? - на 306. Или смяташ, че е време да напуснеш замъка и Острова, без да губиш нито минута повече в излишни игри - на 262?

155.

В едно-единствено невероятно движение изваждаш оръжието премяташ се встрани, избягвайки изригналата пламтяща струя, заставаш на коляно и стреляш. Ослепителният лъч удря робота в рамото и обездвижва ръката с огнехвъргачката. Металното изчадие залитва леко, но продължава към теб. Овладяваш се, насочваш прецизно цевта и перфектният втори изстрел просто откъсва главата от тялото. Няколко искри прескачат с пукот от оголените проводници и две последователни локални експлозии окончателно превръщат свръхмодерния робот-убиец в старо желязо. Обръщаш се тежко и се затътряш към колата. Погледнато най-общо, можеш да бъдеш доволен от себе си. Вече отминалата опасност още веднъж те уверява, че си на прав път. **Мини на 273**

156.

Нищо по-лесно от това. Хладнокръвно прострелваш шестима от бандитите с кратки откоси ма автомата си докато защитното ти поле невъзмутимо инкасира всички куршуми, насочени в отговор към теб. За нещастие паниката във вражеските редици не е пълна. Стрелбата ти така и не успява да достигне най-опасния противник - набит хулус, въоръжен с портативна ракетна установка, който умело се прикрива зад телевизора продължаващ да работи за всеобщо огромно учудване. За миг настъпва тишина. Петимата бандити кротуват скрити зад някаква купчина сандъци. Яростно натискаш спусъка и пръсваш екрана на телевизора но реакцията ти е закъсняла. Малката мощна ракета избухва при сблъсъка с полето на Противоударния костюм и го разрушава оставяйки те беззащитен като гол охлюв. Взривът поне е обезвредил още двама бандити, завинаги заровени под сандъците, така че ти остават само хулусът и други трима.
Нужни са ти 6 точки от Шанс и Точност, за да улучиш всеки от хората, и 7 за хулуса. (Можеш да избираш към кого да насочваш всеки свой изстрел, след като определили силата му.) Всеки неуспешен опит довежда до силен ответен огън, снижаващ Жизнения ти статус с едно ниво.
Ако приключиш схватката жив, мини на 126. Ако не успееш, прехвърли се на 304.

157.

Невероятна стрелба!
Джипът глупаво се върти около теб, пускайки напосоки откъслечни откоси, докато се прицелваш внимателно и раздробяваш предното стъкло. Пилотът губи управление и машината полита по стръмна крива към пясъците.
Мини на 393.

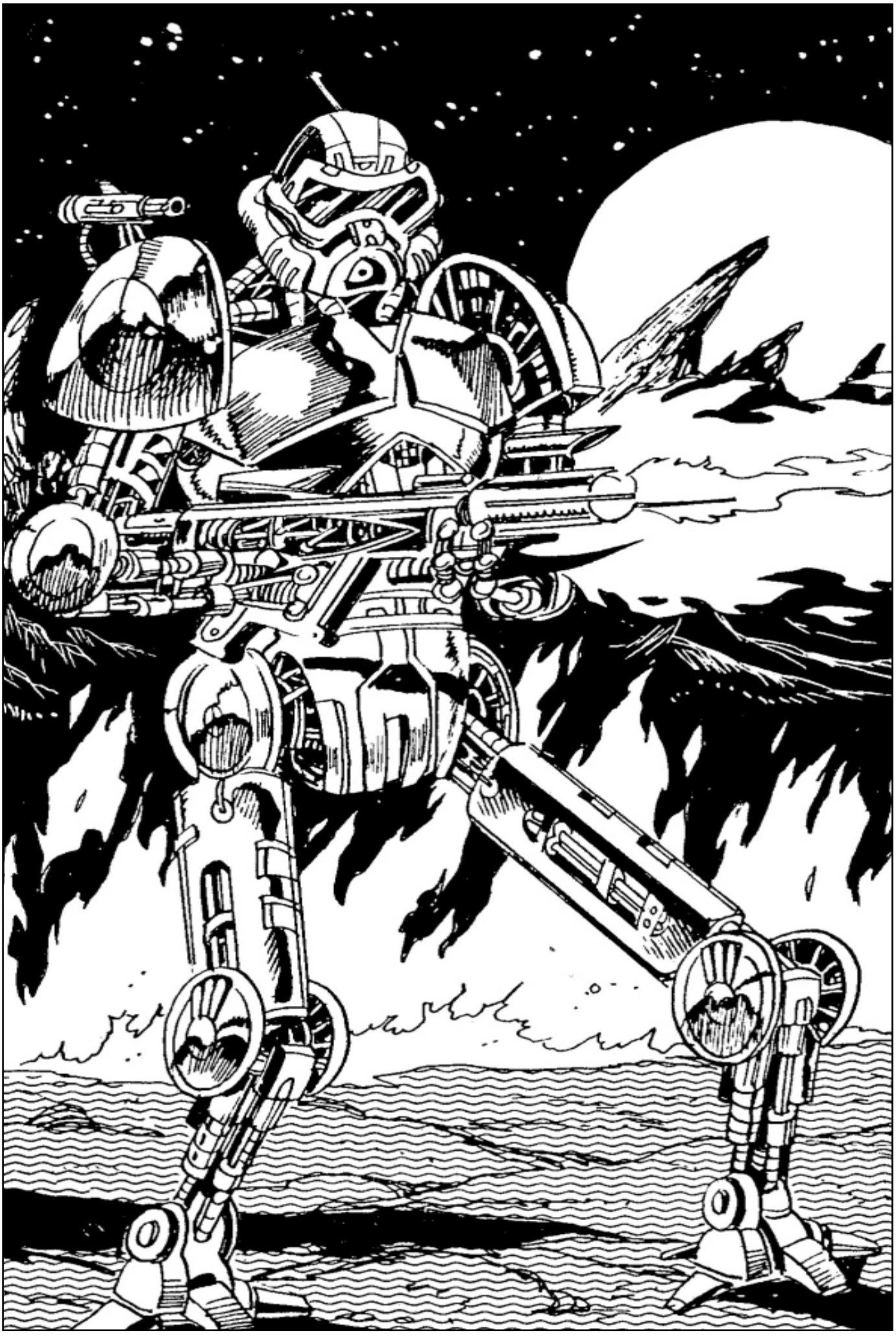

158.

Провери Шанса си. прибавяйки точките от Внимание!
6 и по-малко - мини на 150.
От 7 до 9 - иди на 423.
Над 9 - прехвърли се на 12.

159.

Неравната битка приключва в твоя полза. Изправяш се неуверено, дотътряш се до останките на картечното гнездо и с достойнство се изплюваш отгоре им. С това належащите ти действия като че ли се изчерпват и ти си принуден да се изправиш пред въпроса. „А сега накъде?”.
Като че ли най-разумно е да се върнеш временно във вилата - на 271.
Разбира се, ако вярваш в късмета и физическите си възможности, може да ги изпробваш, като продължиш на юг по пътя си без да се бавиш допълнително - на 221.

160.

Хукваш през дупката без да обръщаш внимание на сипещите се отгоре ти мокри скални отломки, подхлъзваш се един-два пъти в калта по камъните и задъхан се приземяваш от другата страна на вратата на задните си части.
- Регенерация - изсумтяваш раздразнено. - Дрън-дрън.
Без да ти обръщат никакво внимание, канарите се раздалечават и се блъсват отново, без следа от дупка в долната си част. Затваряш с усилие устата си и се отправяш по разкрилия се зад вратата пуст скален коридор.
Мини на 54.

161.

Политаш напред с пълна мощност, измъквайки се от противниковия прицел, и щом се отдалечаваш достатъчно, се понасяш обратно в широк полукръг. Стреляй!
Определи Шанса си и прибави точките от Пилотски умения и Точност.
Ако резултатът е 13 или повече, значи си успял да улучиш и преминаваш на 295.
Ако не успееш да нанесеш сполучлив удар в продължение на два опита, мини на 83.

162.

(К.0.2)

Плъзваш се зад скалата и (твърде нелогично, впрочем) затаяваш дъх. Когато след минута се престрашаваш да надникнеш, паякът вече се отдалечава по пътя си, без да ти обръща внимание. Засега се придвижваш незабелязано и с малко повече късмет ще успееш да продължиш по този начин.

Не ти се налага да го правиш. До върха не срещаш повече разузнавачи от какъвто и да било вид и необезпокояван се прехвърляш през нащърбения ръб на кратера.

Пред погледа ти се ширва нелегалната геологична станция на Галактическата република, понастоящем в обедна почивка. На естествената работна площадка в дъното на вулкана е разположен голям комплекс от куполообразни сгради, осеян с измервателни уреди. Малкото от тях, които са включени, явно извършват рутинни проучвания, нямащи нищо общо с теб. Десетметровата сондажна кула недалеч от куполите е притихнала, вяло примигвайки с няколко сини лампи, а на покрива на най-голямата сграда към небето се звери исполинско зенитно оръдие, за щастие изключено.

Внимателно оглеждаш склоновете, но не виждаш нито една подвижна сонда. Надяваш се, че тази, с която се срещна, все още обикаля навън. Предпазливо се смъкваш към дъното на кратера и сковано доближаваш базата. Нищо не се случва. Няма тревожно светещи лампи и автоматични снайпери, няма и жива душа. „Всичко е електроника - мислиш си успокоително - и ако никой от хората не включи апаратите на извънреден режим, те ще си гледат работата, а не мен. То пък колко ли хора има в такава база, най-много двама...

Всъщност са трима. Подредени в редица и - както изглежда - напълно мъртви.

Мини на 100.

163.

Решавай веднага: нападение - на 61, или бягство - на 269?

164.

С тихо щракване от оръжието излита нещо и се забива в лявата страна на гърдите ти с убийствена мощ. Изохкваш и падаш назад, но още преди да рухнеш на пода, инстинктите ти побеждават болката. Пръстите ча дясната ти ръка конвулсивно се сключват около спусъка на автомата и късият откос намира принцесата, отхвърляйки я назад с разцъфтели червени рози

по бялата рокля. Момичето се блъсва в стената и безжизнено се свлича надолу, оставяйки широка, кървава диря по старите гоблени.
- Вече и сто принца няма да те събудят, маце - изръмжаваш с усилие и мъчително обръщаш глава към гърдите си.
Отляво стърчи по-голямата част от стреличката на арбалета, очевидно забита в теб, но не се вижда и капчица кръв. Едва когато пръстите ти напипват нещо твърдо и ръбесто по нея, разбираш кой е спасителят ти. Изваждаш амулета от джоба на гърдите си и го оглеждаш. Острието е ударило тюркоаза по средата, разтрошавайки го на късчета, и е спряло в метала, а ти самият си се отървал само със синина.
Замислено доближаваш трупа на момичето. Може би никога няма да разбереш коя е била тя, но едно е сигурно - не беше принцесата от приказките. Внезапен импулс те кара да хвърлиш останките от амулета върху Спящата красавица, която никога повече няма да се събуди, после рязко се обръщаш и с бързи крачки напускаш замъка.
Мини на 262.

165.

Прецапваш на четири крака последните метри и се тръшваш по лице на пясъка. Фратус се пльосва до теб няколко минути по-късно.
- Какво става с оня?
- Няма го - отвръща Нефъл. - Вероятно е отплавал в другата посока. Подозирам, че уволнените от мен пилоти са си устроили лагер някъде в пустинята.
Вдигаш глава и оглеждаш по-подробно бялата постройка. Отблизо е също толкова фантастична. Две кули, съединени с мрежа от мостове, стълби и тунели блестят в снежнобяло на фона на небето.
- Красавица - изтърсва Фратус.
- Как се казва?
- „Перлата на Сонора" - отвръща тържествено той.
- Не е много оригинално - изсумтяваш.
- Но пък й прилича
Изправяте се и с несигурни крачки се отправяте към входа, означен с голяма червена арка насред пясъците. Оттам започва дълга алея, която накрая ви отвежда до плъзгащата се стъклена врата на дясната кула. На прага спираш и хвърляш поглед през рамо: правилни редици от пясъчни дюни, сякаш потъващи под повърхността на езерото. Освен „Перлата" нищо не нарушава спокойната линия на местността.
- Професионалисти са тия от „Глобална архитектура" - отбелязва Фратус.
- Пустинята...
- ...е изкуствена, както повечето неща наоколо. Да влезем!
Влизате.

Той не изчаква шокът от смайването ти при вида на интериора да премине и те набутва в някаква семпла бяла зала със странна форма. Повечето стени и голямата маса в средата са отрупани с карти, схеми и комбинация от двете.
- Сега сме тук - започва Фратус без предисловие Пръстът му сочи малко квадратче в центъра на една от най-големите карти (можеш да я видиш в началото а книгата). - Префасонираната област е оградена с пунктир. Какво има отвъд, не знам и не ме интересува. Обикновена планета, предполагам.
- И аз - обаждаш се.
- Ще тръгнеш веднага. Задачата ти е ясна - да откриеш дъщеря ми и да я върнеш обратно тук. И ако...
Вниманието ти се отвлича от великолепния изглед през прозореца, декориран с решетка от армирана пластостомана. Пред очите ти се простира лазурносиньото езеро, а над повърхността му бавно изплува трептящо, червено слънце.
- Я чакай, чакай - прекъсваш го. - Защо слънцето ти изгрява от запад?
Сонора има обратен период на въртене. Минус 23.56 земни часа - казва Фратус, като че ли това е най-естественото нещо на света. - Чу ли разясненията ми?
- Да - казваш безочливо. - Друго?
- И още как.
Мини на 287.

166.

Ябълка. Палечка държеше ябълка.
Търсещият ти поглед само след минути открива хладилника, в който всъщност няма нищо, освен един кашон с храна за котки (вероятно любимото ястие на хулуса) и голяма купа, пълна с превъзходни червени ябълки.
Щастлив като праведник, захапваш една и занасяш купата от терминала на бюрото, където след още малко търсене сядаш на един сандък с ръце на клавиатурата.
Компютърът работи в диалогов режим - също като терминала „Сонориански лебед", кораба на Фратус. Помотаваш се из няколко защитни програми и с лекота разгадаваш девет цифрените им кодове от първия път. Сетне на екрана цъфва приветлив зелен надпис:
„Добре дошли в Главна Информационна Банка на владение Сонора!
Моля изчакайте!"
- Чие владение? - измърморваш, хвърляйки огризката зад гърба си.
„От 16-ти май, 2119-та година тя е част от планетната система на Негово Величество"

- Тоя не е наред - казваш невярващо.
- „Какво ви интересува?", пита учтиво компютърът.
Докато решиш, екранът се изпълва с примерни теми относно историята, администрацията, астрографията и промишлената психология на владенията на Негово Височество, най-фрапираща от които е „Деветдесет и деветте гениални прозрения на нашия обичан владетел".
Подминаваш ги с отвращение и след петнадесет минути уклончиви отговори и мащабни карто-схеми се добираш до доста ценна информация.
Мини на 58.

167.

Последвалите събития могат да се нарекат най-меко „неприятна изненада". Изведнъж от нищото се появява тежък картечен откос и изтраква ожесточено по предното стъкло. За щастие то е наистина толкова блиндирано, колкото твърдеше техническото описание ("издържа на пряка автоматична стрелба..."), и това ти спасява кожата. Изругаваш зверски, дръпваш рязко лоста за управление и машината се понася с вой нагоре и встрани, докато нови куршуми отхвръкват със свистене, от страничната броня. Забиваш бесен поглед в екрана на радара, за да откриеш аленатa точка, изобразяваща врага ти.
Решавай веднага!
Ще завиеш светкавично и ще атакуваш - на 297.
Ще се отдалечиш с най-високата възможна скорост - на 119.

168.

Включваш гранатите на закъснение осем секунди и ги подхвърляш в зоната на сблъскване на канарите. Лягаш по очи и започваш да броиш секундите до взрива. Така и не успяваш да ги изброиш, защото на „пет" скалите се устремяват една към друга, смачквайки нещастните ти бомби. Невероятната детонационна издръжливост на взривното вещество казва тежката си дума и те не избухват от удара, нито пък три секунди по-късно. защото връзките между детонатора и взрива явно са прекъснати.
Изправяш се и изругаваш ожесточено. Ако имаш още две гранати, можеш да опиташ нещо друго:
Режим на сензорно избухване, когато вратата е отворена - на 86.
Същия режим, но в момента на затварянето - на 352.
Или закъснение две секунди - на 248.
В противен случай ти остава единствено да разчиташ на късмета и бързите си крака - на 198.

169.

Ще слезеш ли веднага при момичето - на 227, или преди това ще се поколебаеш още малко, обикаляйки тъпо отгоре й - на 73?

170.

Пропастта за миг застива под теб... сетне дъното й заплашително започва да се вдига нагоре. Хлътваш между ледените стени и последното нещо, което успяваш да си помислиш, е: „Откъде, по-дяволите, се взе тази пропаст в Леден?" После уаспът тежко рухва на леда и избухва в огромно огнено кълбо, затрупвайки с горящите си отломки трупа на Тед Бън, специалиста по глобални проблеми.
Нишката на живота ти се прекъсва, оставяйки мисията ти неизпълнена.
Прехвърли се на 217.

171.

Това и правиш, бавно местейки кръстчето на прицела по прояснящото се предно стъкло. Но жълто-червеният ти уасп, трябва да признаеш, е лесна мишена. Съдбата ще реши кой ще забележи другия пръв - и ще победи.
Провери Шанса си!
Ако числото е четно, върви на 83. Ако е нечетно, мини на 387.

172.

Измъкваш гранатата и за миг се поколебаваш, докато могъщите удари на Палечка ехтят по дебелата стоманена врата. Как ще я използваш?
Като бомба със закъснител - на 128, или в режим „Сензорно избухване", разчитайки, че хулусът ще я настъпи - на 410.
Ако имаш и не пожалиш още две гранати, можеш да бъдеш сигурен, че все ще настъпи някоя от тях - на 202.

173.

Логичният ефект, който би трябвало да очакваш при пряк изстрел в двигателя, е внезапен, верижен взрив на цялата подводница. Въпреки всичко, ти си доста изненадан, когато това се случва.
Загиваш като обикновен панцерен шаран от безкрайните езера на Тобо. (Основното средство за риболов на тамошните жители е шашката с динамит.) **Мини на 217.**

174.

Таванът над главата ти е от резбована слонова кост, изобразяваща сцени от древногръцки митове - предимно екшън-сцени. Извърташ очи наляво и установяваш, че там има огромни прозорци, през които струи слънчева светлина. Вдясно пък можеш да видиш Хелън Нефъл в свежозелена туника да пие кафе от пластмасова чашка.

- Здрасти - казваш прегракнало. - Добро, добър, добра... какво е?

- Утро - усмихва се момичето. - Девет и половина.

Надигаш се в леглото (това само по себе си е изненада) и с още по-голяма изненада установяваш, че си облечен в небесносиня пижама вместо в десантния костюм, а на мястото на десетките ти противни рани има спретнати белези с едва забележими следи от шевове.

- Цяла нощ си на рехабилитационна система - обяснява Хелън. - Май ти се е отразило добре.

Не ще и дума. Жизненият ти статус се качва до първо ниво.

- Гладен съм - казваш замислено. - Много.

- Чакаме те долу - засмива се момичето.

Намяташ приготвения до леглото халат на гърба си, обуваш пантофи на бос крак и блажено ухилен се смъкваш в просторната трапезария на първия етаж, където освен семейство Нефъл те чака и една голяма кръгла маса, отрупана с ястия.

- Какво беше онова? - поинтересуваш се, дъвчейки усилено.

- Нещо средно между динозавър и пума - отвръща Хелън, сбръчвайки нос.

- Гонило ни е чак от Диамантените проходи. Не ни набара по-рано, само защото му е трябвало повечко време да открие следите ни в Леса.

Свиваш озадачено рамене, но тя изпреварва въпроса ти:

- Не го бях виждала преди. Предполагам, че бандитите го водеха със себе си в кораба.

- Фратус - обръщаш се внезапно към сияещия от щастие домакин. - А теб тук не те ли тормозиха с нещо друго освен със зоологическата градина?

- Вчера сутринта идва един - казва късо Фратус. - Изпробвах пушката си на него. Джипът му не е лош, паркирах го отвън.

Изглеждаш го одобрително:

- Значи всички успяхме.

Фратус кимва и се изправя, последван от теб и Хелън.

- Искам да поздравя човека, който спаси живота на дъщеря ми и сигурността на това райско кътче. Тед, благодаря ти от сърце и душа!

- Шампанското - подсказва Хелън шепнешком.

- Да, шампанското - ухилва се Фратус.

В ръцете му се появява огромна зелена бутилка, той я разклаща ожесточено, тапата изхвърчава с пукот и пръски пяна обливат всичко наоколо. Разкикотвате се дружно и затова не успяваш веднага да чуеш звъна на телефона в другия ъгъл.

- Фратус, телефона - казваш, превивайки се от смях.
- За теб е - обажда се Фратус. - Някоя си Патриша Бън.
- Сестра ми?! - възкликваш озадачено, вземаш чашата си и се отправяш към телефона, все още ухилен до уши.
Мини на 68.

175.

Както и да е - и това, което научи, разбира се, ако може да се вярва на един говорещ заек, ще ти бъде от голяма полза. Доколкото разбра от обясненията му, бандитите са ти заложили много опасен капан, най-вероятно по пътя на юг. Редица от антигравитационни мини, особено ако са с камуфлажно поле може лесно да свали всяка летяща машина, но след като вече си предупреден, ще ти бъде лесно да .преминеш. Стандартната височина за стационарно разполагане на грави-мини е пет метра, а сензорните им възприятия са насочени само в една посока - нагоре. Следователно, след като веднъж ги засечеш с радара, с малко повечко късмет ще успееш благополучно да прелетиш под тях.
Останалата част от нощта прекарваш в спокоен сън в меката трева и когато утринния хлад те събужда, ободрен и изпълнен с енергия (възстанови си едно ниво от Жизнения статус, ако имаш нужда) се мяташ в колата и продължаваш на юг.
Мини на 51.

176.

Слънцето увисва над главата ти, хвърляйки болезнено искрящи отблясъци по преплетените бодливи храсталаци, проснали се до хоризонта. Растенията са издържани в типично сонорианско оранжево. Контрастът с блестящо синьото небе е убийствен. Включваш радиото:
- Фратус, какви са тези оранжеви боклуци?
Никой не отговаря. Обзема те лека паника. Ако бандитите все пак са решили да нападнат вилата, оставаш сам на тази побъркана планета. Без космически кораб ти си осъден да прекараш остатъка от живота си сред оранжеви храсти и червени слонове.
- Фратус?
Радиото изпращява, после в ефира се разнася разтревоженият му глас:
- Бях до тоалетната. Какво става?
- Ами... намирам се над някакви оранжеви храсти, които..., които свършиха току-що. Няма да повярваш, но под мен има една съвсем нормална, зелена, широколистна гора.

- Излязъл си от префасонираната местност - обяснява Нефъл. - Оранжевите храсти са в двадесет километрова полоса и очертават, границата... А всъщност къде отиваш?
- Прекъсвам - измърморваш. - Доскоро.
Далеч напред, сред полегатите контури на планинската верига изпъква тъмният силует на самотен връх.
- Вулканът - казваш на себе си.
Мини на 318.

177.

Успяваш да се хвърлиш напред в момента, в който противникът ти натиска спусъка и плазменият заряд се плъзва по крака ти, без да ти навреди особено. В следвашия миг сграбчваш цевта на пушката и я отклоняваш встрани, докато рамото ти се забива в гърдите му. Рухвате на скалите и Малкият Мук успява единствено да извика, преди да блъснеш главата му в камъка.
Отдръпваш се задъхан и след малко отново се надвесваш над него. Май е успял да стори още нещо, защото на шията му проблясва малка червена лампичка... Трясъкът на скалите удавя страшната ти ругатня. Успял е да подаде тревога и сега вече те очакват! Късаш злобно кабела и прасваш лампичката в камънака с вялата надежда, че не са забелязали сигнала.
Поколебаваш се малко и неохотно се повличаш към входа на пещерата. Сякаш усетили това, канарите демонстрират цялата си мощ в един невероятен сблъсък. Светилната в тесния проход, разкрил се с пукота на ронещите се камъни, е угаснала.
Мини на 124.

178.

Шансовете ти с армейския нож срещу дългата два метра коса на твоя противник са нищожни. След няколко секунди падаш съсечен на скалния под и издъхваш.
Мисията ти приключва неуспешно. Ти откри отвлеченото момиче, но не успя да я отведеш със себе си. Хелън, както и Сонора, ще останат в ръцете на разбойниците.
Прехвърли се на 217.

179.

Стоварваш юмрука си върху нещастното копче и усещаш как от вътрешностите на уаспа се откъсва нещо, цопва тежко във водата и се понася устремно напред, оставяйки едва забележима диря по

повърхността. Сетне там нейде избухва мощен взрив и тихите води се устремяват нагоре. Надаваш тържествуващ вик, но той внезапно засяда на гърлото ти... Далеч напред сред развълнуваното езеро проблясва металът на перископ. Проклятие! Очевидно са пресрещнали твоето торпедо с друго. Готви се за битка.
Мини на 61.

180.

Затваряш я и затаяваш дъх, защото коридорът изведнъж се изпълва със страшен трясък. После вратата на командната зала издрънчава по пода, последвана от две-три тежки стъпки. Палечка излиза на свобода.
Едва сега се запитваш как, по дяволите, ще излезеш оттук, за да го изненадаш, след като така старателно затвори. Щракането на бравата неминуемо ще те издаде. Така и не се налага да си отговаряш. Вратата на тоалетната изхвърчава в коридора, оставяйки те очи в очи с тежко дишащото чудовище.
- Никога - натъртва Палечка, - не затварям кенефа. Мързи ме.
Остроумният ти отговор увисва във въздуха, заедно с теб самия, в убийствената прегръдка на четири могъщи ръце.
Прибави точките от Сила към Шанса си! Сборът трябва да е поне 9, за да противодействаш на хулуса. За всеки неуспешен опит Жизненият ти статус пада с едно ниво,
Ако успееш да приключиш схватката жив, мини на 84.
Ако Жизненият ти статус слезе под десето ниво, прехвърли се на 420.

181.

Едва ли би продължил с бодрите си крачки, ако знаеше, че навлизащ в обсега на заложената под всъдехода сензорна бомба.
Адският Взрив преобръща света и те запраща с огромна сила назад, докато тежкият няколко тона всъдеход подхвръква нелепо във въздуха сред огнените езици на експлозията, превърта се около оста си и се стоварва обратно с глух тътен, смазан и обгорен.
Определи Шанса си и го раздели на две. Полученото число (ако Шансът е бил нечетен, закръгли към долното) показва колко нива от Жизнения статус си изгубил.
После мини на 411, за да провериш дали изобщо си жив.

182.

- Откъде го намерихте, гадове?! - изругаваш. докато превключваш на по-високи обороти. - И откъде пък го намерих аз в тая идиотска ледена пустиня!

IT 480 е кодовото наименование на предпоследния модел снеготанк, получил широка употреба по време на скорошните войни на Републиката с разбойниците-номади на Тиния. По-разпространеното му наименование е „Гадняра". Този модел снеготанк е снабден с изключително чувствителен опорно-двигателен механизъм, позволяващ му да развива максимум скорост при минимален разход на гориво. Но това като че ли не е най-важното. По-важен, например, е многофазовият кинетичен импулсатор на носа, предназначен да разрушава заслоните на Тинийските номади дори под повърхността на планетата. Или пък уникалният биорадар, способен да засече и един-единствен номад, скрил се на дъното на Ледения океан, от другата страна на Тиния, в бъчва, облицована в корк. Или...

Квадратчето угасва на екрана.

„Е, това е прекалено - минава през ума ти. - Ако може и да изчезва, когато си поиска..."

Всъщност IT 480 се изгуби съвсем близо до сегашното ти местоположение. Ще се отклониш ли малко, за да го потърсиш и разбереш какво става с него?

Да - на 140. Не - на 270.

183.

(К.О.2)

Нещо в цялата работа куца дотолкова, че е изключено да се хванеш на номера.

Изръмжаваш и внезапно настъпваш педала на газта понасяики се рязко встрани, без да откъсваш поглед от Хелън, която, кой знае защо, веднага скача на крака вдигнала на рамото си нещо, което твърде много прилича на портативна ракетна установка. За щастие вече си достатъчно далеч за да включиш спокойно защитното поле на колата, което безпроблемно отклонява настигналата те след секунди самонасочваща се ракета.

Няколко минути по-късно, когато става ясно че си в безопасност, си позволяваш да се ухилиш гадно и да процедиш през зъби:

- Хм... аматьори.

Наистина можеш да бъдеш доволен от себе си. Отминатата опасност още веднъж те уверява, че си на прав път. **Мини на 273.**

184.

Огромното туловище на оръдието е паднало върху няколко малки сгради, разбивайки стъклените им куполи Тук-там вече са избухнали пожари, скъсани електрически кабели пращят и хвърлят искри. Десетметровата сондажна кула е опасно наклонена, но поне не е засегната от пламъците. По склоновете на кратера се щурат десетки паякообразни сонди, изведнъж останали без централен контрол.

Пикираш и приземяваш колата на безопасно разстояние от горящите постройки. Готов на всичко и най-вече на внезапна стрелба, се затичваш към входа на централната сграда.

„Плазмено оръдие? - удивляваш се. - Странно е държавата да монтира такова нещо в нелегална станция с персонал от двама души..."

Всъщност служителите са трима. Подредени в редица и - както изглежда - съвсем мъртви. **Мини на 100.**

185.

Сриваш се по дюната и се отправяш към вилата като си подсвиркваш неуверено, чудейки се какво ли ще каже Фратус.

- Негодник! - казва Фратус, чакащ пред входа. Какво стори сУаспа ми ?

- Продадох го на части - отвръщаш невъзмутимо. - Давай Слея.

Нефъл изважда от джоба си правоъгълно парче черна пластмаса и натиска едно копче върху него. Разнася се бръмчащ звук и изпод пясъка, на милиметри от крака ти, изниква ръбът на широка метална площадка като спира на педя над повърхността. Платформата със свистене се разделя на две симетрични части, които се повдигат леко в центъра, а после се раздалечават и отвътре излита новичкият, многоцветен слей.

„ И на него ще му видя сметката” - минава ти през ума ти.

Качваш се вътре и поглеждаш надменно към Фратус:

- Няма ли да ме попиташ как успях да се върна толкова бързо?

- Не.

- Яздих един щраус.

Той повдига вежди в недоумение, сетне гадно се изхилва:

- Яздил си транспортен робот, предназначен за яздене. Има ги из цялата пустиня. Оригинално, не мислиш ли?

„Това точно няма да го казвам на внуците” решаваш наум и форсираш двигателя.

- Надявам се, че този път знаеш къде отиваш? - осведомява се жлъчно фратус.

Махваш неопределено с ръка. **И така: югоизток - 281, или югозапад - 77?**

186.

Нужни са ти по 5 точки от Шанс и Точност, за да улучиш с портативния лазер. Всеки точен изстрел ще поваля по един от противниците ти (за най-опасния - хулус, въоръжен с ракетна установка - са нужни два). Когато зарядите ти свършат (или спреш да стреляш с лазера по собствена преценка), продължаваш престрелката с автомат.
Трябват ти по 6 точки от Шанс и Точност за всеки от противниците ти и 7 за хулуса. (Можеш да избираш към кого да насочваш всеки свой изстрел, след като определиш силата му.) Всеки неуспешен опит води до ответна стрелба от страна на целта ти, която снижава Жизнения ти статус с едно ниво (за хулуса с две нива).
Ако приключиш схватката жив, мини на 126.
Ако не успееш, прехвърли се на 304.

187.

Уаспът ти не е достатъчно бърз, а лазерните изстрели са достатъчно точни. Секунди след острия ти завой зарядите те настигат, двигателят пламва и взривът те отхвърля рязко нагоре. (Извади две нива от Жизнения си статус.) Отдолу, за добро или за зло, има вода в която шумно цопваш (преди горящите останки, все още носещи се из въздуха).
Ако ти се намира Антигравитационен костюм не е зле да го използваш - на 307.
Аеробният също ще свърши някаква работа - на 53
Ако нямаш такива, работата става дебела - 229.

188.

С пръст на спусъка, втренчен в мерника върху предното стъкло, бавно повеждаш джипа по последната отсечка от изкачването. Ръбът на кратера се изправя пред теб, нащърбен като челюстта на древно чудовище.
Даваш още малко газ и колата преминава през него, рязко навеждайки се по новия наклон към вътрешността...
Изругаваш нелепо, докато адреналинът се плисва по вените ти и времето забавя своя ход. Гледаш право в насоченото към колата гигантско плазмено оръдие
Ще ти е нужен дяволски късмет, за да победиш в тази абсурдна престрелка!
Опитай Шанса си!
1-2 - 72. 3-6 - на 374.

189.

Разтърсваш глава и колебанието ти изчезва.
На вратата на асансьора отстъпваш място на Урсула - последното, което виждаш преди да потеглиш към съдбата си, е студеният поглед на щъркела и сдържаната му усмивка.
Спирате на петдесетия етаж, две нива под покрива. Според неписаните хотелиерски закони, тук е най хубавият апартамент. Вратата в края на коридора е от естествено дърво и с дискретна видеокамера в шпионката. Пред нея стои едър хулус в розова ливрея.
Вратата безшумно се плъзва встрани. Естественото дърво е само покритие за пластичната стомана. Пазачът ви изглежда равнодушно, докато влизате.
Озовавате си в малка стая, претъпкана с медицинска апаратура, с големи прозорци от зеленикаво стъкло със сребърни нишки и кафява врата към останалата част от апартамента. Към нестройната ви групичка се спуска лекар с вид на настъпен лешояд, облечен с провиснала бяла престилка.
- Заповядайте, господа - казва той с мазен поглед. Урсула се окашля, - ... и дами, разбира се. Тестът ще е съвсем кратък и опростен.
Щъркелът вече ни каза - обаждаш се.
Някой се изхилва.
- Извинете ме, господине?
- Забрави! - махваш с ръка.
"Краткият и опростен тест" представлява малък маратон от медицински изследвания. На финала чака пълен плешив човек с престилка. Над горното джобче виси табелка „Психолог". Той безмълвно ти подава автобиографична бланка и писец.
- Кажете, господине - проговаря тихо той, - ако ви изнудват, ще приемете ли условията?
Поглеждаш го учудено.
- Представете си, че са отвлекли наи-скъпото Ви същество - продължава той - и искат в замяна най-скъпото ви имущество.
Замисляш се. Наистина, би ли приел?
Да - на 291. Не - на 365.

190.

След избухването на гранатите останалите живи бандити (всяка граната е обезвредила трима) се изпокриват зад сандъците - бивши столове с панически вой, подготвяйки се за ответен огън. Престрелката ще водиш с автомат.
Нужни са ти по 5 точки от Шанс и Точност за всеки от противниците ти и 7 за най-опасния - набит хулус, въоръжен с портативна ракетна установка. (Можеш да избираш към кого да насочваш всеки свой изстрел, след като

определиш силата му.) Всеки неуспешен опит боди до ответна стрелба от страна на целта ти. която снижава Жизнения ти статус с едно ниво (за хулуса с две нива).
Ако приключиш схватката жив. мини на 126.
Ако не успееш да убиеш дванадесетимата, преди да слезеш под десето ниво, прехвърли се на 304.

191.

Няколко случайни умозаключения, плод на напрегнатия умствен труд, съпровождащ бесния ти полет в мрака на югоизток, успешно те убедиха в правилността и неотложността на вече взетото решение. Този Вулкан май наистина крие нещо.
Преди около минута най-сетне отвърна на настойчивото писукане на Фратус, желаещ връзка, за да си размените куп цветисти изрази и да го излъжеш нагло за местоположението си. Освен това...
- Жаба! - мърмори Фратус с трагизма на Шекспиров герой. - Гнусна, воняща, умряла жаба, опакована с бележка „Няма Време" и в колет.
- Това май се превръща в ежедневна практика - отбелязваш.
- Мислиш ли?! - отвръща той с убийствена ирония.
- Интересно какво ли ще получиш утре? - не му обръщаш внимание.
- Интересно е кога ще спра да получавам слузести гадини и ще получа дъщеря си!
- След четири дни, в колетче - пояснявaш учтиво.
- Имах предвид - от теб! - паникьосва се Фратус
Прекъсваш връзката. **Мини на 23.**

192.

Само съдбата може да ти помогне в този момент! Малката частица от съзнанието ти, незаета с това да се паникьосва относно факта, че уаспът ти се намира във въздуха над петдесетметрова пропаст и въздушната му възглавница няма на какво да се опира, с любопитство отбелязва как воят на двигателя преминава в по-ниските честоти на звука.
Опитай Шанса си!
3 и по-малко - на 132. 4 и повече - на 170

193.

Премини на 325.

194.

Измучаваш, докато натискът върху гръбначния ти стълб става смъртоносен, и се опитваш да се освободиш. Безполезно е. Захватът на принцесата е майсторски, а петдесетината й килограма се оказват напълно достатъчни да те задържат по гръб. Когато откриваш какво трябва да направиш, вече почти е станало късно. Вдигаш десния си крак с всичка сила, изместваики центъра на тежестта си назад, и отхвърляш момичето от себе си. Силите ти не стигат чак дотам, да се изправиш веднага на крака, немощно обръщаш глава и с изумление откриваш, че принцесата е заета с това да вдига полите на роклята си нагоре, стъпила с десния си крак на ръба на леглото и откриваща все по-голяма част от изящното си бедро.
Ще се опиташ ли да се изправиш и да я сграбчиш здраво, приключвайки по този начин абсурдната схватка? - на 282.
Или ще я застреляш веднага с автомата в дясната си ръка - на 144.

195.

Дирята от черен дим, оставена от горящата машина, бавно се разсейва във въздуха, докато внимателно се приземяваш. После скачаш от колата и предпазливо доближаваш мястото на катастрофата. Има за какво да бъдеш нащрек, защото когато само няколко метра те делят от обгорелия джип, резервоарът избухва и единствено светкавичната ти реакция те спасява от нещастие. След малко се надигаш от земята, плюейки пясък и проклятия, и с бързи крачки преодоляваш разстоянието до овъглените останки, отдалечили се с още десетина метра след взрива. Не е останало нищо, заслужаващо внимание. Ритваш ядно парче почерняла тенекия, бивша странична броня, и понечваш да тръгнеш обратно, но изведнъж спираш, втренчен в по чудо оцелялата, семпло изрисувана емблема от другата му страна. „Държавна Комисия по Проучване и Експлоатация на Газови Находища”... Ново двайсет! Джипът, който свали, явно е бил собственост на нелегалната геологична станция И понеже трудно можеш да си представиш очилат геолог като пилот в такава въздушна битка, както и какво може да иска държавата от теб, остава само едно набиващо се в очи, но все пак непотвърдено обяснение. Май ще се наложи да наминеш към Изгасналия вулкан
Мини на 281.

196.

Притваряш вратата и се спотаяваш зад нея. Няколко секунди по-късно ужасен многопластов трясък ти дава съвсем жива звукова картина на това, което става в коридора: хулусът разбива вратата на командната зала и

полита след нея. Оставаш напълно неподвижен и след миг с огромно облекчение чуваш тежките стъпки на четирите крака, отекващи покрай твоята врата по посока на изхода.
С въздишка се отпускаш на тоалетната чиния и в ушите ти гръмва шипенето на вода по запушени тръби издаинически пусната от сензорното казанче. С мислена ругатня скачаш на крака, но стореното е сторено - Палечка спира и тежките стъпки изведнъж поемат обратно! Дори не успяваш да се ужасиш, както трябва. Вратата на тоалетната изхвърчава в коридора оставяйки те лице в лице с дишащото като парен локомотив чудовище.
- Хванах те - констатира хулусът и двата чифта могъщи ръце те сграбчват в смъртоносна прегръдка
Прибави точките от Сила към Шанса си! Сборът трябва да е поне 9, за да се противопоставиш на Палечка. За всеки неуспешен опит Жизненият ти статус пада с едно ниво.
Ако успееш да приключиш схватката жив, мини на 84.
Ако Жизненият ти статус слезе под десето ниво прехвърли се на 420.

197.

Внезапно с периферното си зрение съзираш огромна полюшваща се сянка отстрани и отзад. Извръщаш рязко глава. Нищо. Връщаш недоумяващ поглед напред и този път я виждаш: гигантската набръчкана шия се протяга през тясното пространство пред уаспа и отново потъва в скалата. Разтъркваш очи и изругаваш невярващо. Нови две чудовища се извиват пред теб, изтракват злобно с хищните си разкривени зъби и се отместват едва в последния момент. Поемаш дълбоко въздух, стисваш лоста за управление и се понасяш напред с удвоена скорост. Навсякъде около колата нови и нови уродливи вратове се изнизват от прояденатa скала, а олигавените ужасяващи челюсти щракат все по-близо до метала. Нещо изстъргва по страничната броня и уаспа опасно се разтриса. Закрещяваш. Чудовищното същество отпред закъснява за миг, а машината се врязва в него и отхвръква встрани, след което вече не можеш да избегнеш сблъсъка с една издадена канара.
Ослепителната експлозия озарява здрачния каньон, превърнал се в твой гроб, и слага край на живота и мисията ти.
Иди на 217.

198.

Разбира се, не можеш да очакваш от щастливата си звезда да спре задвижващия механизъм на скалите, докато в тръс минеш между тях Колкото и неприятно да ти се струва, ще трябва да използваш и главата си.
В кой момент ще прекосиш зоната, в която се сблъскват?
Когато канарите започнат да се отдръпват една от друга, изсипвайки върху гореспоменатата зона порой от натрошени скални късове - на 104. Или едва, когато се раздалечат максимално - на 338.

199.

Може да се каже, че лазерният залп те изненадва. Въздухът около теб изведнъж се изпълва с ослепителни, смъртоносни лъчи, но явно късметът ти не е толкова заспал, колкото притежателя си, защото нито един не попада пряко в целта.
Изреваваш ужасено и лягаш върху лоста за управление, понасяйки се рязко встрани. За щастие почти веднага осъзнаваш, че бягството ще е равносилно на самоубийство и се завръщаш в широк полукръг, разминавайки се с още няколко лазерни изстрела. Далеч напред, сред вълните проблясва метал... Подла плиткогазеща подводница! Включваш с ругатня радара и тя се изобразява като червена точка върху зеления екран. Ще те спаси само светкавична атака.
Мини на 61.

200.

- Здравейте, момчета - казваш весело, влизайки с енергични крачки в залата, и вдигаш ръце към главата си, щом към теб се насочват дванадесет заплашителни дула. - К'во става?
Не може да се каже, че получаваш радушен прием. Мутрите на бандитите и особено тази на набития хулус с ракетата установка в ъгъла изразяват най-вече желание час по-скоро да ти бъде светено маслото.
- Малко тръпка, а? - казваш вулгарно, хвърляйки едно око на телевизора, където една чернокоса хубавица тъкмо е стигнала до последната дрешка по тялото си и се готви да я изпрати при останалите на пода.
Забележката ти видимо отпуска някои от бандитите.
- Кой си ти, бе? - изгрухтява възмутено един от останалите.
Усмивката ти се стопява. Впиваш един стоманеносив поглед в очите му и казва хладно:
- Грубер Уайдуайт, момко. Може би си чувал и прякора ми... - поколебаваш се, но не успяваш да измислиш нещо достатъчно ужасно и млъкваш.

- И защо си тук? - подхвърля друг от бандитите.
- Има промяна в плана - излъгваш нагло. - Шефът нареди да преместим пленничката на друго място. И ме повика чак от Земя 2, за да свърша това по-професионално от вас.
- И как дойде на Сонора? - осведомява се жлъчно бандитът. - Не сме засичали кораб напоследък, поне от тази страна са планетата.
- А как влязох в смотаното ви скривалище, без да ме усетите? - възразяваш следено изражение. - За всичко си има начини. А сега бих искал да отведа госпожица Нефъл. Всяко забавяне е фатално и ми се струва, че отговорността няма да падне върху мен.
С бързи крачки се отправяш между тях към двукрилата метална врата в дъното на залата, вероятно водеща към целта ти.
- Чакай - изръмжава първият бандит. - Последен въпрос. Кога пристигна?
- След хулуса от базата във вулкана и след вас самите - казваш, без да се обръщаш. - Общо взето, току-що.
- Датата - уточнява той. - Интересува ме датата.
Спираш. Пообърканият от разговора хулус се окопитва и отново насочва оръжие към теб, заедно с останалите.
Какъв ще е отговорът ти? (Какъвто и да е, трябва да е светкавичен, затова не се опитвай да опресниш паметта си с проверки.)
"10 май" - на 280.
"10 юни" - на 316.

201.

- И нека да почива в мир, докато дойде време да иде на небето и да прекара там дните до свършека на света - казва тихо свещеникът.
- Да бъде - пропяват в хор присъстващите.
- Тялото му ще стане на пепел, но душата му ще броди между нас... поне още едно известно време - изрича той.
- Да бъде.
- Вземете огъня, момко.
Поемаш факлата от ръката му и при допира с дланта ти от нея лумват пламъци. Поднасяш ги към кладата и те плъзват по тялото на бащата ти, увито в син плат на златни звезди.
- Тъй днес, в тридесет и четвъртия ден от смъртта, завършва тленният път на Гордън Бън - заключава свещеникът - Елате с мен, момко.
Изоставяш тълпата развълнувани либерани и последваш едрия мъж в бледосини одежди през храма и навън в слънчевата градина. Вървите бавно по една алея между редици тревнозелени мраморни статуи. Накрая той казва:
- Ти не си вярващ, нали, момче?
Кимваш.

- Но баща ти беше Просветен - продължава той - Да, повечето хора, дори наши братя, не виждат някои неща. Религията е сила, моето момче, но сега никой не дава пет пари за това. Което е много удобно, тъй като можеш да я употребяваш безнаказано.
Поглеждащ го учудено.
- В услуга на Великия, разбира се - допълва бързо свещеникът. - Както и да е, докато бдях онази нощ над хладилника с баща ти, имах видение. Сега не е нито времето, нито мястото да го описвам. Онова, което почувствах, не се изразява с думи.
Спирате пред една статуя.
- Баща ти е убит от някакво зло. И злото е на свобода, синко. Може би не е човек, може би не е живо същество, но е опасно. Това е. - Той си поема дълбоко въздух. - Трябваше да го кажа на някого. - Свещеникът се обръща и с бързи крачки се връща към убежището на храма си.
Стоиш, по-объркан от всякога, а над душата ти бавно надвисва черна сянка.
- Господин Бън! Господин Бън!
Обръщаш се. По пътеката тича пълен човек в черно, в когото с удивление разпознаваш Фратус Нефъл.
- Казах, че ще ви се обадя днес! - извикваш раздразнено.
- Нямаме време - казва той - Получих това.
Разгъваш малкия пакет. Вътре има една умряла риба и бележка „няма време". Поклащаш глава.
- Да тръгваме - развълнувано изрича Фратус - Ще заминем за Сонора с частния ми кораб. Разрешението ми за излитане е след половин час.
- Да тръгваме - промълвяваш.
Върви на 117.

202.

Нареждаш гранатите в триъгълник на пода пред вратата и внимателно издърпваш предпазителите им.
- Сега и муха да кацне, ще гръмнат - измърморваш, докато се оттегляш към входа на сградата.
Приклякаш отвън и затаяваш дъх. защото в същия миг вратата поддава под могъщите удари на Палечка и хулусът изскача в коридора. **Мини на 324.**

203.

Все пак се справи, но какъв е резултатът? Съвсем сам и почти безпомощен в сърцето на измислена пустиня. (Микропредавателят временно е излязъл от строя след самоубийственото приземяване). Неприятностите май едва сега започват.

Ако искаш да се завърнеш позорно във вилата, прахосвайки ден и половина, което почти със сигурност обрича мисията ти на неуспех, премини на 309.
А ако твърдо си решил да доведеш работата докрай, можеш да продължиш по пътя си, уповавайки се на късмета и физическите си възможности - на 343.

204.

Колата прелетява още няколко метра под действие на собствената си ускорена маса, после сякаш увисва над пропастта и в следващия миг дъното се устремява нагоре към теб.
Мисълта ти работи учудващо хладно през секундите на падането. Виждаш бясно въртящата се стрелка на компаса и осъзнаваш, че онова, което я кара да се върти, е накарало и твоя двигател да угасне. А причината за магнитната аномалия може би се крие в блестящата нишка, точеща се по леда на дъното на пукнатината...
После слеят се сгромолясва и избухва в огромно огнено кълбо, погребвайки под пламтящите си отломки и теб, Тед Бън. Смъртта ти попречи да изпълниш мисията си. Сонора може би ще бъде спасена... но от някой друг.
Прехвърли се на 217.

205.

Като че ли в критични моменти чувството ти за реалност ти изневерява. Едва ли някога ще можеш да дадеш разумен отговор на въпроса: „Защо бе, Тед, се засили в езерото, след като за подводницата нямаше нищо по-лесно от това да те последва и да те гръмне?"
Както и да е, секунди след светкавичния старт слеят ти се превръща в горяща тенекия, летяща по инерция.
Последвалият взрив те отхвърля нагоре (губиш две нива от Жизнения си статус), а после не ти остава друго, освен да се стовариш с плясък в дълбоките сини води.
Използвай Антигравитационния си костюм на 307 или Аеробния на 53. Ако нямаш такива, това е вече прекалено - 229!

206.

Потърсваш на колана си малкия бутон и го натискаш. За миг не се случва нищо. После изведнъж размахваш ръце, защото ти се струва, че между главата ти и земята има празно пространство. Леко засрамен, пристъпваш

предпазливо. Всичко си е на мястото, просто полето, което създава камуфлажният костюм, до такава степен имитира околната среда, че те прави напълно невидим. Внимателно се смъкваш до базата, но опасенията ти са напразни: явно единствените уреди, които могат да те засекат, се насочват с видеокамери, а за камерите теб те няма. Ускоряваш крачка, когато минаваш под тежката сянка на зенитното оръдие, после се отправяш към централната сграда.
Още преди да достигнеш входа покритието на костюма започва да избледнява и силуетът ти бавно се материализира в привидното нищо. Но не можеш да очакваш това да направи кой знае какво впечатление на тримата държавни служители пред теб, проснати в редица и напълно мъртви.
Мини на 100.

207.

Прехвърли се на 131.

208.

Натискаш бутона на колана си и включилото се антигравитационно поле безшумно те понася към тавана. Размахвайки ръце и крака, успяваш да се докопаш до ръба на шахтата и се пъхваш вътре. Придвижването по нея в състояние на безтегловност е бързо и лесно, като изключим непрестанното блъскане на темето ти в свода. Съдейки по разстоянието, което изминаваш, шахтата преминава над входната зала и няколко метра по-нататък свършва по доста рязък начин заедно с енергията на антигравитационния ти костюм. Изтърсваш се на твърд каменен под с приглушена ругатня, но за щастие подът на пещерата явно има възходящ наклон: в това помещение изходът на шахтата е на височина едва метър и половина.
Изправяш се предпазливо на крака и оглеждаш залата, в която си попаднал. **Мини на 26.**

209.

(К.О.2)
"Ще използвам Камуфлажен костюм" - 37.
"Ще използвам Противоударен костюм" - 231.
„Нямам такива" - 403.

210.

С мрачна физиономия вдигаш дясната си ръка и я облягаш на свитата лява за по-голяма стабилност. През главата ти, кой знае защо, минава въпросът, къде щеше да си сега, ако навремето се бе увлякъл по-сериозно от агробизнеса. Така и не успяваш да си отговориш. Вратата изхвърчава от пантите и след нея в коридора се понася хулусът, озверен както подобава. Запазваш спокойствие и натискаш спусъка, изпращайки един чист откос в главата му. Като тореадор се отдръпваш до стената, Палечка прелетява край теб и рухва на пода с последен умопомрачителен рев.
Оставаш неподвижен няколко секунди, но мъртвият хулус печели състезанието по неподвижност. С въздишка на облекчение прескачаш краката му и влизаш в командната зала. **Мини на 354.**

211.

Ако се беше позамислил над избора си, може би щеше да се досетиш, че оръжието ти едва ли ще запази съкрушителната мощ на удара си във водна среда.
Убийствената струя се врязва в разпенената повърхност на езерото и изчезва, без никакви забележими последствия.
Върви на 303.

212.

Натискаш спусъка с отчаяна решимост, изпълвайки с атомната вихрушка тясното пространство на пещерната зала.
Противниците ти действително умират до един, без да гъкнат. Лошото е, че се налага да ги последваш само миг по-късно, смачкан от могъщата сила на собственото си оръжие. Използването на Кинетичен импулсатор в затворено пространство е абсолютно безумие. Сонора губи единствената си надежда с глупавата ти смърт.
И още нещо - беше само на крачка от успеха.
Прехвърли се на 217.

213.

Прибави еднократен Шанс към точките от Внимание и Пилотски умения.
При сбор по-голям от 12, минаваш на 145.
По-нисък резултат те изпраща на 69.

214.

Погледнат отблизо Островът е величествено зрелище. По границите на мрачното парче земя сред леда, покрито с черни, преплетени храсти, периодично изригват димящи гейзери, изхвърляйки струи вода и пара на двадесет метра във въздуха. Над цялото място се стеле призрачна мъгла, а в центъра на острова, като протегната към сивите облаци ръка, стърчи замък с една-единствена черна кула с фантастични очертания и множество шипове и зъбери. Шмугваш се между два току-що избухнали гейзера, успешно създаващи илюзия за стълбове от пара и дим, опрени в небесата, и спираш колата до замъка. Двигателят снижава воя си до едва доловимо бръмчене и единствено гейзерите разкъсват тишината със зловещото си съскане, повтарящо се на равни интервали.

Преди време си гледал по Хейенската телевизия пространна реклама за новопостроения увеселителен парк „Пещерата на разбойниците", работещ на базата на система от виртуални реалности. В паметта ти бавно изплуват образи и изречения... Точно така. Сградите и предметите наистина съществуват, но героите на приключението са роботи... тъй. Но кой луд би отвлякъл принцеса-робот?!

- А, да - сещаш се изведнъж. - Полето.

Цялата територия (в случая Пещерата на разбойниците) е обгърната от хипнотично поле, което доукрасява и оформя грубичките материални дадености, и посетителят получава 99% достоверност.

Слизаш от колата в изненадващо топлия въздух на Острова (вероятно работа на гейзерите) и се отправяш към замъка. Доколкото разбра от неясните самопризнания на Фратус, Островът е поне с две поколения по-съвършен от нещастната Пещера на разбойниците. От него може да се очаква всичко.

- О, как мразя, когато е възможно да очаквам всичко - процеждаш. - Фратус, ако нещо ми се случи в глупавия ти замък, ще те преследвам и в отвъдното!

Архитектурното оформление на входа умножава опасенията ти още при първия поглед. В замъка се влиза през гърлото на каменен дракон.

Мини на 404.

215.

Бавно се понасяш сред пясъка и се измъкваш на открито. Сивожълтият цвят, придобит от твоя слей, ти гарантира успех.

Провери Шанса си!

Всяко число освен четири те праща на 257.

А с четири ще отидеш на 83.

216.

А именно?
Огнехвъргачка - на 66.
Хидропръскачка - на 378 (ако в нея има поне два заряда).
Гранати - всяка от тях обезврежда трима от противниците ти, дори без това да е упоменато в текста. Можеш да ги използваш самостоятелно - на 190, или заедно с някое от другите си оръжия (в епизодите, 38, 276 и 134).
Портативен лазер - на 38.
Плазмена пушка - на 276.
Кинетичен импулсатор - на 212.
Ако не разполагаш с нито едно от изброените оръжия, остава ти единствено автоматът - на 134.

217.

Приключението ти достигна своя край. Ти направи съдбоносна грешка и мисията ти се провали.
Може да опиташ отново, на 1.
Ако вече си преминал през всички начални епизоди, можеш да започнеш от 91.

218.

Богатата ти екипировка най-вероятно вече стопена от буреносните събития, съпровождащи шляенето ти из Сонора. Шансовете ти във въоръжена схватка с две блъскащи се една в друга многотонни скали могат да придобият реални измерения единствено с помощта на:
Кинетичен импулсатор - на 30.
Хидропръскачка - на 382.
Две умело заложени гранати - на 32.
Или с надеждната броня на Противоударния костюм, ако изобщо може да се говори за надежност в случая - на 322.
Ако не разполагаш с нито едно от изброените оръжия, ще се наложи да се въоръжиш единствено с търпение, безумна смелост и идиотски късмет - на 198.

219.

(К.О.2)

Твърде разумно действие, както сам ще се увериш след малко, когато навлезеш в обсега на заложената под всъдехода сензорна мегабомба.

Адският взрив преобръща света и те запраща с огромна сила назад, докато тежкият няколко тона всъдеход подхвърква нелепо във въздуха сред огнените езици на експлозията, превърта се около оста си и се стоварва обратно с глух тътен, смазан и обгорял.

Ти, разбира се, си невредим, макар и да осъзнаваш това едва след няколко ужасни секунди, и когато се измъкваш от дюната, не ти остава нищо друго, освен да отбележиш, че полето на Противоударния костюм е изчезнало, да се дотътриш до колата си, да се тръснеш вътре и да запалиш двигателя, издигайки се над обгорените пясъци.

Ако искаш да проследиш донякъде дирите на всъдехода, мини на 251.
Ако вече ти е писнало от него, продължи на 345.

220.

Не успяваш да сториш нищо. Захватът е майсторски и в краткия миг, преди мракът да покрие завинаги съзнанието ти, можеш единствено да гледаш в сините очи на принцесата, изведнъж заблестели с оттенъка на стомана.

Така и няма да разбереш защо умираш, Тед Бън. Едно е сигурно: тази, която отне живота ти, не бе принцесата от приказките.

Мини на 217.

221.

Упорството ти е за възхищение, но и за... съжаление. През следващите три дена се мъкнеш неотклонно на юг, или нещо такова, през безкрайните пясъци., към все толкова привлекателния и все така далечен хоризонт. (Още в началото с неприятна изненада откриваш, че микропредавателят е излязъл от строя по време на бурните събития.) Горе-долу тогава неумолимо стопяващите се водни и хранителни запаси се изчерпват окончателно, заедно с последните останки от волята и енергията ти.

Загиваш тук, сред дюните на измислена пустиня. Глупав край за един (все още неосъществен) специалист по глобални проблеми.

Мини на 217.

222.

Изненадата все пак е на твоя страна. Автоматът се разлайва в дясната ти ръка и невероятната ти стрелба поваля трима от противниците ти още преди да отвърнат на огъня.
Как ще водиш битката с останалите девет?
Ще щурмуваш малката зала, завършвайки престрелката да секунди, преди да са се окопитили - на 336.
Или ще застанеш зад ъгъла, използвайки го като прикритие, когато не стреляш - на 96.

223.

Провери Шанса си!
От 1 до 2 - на 199.
От 3 до 6 - на 27.

224.

Почти пропълзяваш последните метри до ъгъла, иззад който проблясва светлината и се чува шумът а после подаваш глава с изражение на инфантилно любопитство.
Налага се да я приберeш обратно веднага, защото от другата страна има телевизор, предаващ стриптииз шоу, и дванадесет въоръжени до зъби бандити в боен ред, разгърнат към входа.
Бесните удари на сърцето ти постепенно се превръщат в нормален пулс. Колкото и невероятно да изглежда явно не са те видели, защото не последват никакви действия. Можеш да се обзаложиш, че поне половината от евентуалните ти противници са надзъртали към телевизора, а другата половина са си чоплили носа, когато подаде глава зад ръба. Вдигаш благодарствен поглед към небето... и едва тогава в подскачащата светлина на екрана виждаш правоъгълния отвор високо над главата си - вероятно вентилационна шахта, изсечена в скалата. .
„Това умножава възможностите за влизане - казваш си наум.
А че трябва да влезеш, е ясно. Нито един от въоръжените изроди зад ъгъла не приличаше на Хелън Нефъл и при липсата на други възможности това води до заключението, че тя е някъде по-навътре.
Ако при влизането си в пещерата си използвал противоударен костюм и той все още работи имаш добри шансове в обикновена престрелка с очакващите те бандити - на 118. На същия епизод можеш да се прехвърлиш и ако имаш Противоударен костюм, които да включиш сега.

Можеш да употребиш в престрелката и нещо по-специално от екипировката си - на 216. (Или автомат, ако не разполагаш с нищо друго.)
Ако имаш Камуфлажен костюм, може изобщо да не се стигне до престрелка - на 328.
Можеш да използваш и новооткритата вентилационна шахта - на 414.
А не на последно място би могъл да изпробваш и актьорските си способности, опитвайки се да влезеш в залата легално. **Подробности ще получиш на 70, след което отново ще имаш възможността да избираш.**

225.

Невероятното камуфлажно покритие на корпуса ти дава голямо преимущество в тези условия на намалена видимост.
Би могъл да излезеш светкавично от облака прах и да се надяваш на бързината на рефлексите си, придобита в полицейската патрулна кола - 147, да се плъзнеш леко навън, като се опиташ да изненадаш самотния си противник - 215, или да чакаш, готов за стрелба в момента, в който го забележиш - 353

226.

Рязко накланяш слея и почти инстинктивно се шмугваш зад някаква канара. Миг по-късно канарата избухва в дъжд от отломки, разкривайки пред погледа ти едно огромно зенитно оръдие. Отчаяно насочваш червеното квадратче на мерника, но дори и да улучиш пръв, съотношението на огневата мощ изглежда абсурдно. Адреналинът плисва по вените ти. Пръстът ти замръзва на спусъка, защото нещо дяволски не е наред. Сърцето ти удря един път... а после и още един.
Оръдието не стреля. Цевта хаотично се насочва в различни посоки и няколко пъти отминава слея ти, без да открие огън. „Визуален контакт" - осъзнаваш изведнъж. - „Ако не ме виждат, не могат да ме уцелят." Камуфлажното покритие на колата ти явно е уподобило тъмночервения цвят на скалите наоколо. Вече имаш известен шанс да унищожиш оръдието, преди да бъдеш забелязан.
Ще стрелящ ли с бордовата картечница - на 130, или ще рискуваш да се помотаеш още малко, за да опиташ нещо по-мощно - на 421?

227.

- Хелън! - подвикваш отново, докато крачиш към нея - Спокойно, момичето ми, аз съм приятел.
Явно не те чува. Надвесваш се отгоре й, хващаш я за рамото и предпазливо я обръщаш по гръб. Лицето и е мъртвешки бледо, очите склопени, а устните изкривени в призрачна усмивка.
- О Господи - прошепваш и опираш длан в челото и. Смразяващ студ. - Закъснях, провалих се, тя е мъртва.
Иди на 141.

228.

Явно съвсем си загубил ума си. Не на последно място, Фратус не е чак толкова откачен, че да засели петнадесетметров хищник в собствената си гора!
Изреваваш зловещо и пускаш един дълъг откос в корема на чудовището. То изскимтява ужасено, рязко завърта бронирания си гръб към теб и побягва със скокове, от които се тресе целият Лес.
Изохкваш. Приземил си се в гъст, бодлив храсталак след страшния удар, неволно (но напълно заслужено) нанесен в рамото ти от опашката на чудовището, когато се обърна. Жизненият ти статус пада с едно ниво. (И ако с това слиза под десето, краят на мисията ти е възмутително недостоен.)
- Няма да ти подам ръка - отсича Хелън, появила се отнякъде. - Как не можа да те тресне в главата!
- Е - казваш примирително, надигайки се с пъшкане.
- Всеки греши понякога.
Девойката изсумтява и поема с бързи крачки по пътеката. Изръмжаваш и с усилие и тръгваш след нея.
Мини на 90.

229.

Сигурно щеше да успееш да доплаваш до брега, но едва ли все още би могъл да го сториш след близкото запознанство с торпедото, изстреляно от същата тази подла, плиткогазеща подводница, на чийто екипаж Фратус би трябвало да изпрати сметката за взривената кола.
Е, Тед Бън, не ти провървя особено. Първото нещо, което би трябвало да сториш Отвъд, е да си разчистиш сметките с некадърния си ангел-пазител.
Мини на 217.

230.

Поемаш си въздух и натискаш петицата с отчаяна решимост.
Решението ти може би е продукт на изключителна предпазливост, сложи взаимоизключващи се разсъждения или просто липса на елементарна логика. Във всички случаи е грешно.
Локален взрив те отхвърля на няколко метра с едно ниво Жизнен статус по-малко. Надигаш се, ругаейки глупавия програмист, създал смотаната врата, както и всичко останало на този свят, и мрачно се отправяш обратно, изтупвайки праха от дрехите си.
Този път избираш „девет" и печелиш.
Мини на 394.

231.

Чудесно! Нямаш представа колко е приятно да си неуязвим. А сега избери оръжие:
Плазамена пушка - 95.
Кинетичен импулсатор - 17.
Лазер - 55.
Огнемет - 101.
Хидропръскачка — 327.
Граната - 25.
Автоматичен пистолет - 369.

232.

Опитай Шанса си, прибавяйки точките от Сила!
1 - 5 - на 220.
6 - 8 - на 194.
9 - 11 - на 60.

233.

Стискаш нервно оръжието си, прицелваш се малко по-надолу от перископа и натискаш спусъка. Мощният заряд потъва със свистене във водата и миг след това, за твоя най-искрена радост, изпод прозрачните вълни изригва гигантски гейзер, а силната експлозия разпилява безброй водни пръсти. Победният ти вик отеква над вълните на развълнуваното езеро.
Ти успя.
Мини на 149.

234.

Не си виждал снеготанк в по-окаяно състояние. Дванадесетметровата машина е паднала от петдесет метра височина, обръщайки се във въздуха, и се е смачкала като консерва под тоновете титан на собствените си специални вериги. Конструкторският номер с нисък център на тежестта и олекотена конструкция на кабината този път е изиграл лоша шега на екипажа.

Ще слезеш ли на дъното на пукнатината, за да огледаш по-подробно катастрофиралия танк?

Да - на 340.

Не - на 42.

235.

Слизаш бавно по полегатия светлосин склон, преливащ се в тъмносинята огледална повърхност на езерото, по която плуват отразените небесни облаци. Ледът до отсрещния бряг, едва различим на хоризонта, е прорязан от тънката нишка на набраздена и натрошена пътека. Не знаеш кой е минал оттук, но ще трябва да го последваш.

Преходът през тесния ръкав се проточва ужасяващо дълго. Още след първите няколко крачки внезапно те обзема абсурдният страх, че всеки миг можеш да пропаднеш в бездънна, черна, ледена вода, от която няма излизане. Опитваш се да гледаш напред, към далечните хълмове, но очите ти бягат надолу, за да се взрат ужасено в дълбините на огледалото, по което крачиш. Накрая се принуждаваш да ги затвориш, но от това не ти става по-леко. Неведнъж се препъваш в ръбестите следи по пътеката и рухваш сред замръзналите вълни. Опитваш се да ходиш отстрани, но това се оказва невъзможно. Почти пълната липса на триене те заставя да изпълниш няколко болезнени акробатични номера, докато се върнеш в натрошените коловози.

Часът е пет следобед, когато с последен, отчаян скок се измъкваш от обятията на леда и се строполяваш върху меката топла земя отвъд. Лежиш известно време, после се изправяш решително. Нещо ти подсказва, че този път наистина трябва да бързаш.

Мини на 359.

236.

За съжаление го дочакваш. Канарите изскърцват зловещо и се втурват една към друга, премазвайки те за секунда. Умираш в мигновена, яростна болка, неизпълнил задачата си, смачкан като буболечка от две изкуствени скали. Сонора може би ще бъде спасена... но не от Тед Бън.

Мини на 217.

237.

Измъкваш се с героични усилия от димящата кола, затичваш се, залитайки и кашляйки, надалеч от нея и след няколко крачки се просваш по очи. Взрив няма. Полежаваш още малко, заслонил глава с ръце, и обидено се изправяш.

Фактът, че все още можеш да кашляш, да се просваш по очи и да се изправяш, се дължи на изключително навременната реакция на автономната защитна система, мигновено изпълнила почти цялата кабина с огромен мек балон, лишавайки те от възможността да си разбиеш главата, както и на случайността, поради която машината успя да подмине и следващото било, преди на падне, плъзгайки се по полегатия отвъден склон. Остава открит въпросът защо трябваше да преживееш всичко това.

Мини на 375.

238.

Денят протича спокойно, типично по Сонориански: дълго ходене в тъмнозелен мрак, нашарен от слънчеви полянки, попадане в дупка, пълзене из катакомби, бягство от оранжев носорог, хващане в примка от лиани, висене надолу с главата, падане, водопой от минерален извор, предизвикваш, обилно газоотделяне, и почивка в корените на хищен баобаб. И така до обяд.

Упорито не отговаряш на непрекъснатите радиосигнали на Фратус, опасявайки се да не ви засекат евентуални преследвачи, и основното ви забавление през тази сутрин е да измисляте нови и нови описания на тревогата му, сам във вилата.

След кратка почивка по пладне продължавате с добра скорост (Хелън дори те изпреварва от време на време, трополейки с обувките си) под дървесния покров, и към следобед рязко спирате, защото пътят ви е преграден от петнадесетметрово чудовище,

Мини на 4.

239.

Ориентираш се добре. След широкообхватния удар на Импулсатора една значителна част от редицата червени точки върху дисплея просто изчезва. Ухилваш се самодоволно и невъзмутимо продължаваш на юг, докато разбитата невидима преграда остава назад

Мини на 176.

240.

Ревът ти е оглушителен, а самонадеяността - безгранична. Кратките точни откоси на автомата ти повалят седем от бандитите почти без затруднения, докато защитното поле невъзмутимо инкасира всички куршуми, насочени в отговор към теб.

За нещастие паниката във вражеските редици не е пълна. Стрелбата ти така и не успява да достигне най-опасния противник - набит хулус, въоръжен с портативна ракетна установка, който умело се прикрива зад телевизора, продължаващ да работи за всеобщо огромно учудване. За миг настъпва тишина. Четиримата бандити кротуват, скрити зад сандъците - бивши столове. Яростно натискаш спусъка и пръсваш екрана на телевизора, но реакцията ти е закъсняла. Малката мощна ракета избухва при сблъсъка с полето на Противоударния костюм и го разрушава, оставяйки те беззащитен като гол охлюв. Взривът поне е обезвредил още двама бандити, завинаги заровени под собствените си сандъци, така че ти остават само хулусът и другите двама.

Нужни са ти 6 точки от Шанс и Точност, за да улучиш всеки от хората, и 7 за хулуса. (Можеш да избираш към кого да насочваш всеки свой изстрел, след като определиш силата му.) Всеки неуспешен опит довежда до ответен огън, снижаващ Жизнения ти статус с едно ниво.

Ако приключиш схватката жив, мини на 126. Ако не успееш, прехвърли се на 304.

241.

Мини на 383.

242.

Краят на пустинята е увенчан с великолепен оазис от гъсти, зелени дървета, бистри потоци и оранжеви птици, които пляскат с крила и крещят ужасено, щом прелиташ над тях. Намаляваш скоростта, наслаждавайки се на гледката, и миг преди да отминеш оазиса, зърваш на една поляна няколко брадати мъже с дълги, сплъстени коси и разръфани дрехи, които радостно заподскачат, викайки и размахвайки ръце при вида на новичкия ти джип.

- Това вероятно са пилотите, които Фратус е уволнил - неволно се усмихваш, правиш няколко демонстративни лупинга, предизвикващи луд възторг, и се отдалечаваш с пълна скорост.

Изваждаш картата на Въргър и коригираш курса, без да вдигаш крака си от газта. Забележката „Бързай, Тед. Щрак-щрак" не ти харесва особено.

Синята савана, достигаща чак до Каньоните в най- южната си част, се изнизва под теб и малко след четири и половина е заменена от двадесет километра искрящо-оранжеви храсти. Отвъд тях до хоризонта се просва

обрасла с бурени пустош, набраздена от дълги вериги ниски хълмове и осеяна със самотни, ерозирали скали, като древни воини, вкаменени на своя пост.
По здрач кацаш в подножието на един хълм и изключваш двигателя, оставяйки вятъра необезпокояван да шепне в сгъстяващата се тъмнина. И последното петънце слънчеви отблясъци по облаците на изток угасва, докато излизаш навън, а на небето изгряват големи ярки звезди. Оглеждаш се.
- Къде си, Вургър? - прошепваш.
Като отговор, пред теб се мярва неонова стрелка, разбита в земята:
„Насам"
С колебливи крачки поемаш в указаната посока. Втора табелка те насърчава да продължиш нагоре по хълма, а третата - „Добре дошъл" - стои над малка метална врата с надпис „Бутай".
Спираш пред вратичката, дълбоко замислен.
Не вярваш ли, че Вургър е способен да се взриви, ако не отидеш при него (или си уверен, че дори и да го направи, избухването на кладенеца няма да навреди чак толкова), можеш да го изчакаш отвън, където шансовете ти да го убиеш пръв, са несравнимо по-големи - на 356.
Ако последваш указанието на надписа, отиваш на 406.

243.

Скоро стигаш до едно добре познато, поизорано било и поглеждаш надолу. Колата си стои все там - масивна, пообгоряла и ненужна. Около изкривената й основа се вие бледа мъглица.
Смъкваш се при нея, оглеждайки я кисело. През пукнатините в корпуса пробягват малки животинки. Един огромен гнусен червей се изнизва от кабината, оставяйки оранжева следа по метала.
- Фратус, ако срещна някъде въображението ти, ще го разстрелям - заявяваш отвратен и продължаваш пътя си.
Цялата сутрин крачиш бодро на североизток през безкрайните сини треви. Към десет часа в далечината на северозапад различаваш гигантски небесносин жираф, но в същия миг и двамата побягвате в различни посоки.
Когато слънцето, часовникът и стомахът ти те подсещат, че вече е обед, сядаш в рехавата сянка на един лилав баобаб, глътваш измъчено още дена таблетка и в отчаянието си се решаваш да опиташ десерт от жълти ябълки, растящи по един червеникав храст. Нямат вкус на ябълки.
Малко по-късно, докато изкачваш упорито поредния хълм, внезапно и съвсем неочаквано съзираш гладкия блясък на Леденото езеро.
Мини на 235.

244.

Слеят ти увисва във въздуха не по начина, по който обикновено го прави. Всъщност летенето в момента се извършва предимно под действието на инерцията и земното притегляне, защото двигателят е угаснал.
Сам по себе си този факт е ужасен, тъй като антигравитационните двигатели на слейовете по принцип не угасват, продължавайки да поддържат някаква стационарна височина дори при паркиране. Но това е нищо пред факта, че твоят двигател е решил да угасне точно над една петдесетметрова пропаст.
Само съдбата може да ти помогне в този момент! Опитай Шанса си!
С единица преминаваш на 132.
Всяко друго число те изпраща на 204.

245.

Намираш копчето на колана си и предпазливо го натискаш, след което продължаваш напред, наслаждавайки се на резултата от перфектната илюзия, разтваряща тялото ти в пейзажа на околността от всяка възможна гледна точка. Решението ти може да бъде обяснено по два начина: или имаш шест Камуфлажни костюма и се чудиш какво да ги правиш, или въобще не си си размърдал мозъка. Дори ако някой идиот наистина те дебнеше във всъдехода, той едва ли би изчакал последния момент, за да те застреля, а ако усещането ти за опасност има друго, доста по-практично обяснение като например заложена сензорна бомба, каквато всъщност е истината, то идеалното ти камуфлажно покритие не ти е от никаква, ама никаква полза.
Адският взрив преобръща света и те запраща с огромна сила назад, докато тежкият няколко тона всъдеход подхвръква нелепо във въздуха сред огнените езици на експлозията, превърта се и се стоварва обратно с глух тътен, обгорял и смачкан.
Определи Шанса си и го раздели на две. Полученото число (ако Шансът е бил нечетен, закръгли към горното) показва колко нива от Жизнения статус си изгубил.
После мини на 411, за да провериш дали въобще си жив.

246.

Пропълзяваш в тесния процеп между две от скалите, ограждащи кратера, и бавно подаваш глава иззад камен¬ния ръб.
Във вулкана кипи трескава дейност. На естествената работна площадка в дъното му е разположен цял комплекс от куполообразни сгради, осеян с хаотично движещи се измервателни уреди, имената и предназначението на

които вероятно са тайна дори за специалистите. Недалеч от куполите една спретната десетметрова сондажна кула примигва с редуващи се сини и червени светлини, а на покрива на централната, най-голяма сграда подозрително се върти исполинско плазмено оръдие, очевидно способно да срине целия вулкан с един изстрел. Дори от височината, на която се намираш, можеш да видиш десетките паякообразни разузнавателни сонди, шарещи по склоновете

Базата те очаква. Проникването в нея ще бъде доста трудно. В главата ти бавно изплуват неясни идеи. Богатата екипировка, с която си снабден, би трябвало да улесни задачата ти.

Разполагаш ли с поне два заряда в огнехвъргачката, за да влезеш като дракон - на 366, или с Кинетичен импулсатор - на 18, за да влезеш като слон в стъкларски магазин?

С камуфлажния костюм можеш да преминеш незабелязан - на 206, а с антигравитационния - на 368 - да връхлетиш от небето.

Ако никой от изброените варианти не съвпада с желанията или възможностите ти, остава ти единствено старото като света промъкване - на 158.

247.

Черната машина се носи срещу теб с рев и потоци картеч. Овладяваш инстинктите си, настояващи да се заровиш в пясъка, и побързваш да приготвиш оръжието си, но внезапната рязка болка те принуждава да забравиш за него. Джипът профучава отгоре ти и се отдалечава към хоризонта.

Случи се това, което трябваше да очакваш. За щастие си уцелен в крака, и то само с два куршума, като единия едва те е одраскал. Раната от другия отнема две нива от Жизнения ти статус. **Мини на 203.**

248.

Включваш гранатите на закъснение две секунди и ги подхвърляш в зоната на сблъскване на канарите. Минава една секунда... а после и втора. Скалите си стоят по местата.

Опитай Шанса си!

Четно число те изпраща на 82. А с нечетно минаваш на 20.

249.

Следващите три часа прекарвате в едно холокино, където прожектират два каубойски филма на цената на един. Отегчаваш се до смърт, а Мак окуражава с бодри викове лошите герои. Накрая и той се предава:
- Тук ще ме засегне някой случаен куршум. Да отидем да видим какви ги върши компютърът.
- Предположих, че информацията ви е много нужна - докладва системата. - Влязох в защитени места и имах известни стълкновения с местните охраняващи програми...
- И? - казва Мак с гадно предчувствие.
- И, ъъъ, ами... загубих - признава компютърът.
- Колко?
- Ами, по мои приблизителни изчисления, около пет милиона компютърни единици, което е равно на 65 784 хейнски марки.
Мак изохква и се хваща за едно от сърцата.
- Затова пък - продължава въодушевено компютърът - измъкнах нещичко. Господин Фратус Нефъл е търсил полицейска помощ против изнудване, през 2216, и я е получил.
Поемаш си дълбоко въздух.
- Подробности няма - избързва системата. - Успях да хвана само първото име на изнудвача. Вургър.
Оставаш като треснат. Мак сяда, измъква някакво шише изпод бюрото и удря една яка глътка, без да ти предлага. После изважда малка тетрадка и писец и благоговейно написва вътре, сричайки думите: „Изнудване на Фратус Нефъл, 2216. Номер 389.4.
- Това - съобщава тържествено Мак - са престъпленията на Вургър Хулаку. Триста осемдесет и девет, до едно неразкрити.
- Не знаех за тетрадката - казваш учудено.
Мак ти я подава. Първото е през 2165. Обир на магазин за видеоигри. Следват петдесет и четири години ужасии: 2201, 2209, 2213 - масови убийства, 2205 - умишлен бактериологичен геноцид, 2206 - цял астероид с високо съдържание на злато е отвлечен от орбитата си. Предпоследното, 6-ти април 2219, е убийството на Гордън Бън, детектив от Хейнска регионална сигурност.
Затваряш тетрадката и му я връщаш. Очите ти изведнъж започват да парят. Слагаш ръка на лицето си.
- Един месец е твърде малко дори и за син на либеран, моето момче - казва Мак. - Пред мен можеш да плачеш.
На гърлото ти засяда нещо и остава там.
- Уби ли го, Мак? - прошепваш. - Кажи ми честно, уби ли го?
Детективът отбягва погледа ти.
- Кажи ми, Мак! - изкрещяваш

- На Фенан имаме дума „върг", която означава зъл дух, вълк с шест крака. Не мисля, че приликата в имената е случайна.
- Уби ли го, Мак? - проплакваш.
- Аз не вярвам, че този човек може да умре - продължава тихо детективът. - Вургър е твърде силен, моето момче.
- Но нали със собствените си ръце...
- Казах ти десет пъти! - извиква той. - Беше тъмно! Бъкаше от радиация, а от нея очите ми парят! Не знам! Не знам дали беше той!
Изхлипваш.
- А и не вярвам - завършва Мак. - До утре в девет.
Мини на 201.

250.

Навеждаш се и нежно целуваш спящата принцеса. Всички съмнения за безчисленост в акта на целуване на украсен от хипноза робот изчезват, щом се докосваш до топлите розови устни. Изправяш се, неловко ухилен, и зачакваш резултата от деянието си.
Няма такъв. Младата принцеса продължава да спи безгрижно.
Ще я целунеш ли отново, опитвайки се да я върнеш към живота - на 300? Или ще приемеш, че повече нищо не може да се направи, и ще напуснеш стаята и замъка - 102?

251.

Слизаш ниско над пясъка и с известни усилия различаваш полузаличените следи от гигантските вериги на всъдехода. Подкарваш бавно колата над дюните, стараейки се да не изпускаш дирята, и скоро вече можеш да твърдиш, че злополучната машина се е домъкнала от югоизток. Откъм Вулкана. От Вулкана? **Ако си достатъчно заинтригуван, за да изоставиш сегашния си маршрут и да се отправиш натам, прехвърли се на 281. В противен случай продължаваш на 345.**

252.

- Предполагам, не само за да получиш целувка - прекъсваш я жлъчно.
- Е, не беше лошо - казва младата жена с глас, който кара сърцето ти да забие по-силно дори след хладнокръвния опит за убийство от нейна страна.
Изсумтяваш неопределено, без да спускаш мерника.

- Всъщност... - продължава принцесата, елегантно вдигнала крак с пантофка, стъпила на ръба на леглото. - Не очаквах толкова привлекателен частен детектив...
Изглежда невероятно, но лицето й е придобило съвсем прелъстително изражение, а сините очи гледат по-невинно от всякога. Принцесата се навежда и спокойно се заема с това да вдига полите на бялата рокля нагоре по изящното си бедро, без изобщо да се смущава от факта, че стои на прицела ти.
Ще я застреляш ли веднага, слагайки край на абсурдната ви схватка - на 24?
Или ще изчакаш, за да разбереш какво точно се опитва да ти покаже, вдигайки роклята си - на 320?

253.

Мини на 383.

254.

При поредния скок пускаш един отвесен откос, който успява да направи две неща едновременно: да скъса въжето и да улучи Вургър, който, продължавайки да реве, пада на камъните и се разчупва на няколко големи парчета.
- Е, да - изсумтяваш раздразнено. - Това го прави вече.
Забележката ти не омаловажава гениалността на идеята да пуснеш на въже за бънджи ревящ пенопластов манекен с автомат, застопорен на постоянна стрелба.
Заставаш в центъра на скалната площадка, разперваш ръце и закрещяваш като луд. Ехото още не е утихнало, когато добавяш с по-нормален глас:
- Хулаку, черна перло на престъпния свят, покажи се най-сетне, дявол да те вземе, че тук взе да става хладно. Обещавам, че ще ти поискам автограф, преди да ти напълня задника с куршуми!
Гръмогласен. доволен смях се понася зад каменната стена на пещерата, усилва се и през един потънал в сенки отвор в нея с глухо бумтене изскача навита на руло метална лента, която в миг се развива и краят й издрънчава по скалата на метър пред обувките ти. Отдръпваш се назад, подозрително вдигайки ръка, и с глупава физиономия проследяваш Вургър Хулаку, който с невъобразима скорост се спуска по тази импровизирана пързалка, явно седнал на въздушна възглавница. След секунди той стъпва на крака и продължава по инерция няколко крачки до ръба на пропастта, където спира, театрално размахвайки ръце.

- Благодаря - казва той с добре познатия ти провлачен глас. - С удоволствие ще включа комплимента ти в и без това дългата си титла.
- Ъъ-ъ - прекъсваш го.
- Черната перла на престъпния свят! - повтаря възхитено той. - Защо ли всички смятат ченгетата за тъпи?!
- Вургър, приготви се да умреш - произнасяш тежко.
Мини на 364.

255.

Отскачаш светкавично от мястото, където избухва плазменият заряд на Малкия Мук, и яростно стреляш в гърдите му. Той с вик отхвърчава назад, но в същия миг вторият му изстрел обгаря крака ти и пред очите ти причернява от непоносимата болка.
Падаш на колене и встрани, известно време стоиш свит, след което повдигаш бавно глава и със стонове оглеждаш бедрото си. Мускулът не е сериозно засегнат, но и повърхностната рана изглежда ужасно. Жизненият ти статус пада с две нива.
Спираш със стегната превръзка кръвотечението и закуцукваш към входа. Сякаш усетили това, скалите демонстрират цялата си мощ в един адски сблъсък. Светлината в тесния проход, разкрил се с пукота на свличащи се камъни, е угаснала.
Мини на 124.

256.

Тримата се втурвате по заплетените коридори на „Перлата на Сонора".
- Ще ми трябва и нов десантен костюм - извикваш подир Фратус, връщаш се в трапезарията и грабваш една ябълка, която захапваш, опитвайки се да ги догониш.
Той отваря със замах един гардероб и ти подхвърля дрехата, ухаеща на скъп прах за пране.
- Имам чувството, че вече съм правил това - измърморваш недоволно, хвърляш огризката на пода и започваш да навличаш костюма.
- Екипировката! - изкрещява Фратус паникьосано.
- Не - спираш го с ръка. - Този път не.
Той пуска няколко нечленоразделни звука.
- Само той и аз - напомняш.
- Не на последно място, използването на каквото и да е над газов кладенец може да се окаже опасно - намесва се Хелън.
- Да - съгласяваш се и я поглеждаш удивено. - Откъде знаеш?
Тя се усмихва леко:

- Използвам ушите си по предназначение.
- Какви са тези газови кладенци? - обажда се подозрително Фратус.
- После ще ти обясня - махваш с ръка и добавяш наум „Ако изобщо е останало нещо за обясняване".
- Тръгвам - съобщаваш, стягайки обувката си.
Хелън се окашля.
- А, да - сещаш се. - Къде, по дяволите, е...
Факсът в ъгъла изпищява и с тихо жужене пуска един лист.
- Това е карта на Сонора - обажда се Фратус над рамото ти.
- Да - отговаряш. - А това е леговището на Въргър Хулаку...
Отвъд западната граница на префасонираната област, в неозначената зона, се мъдри голяма черна точка.
- Виж, Тед - посочва Хелън.
Под картата на листа пише:
„Бързай, Тед. Щрак-щрак."
Стисваш зъби, смачкваш листа и го пъхаш в джоба си.
- Джипът е отвън, при зелените триъгълничета - казва бързо Фратус.
Чевръстите ти стъпки за втори път отекват по пода, докато напускаш „Перлата на Сонора" за последното си приключение.
Прехвърли се на 302.

257.

Нищо по-лесно. Черната машина, най-сетне идентифицирана от компютъра като М 45 - стар йонен джип, глупаво се върти над главата ти, докато ти внимателно се прицелваш и взривяваш двигателя още с първия изстрел.
Мини на 195.

258.

Приземяването става след по-малко от половин секунда. Дори не успяваш да се уплашиш както трябва, когато вече си стъпил на нивото на първия етаж. Но въпреки че се чувстваш така, сякаш току-що си скочил от тротоара на улицата, когато поглеждаш нагоре към площадката без перила, съвсем мъничка в перспектива. По челото ти издайнически избива студена пот. Нова икономия на пространство.
- Магия - констатира спокойно принцесата.
Едва сега схващаш, че вместо да се беше изкачвал по стъпалата десет етажа, можеше просто да скочиш и да се хванеш с ръце за ръба на площадката. Напушва те смях.
- Какво? - усмихва се младата жена.

- Нищо. Хайде да излизаме! - задърпваш я към прашната входна зала.
- Не искам - казва уплашено принцесата. - Толкова е... голяма.
- И там има магия. Чакай, ще ти покажа - казваш ентусиазирано.
Отвеждаш я до прага на залата и с два скока се озоваваш на другия край. Помахваш весело с ръце и принцесата неуверено ти махва - малка бяла фигурка на фона на сивите стени. После правиш три крачки и се връщаш обратно, самодоволно ухилен. Принцесата е там, където си я оставил, но нещо в погледа й се е променило. Усмивката ти замръзва. В нежните си ръце момичето уверено държи напълно актуален и доста неподходящ за тоалета й картечен пистолет, насочен в гърдите ти.
Имаш ли златен амулет, взет от съкровищницата на дракона?
Да - на 312.
Не - на 16.

259.

Прибави еднократен Шанс към точките от Внимание и Точност.
Ако сборът е равен на 9 или е по-голям от това число, мини на 233.
В противен случай отиваш на 115.

260.

- Къде е кацнал, да му се не види?! - изкрещяваш десет минути по-късно, след поредния неуспешен опит да го научиш от Информационната банка.
Отговорите варират от „На Сонора, планетата - Владение на Негово Височество" до „Направо на земята". Изправяш се, запращаш огризката по нищо неподозиращата стена и залягаш, защото последното ти действие предизвиква шумното избухване на някакъв пукнат радар.
В новото ти положение е значително по-лесно да видиш дългата хартиена лента с изображения на Сонора, точеща се по пода и явно започваща от принтера в другия край на стаята. Сравнително бързо схващаш, че мащабът и границите на изображението горе-долу съвпадат с тези от твоята карта.
После виждаш тлъстата червена точка в горния десен ъгъл и не така тлъстата червена точка в долния. Изглежда малката е точно върху вулкана, в който се намираш... Запълзяваш по лентата и след още два-три кадъра забелязваш, че всяка картинка си има дата и час. Продължаваш да пълзиш и на 8-ми май в 17.30 ч тлъстата червена точка изчезва. На 19-ти април в 6.00 ч изчезва и малката. На 3-ти март стигаш до принтера и прочиташ надписа на екранчето му:
„Снимки на Сонора, направени от геологичния сателит ГХ 1"
- Това е - казваш сериозно.
Прехвърли се на 370.

261.

Поздравления! Смелостта ти ще остане в историята. Както, между другото, и ти самият.
Машината ти се понася в дързък, нисък полет над огнената шир, но съвсем не е така добре защитена, както пилота си. Още първият пламтящ гейзер, изригнал на пътя ти, я подема, завърта я и я блъска в лавата. Единственото, което можеш да сториш, е да се измъкнеш от кабината, да седнеш отгоре й и тъжно да наблюдаваш бавно приближаващата се огнена повърхност. Най-накрая колата потъва изцяло, а защитното ти поле е отслабнало до степен, при която първият ти допир с лавата го принуждава да изчезне със свистене.
Общо-взето това е всичко. Ако отидеш в ада, Тед Бън, поне ще си подготвен.
Мини на 217.

262.

Напускаш Острова от северната страна и подкарваш колата на изток, с обяснимия стремеж час по-скоро да се махнеш от Леденото езеро и да продължиш по пътя си, засега водещ към подножието на планинската верига и нагоре по протежението й, с крайна цел Диамантените проходи.
Дългосрочните планове винаги са били вредни. Маршрутът ти ще трябва да бъде драстично променен още в самото си начало.
- По дяволите! - процеждаш, втренчен в радара.
Мини на 78.

263.

Минаваш през един супермаркет, купуваш си ябълка и съсредоточено я задъвкваш, седнал на една пейка в парка. Десетминутно размишление сред шума на фонтаните оформя плана ти за деня. Хвърляш огризката в един мраморен водоскок и се отправяш към най-близката пиаца.
Таксито каца пред монолитна черна сграда. Изисканият златен надпис над входа уведомява посетителите, че това е „Управление на заселването. Технически отдел. Юристконсултации".
На входа седи стройно, цветнокожо момиче, заето да си слага грим по ушите. Щом те вижда, тя широко се усмихва.
- Вилда! - извикваш възторжено. - Къде е сестра ми? - добавяш сериозно. - Бързам, момичето ми. По работа съм.
- Тед има работа?! - озадачено възкликва тя.
Ухилваш се и минаваш покрай нея.

Патриша Бън, избрана от съдбата да бъде твоя сестра, седи пред компютъра в малката си стаичка без прозорци и обсипаните й с пластмасови украшения пръсти свирят някаква информационна соната. Приближаваш на пръсти, готов да я уплашиш.
- Брат ми! - казва тя строго, без да се обръща. - Изчезвай, имам работа.
- И аз.
Тя се обръща и те поглежда над огромните си розови очила.
- Кажи го пак.
- Тед Бън, частен детектив от глобален мащаб от днес има работа - заявяваш.

Патриша изпищява и се хвърля на врата ти. Занасяш я до стола и я тръсваш пред компютъра.
- А също така има и нужда от помощ.
Сестра ти става, затваря вратата и се връща на стола. От вътрешната страна виси голяма снимка на баща Ви в бяла униформа. Извръщаш се:
- Сонора.
- Какво е това?
- Частната планета, префасонирана и притежавана от Фратус Нефъл.
Патриша веднага придобива крайно разочарован вид.
- О, Тед, знаеш, че частните...
- Опитай - настояваш.
Тя свива рамене и се обръща.
- Между другото, какво общо имаш с Фратус Нефъл? - подхвърля тя през рамо.

- Той ми е работодател - обясняваш.
- Значи си спечелил конкурса? - пита небрежно Патриша.
„Умница" - помисляш с възхищение.
- Да, спечелих конкурса.
Сестра ти се завърта в стола. Лицето й е разтревожено.
- Тед Бън, с какво се захващаш?
Поглеждаш я смаяно.
- Знаеш, че работя с интуицията си - продължава бързо тя. - Там има нещо. Никога не съм чувствала нещо подобно. Има нещо огромно.
- Да - казваш невъзмутимо - огромна бала пари.
Тя въздъхва и се обръща.
- Ето, казах ли ти?
Навеждаш се. Под надписа „Информация Сонора - Префасонизация, Частна Собственост, Подробни данни..." свети „Кодово блокиране по всички вериги".
- Всичко за Сонора е потулено. Скрито - обяснява Патриша.
- Продължавай да опитваш - казваш ти, излизаш и затваряш вратата, преди порой от ругатни и летящи предмети да те застигне.
Мини на 355.

264.

Съвсем правилно. Това е единственият начин да се разправиш с изрод като Въргър Хулаку.
Вдигаш ръка, прицелваш се внимателно и натискаш спусъка. Ефектът е удивителен. Въргър се пръсва на пирчета и се посипва по пода. Озадачено поглеждаш автомата си и в следващия миг стисваш зъби от болка, отдръпвайки се към стената.
В предмишницата на дясната ти ръка дълбоко е забита къса черна стрела, долетяла някъде отляво. Изкрещяваш, докато я измъкваш, и засипваш с куршуми скалата. Нещо издрънчава и пада на пода, а в останките му след известно вглеждане различаваш самонасочващ се арбалет. Парчетата от Въргър все така си лежат на пода, когато насочваш вниманието си към тях.
- Да му се не види! - изръмжаваш.
Изстрелите ти са попаднали в един обикновен пластмасов манекен с механичен глас. Стана жертва на най-стария снайперистки номер на света: стрелял си по чучело, издавайки на арбалета собственото си местоположение. Все пак ти се размина леко. Жизненият ти статус пада само с едно ниво. Изпъшкваш и се изправяш.
- Въргър! - казваш напевно - Ела де!
Бандитът изревава и се хвърля отгоре ти като хищна птица.
Прехвърли се на 390.

265.

Замираш на място, опитвайки се да успокоиш тревожното туптене в гърдите си. Известно време не се случва нищо, но ти продължаваш да стоиш нащрек и скоро съзираш някаква бегла сянка на три-четири метра от теб. Изваждаш трескаво джобното си фенерче, щракваш копчето и яркият сноп лъчи залива нашественика, който се оказва половинметров тлъст заек, изправен на задните си крака. Зяпваш.

- С-слушай к-какво - заеква заекът, докато отмества лапа от очите си и примижава нервно срещу светлината, - що не разкараш този прожектор?

Ще го застреляш ли, преди да е станало късно - на 419, или ще „разкараш прожектора" - на 3?

266.

Автомобилът с вой се заизкачва по склона, накланяйки се под напора на внезапно усилилия се вятър. Дребни камъчета изхвърчават надалеч под мощните въздушни струи на двигателя. Упорито продължаваш нагоре и нагоре и най-сетне достигаш до една почти хоризонтална площадка на стотина метра под върха. Намаляваш мощността и колата увисва на по-малко от половин метър над земята, поклащайки се леко.

Тогава виждаш сондата. Несъмнено малкият метален паяк, носещ се по скалите право към теб, също те вижда и предава информацията някъде, лишавайки те от възможността да изненадаш когото и да било. Ядно сграбчваш лоста за насочване на бордовата картечница и след секунда електронният шпионин е превърнат в електронен боклук. Но стореното е сторено и ако в кратера наистина има някой, той те очаква.

Ще продължиш ли с автомобила - на 188, или ще слезеш, за да се приближиш поне малко по-неочаквано - на 358?

267.

С едно-единствено невероятно движение сваляш от върба си оръжието, премяташ се встрани, избягвайки избухналия пламък, и натискаш спусъка, отхвърчавайки назад от страхотния откат.

Когато след малко се надигаш, роботът-убиец, както и известна част от степта наоколо, просто ги няма. Поглеждаш със страхопочитание ненужния вече Импулсатор и се затътряш към колата. Ако се погледне най-общо на нещата, можеш да бъдеш доволен от себе си. Вече отминалата опасност още веднъж те уверява, че си на прав път.

Мини на 273.

268.

Невъоръжените схватки с хулус в тъмна дупка са един изпитан в практиката начин за гадно самоубийство. Костите ти изхрущяват и тънката нишка на живота ти рязко се прекъсва, оставяйки те насаме с Мрака.
Сонора може би ще бъде спасена някой ден... но не от Тед Бън.
Мини на 217.

269.

(К.О. 2)
Добре, но накъде?
Към брега - на 65.
Навътре в езерото - на 205.

270.

(К.О. 2)
- Да не съм луд да го търся - измърморваш недоволни, отхвърляйки внезапния импулс, минал през главата ин1 - Да търся един „Гадняр"!
Увеличаваш скоростта и прогонваш 1Т 480 от мислите си. Мястото му обаче веднага е заето от една друга опасност, не по-малко ужасна.
Прибави към Шанса си точките от Пилотски умения!
Ако сборът е от 1 до 6, мини на 52.
Ако е 7 и повече, прехвърли се на 94.

271.

След повече от час, преминал в бърз ход по крайбрежната линия, изкачването на поредния нисък пясъчен хълм разкрива пред очите ти ободряващата гледка на сияещия в невероятни отблясъци дом на Фратус.
Ако за втори път се връщаш в „Перлата на Сонора", прехвърли се на 81.
В противен случай, за унищожаването на кое превозно средство си съдействал?
К 112 - иди на 105.
Х 87 - мини на 341.

272.

Ситуацията би била комична, ако залогът не бе животът ти Скачаш на крака и, включил гранатата на режим „Сензорно избухване", я запращаш в дулото на оръдието, зейнало насреща ти като паст на древен дракон.

Хвърлянето е виртуозно. Бомбата се взривява в самото дъно на цевта и, комбинирала силата си с възпламенените заряди, почти го откъсва.
Усмивката ти замръзва, щом забелязваш малката картечница, приютена под основното оръдие. Отхвърчаваш назад, когато куршумите се забиват в лявото ти рамо, и втората граната като по чудо достига картечницата, превръщайки я във вторични суровини. С пъшкане се добираш до пулта и спускаш стъклото, преди да огледаш пораженията. Материята на костюма, подобна по строеж на защитна жилетка, до известна степен те е предпазила от куршумите. Жизненият ти статус пада с едно ниво.
Вдигаш глава и оглеждаш базата. Тя е значително по-зле.
Мини на 184.

273.

- Какво става, по дяволите?! - изкрещяваш, отчаяно теглейки лоста за управление, докато колата с трясък остъргва билото на един нисък хълм и продължава вече неуправляемия си полет по низходяща крива.
Почти откъртваш педала на газта, стрелкайки ужасен поглед по внезапно пощурелите уреди върху командното табло, но единственият резултат е, че двигателят се задавя още по-мъчително, надава предсмъртен рев и внезапно угасва. Продължаваш да се носиш с все още главозамайваща скорост, все по-ниско над сините треви, към вече очевидния завършек на веселите ти дни на пилот - склона на следващия хълм.
Ако притежаваш Противоударен костюм, може би ще се изкушиш да го използваш - на 347. В противен случай продължаваш на 237.

274.

Правиш няколко колебливи крачки към него, проследени с миролюбив интерес от големите кафяви очи, и го потупваш по търбуха.
- Бррр - казва доволно чудовището.
Хелън се показва между два клона на десетина метра над главата ти и казва гальовно: . - Ела тук, добро животно!
Съществото доверчиво накланя глава към нея и е възнаградено с почесване по носа, придружено от ново „Бррр". Щастливо го заобикаляш, изчакваш Хелън да слезе и двамата се отдалечавате по пътя си, махайки на чудовището за сбогом. Тромавото размахване на лапи в отговор е повече от трогателно.
- Сладко нещо - обобщаваш.
- Да - казва Хелън с лек сарказъм. - Радвам се, че не го застреля.
- И аз - отвръщаш, без да се обиждаш.
Мини на 90.

275.

Нощуваш, разбира се, в "Каменистата пустош, но това не ти пречи да си поспиш хубаво, докато не те събудят лъчите на изгрялото слънце. Можеш да възстановиш едно ниво от Жизнения си статус, ако имаш нужда от това.
Продължаваш с добра скорост на север и до обяд отново не се случва нищо (освен обаждането на Фратус които те уведомява, че е получил тлъста умряла пуйка държаща в човката си омразната бележка), а всичко което се случва по обяд, е. че стигаш до южния бряг на Леденото езеро.
Налага се да си размърдаш мозъка и да вземеш решение.
Ще продължиш на север по общо взето права линия към Диамантените проходи - на 7.
Ще свиеш на североизток, което ти дава възможност да разгледаш тайнствения Остров - на 422.

276.

Всеки от изстрелите на плазмената пушка безотказно ще поваля няколко от противниците ти. (Разделяй Шанса си на две, закръгляйки към по-голямото за да определяш точния им брой.) Един заряд е достатъчен за наи-опасния - хулус, въоръжен с портативна ракетна установка. Когато зарядите ти свършат (или спреш аа стреляш с пушката по собствена преценка), продължаваш престрелката с автомат.
Нужни са ти по 5 точки от Шанс и Точност за всеки от противниците ти и 7 за хулуса. (Можеш да избираш към кого да насочваш всеки свой изстрел, след като определиш силата му.) Всеки неуспешен опит води до ответна стрелба от страна на целта ти, която снижава Жизнения ти статус с едно ниво (за хулуса с две нива).
Ако приключиш схватката жив, мини на 126.
Ако не успееш да убиеш дванадесетимата си противници преди да слезеш под десето ниво, прехвърли се на 304.

277.

Точно на входа се натъкваш челно на нещо невидимо и твърдо, което след поизбистряне на ума и зрението ти разпознаваш като стационарното защитно поле около „Нептун Т06”. Самият „Нептун", разбира се, също е там - необозримо огромен, тъмен силует, проснал се пред Диамантените проходи по простата причина, че не е успял да се вмъкне вътре. Невниманието ти май ще остане без други последствия, защото цялата охрана на кораба като че ли е поверена единствено на защитното поле. Помотаваш се още малко наоколо и с нежелание се намъкваш в прохода.

Колебаеш се дали да светнеш с фенерчето, когато сред шума от стъпките ти по ронливите основни скали и тежкото ти дишане се промъква далечно слабо, но стабилно почукване. Тръгваш по посока на звука (тоест - продължаваш си напред) и след всеки нов завой той става все по-силен и ясен. Най-сетне, докато заобикаляш поредната издадена канара, в сумрака блесва ярка светлина. В мига, в който я виждаш, отнякъде се изсипват две исполински скали и се блъсват една в друга със страшна сила. В ушите ти се раззвъняват камбанки. С хрущене и пукот скалите се разделят и отдръпват встрани, откривайки тесния проход, от който струи светлината. Правят го, само за да се тряснат отново, но малко преди да го сторят, в осветеното пространство побягва тъмен силует.
Отдръпваш се в тъмното и се натикваш в една скална ниша. Преди да си поемеш дъх, край теб с бръмчене профучава нещо средно между човек и танк. Шумът се отдалечава, после се връща и пазачът се помотава около мястото, където стоеше преди, за да можеш да го разгледаш. Слабо, ниско човече с шлем на главата, качено върху нещо като кънки с вериги. („Следите през езерото" - минава през ума ти.) На гърба му има раница, в ръцете си стиска плазмена пушка, а от шлема стърчат две обтекаеми антени, удивително напомнящи магарешки уши.
„Малкият Мук" - решаваш.
Той подозрително оглежда канарата, стрелкайки се насам-натам, после се отдалечава към входа на пещерата и бръмченето се удавя в поредния трясък на скалите.
Ще го обезвредиш ли, преди да се опиташ да влезеш?
Да - на 397. Не - на 371.

278.

Облягаш се назад върху стъпалата и демонстративно кръстосваш крак върху крак, въртейки верижката на амулета около пръста си.
- Няма ли да пищиш и да се мяташ в смъртен ужаг? - казва разочаровано драконът. Смъртен ужас?
- О, не - поклащаш глава и прибираш бижуто в горния джоб на дрехата си с нахална усмивка. - Ни най-малко.
- Твоя работа - чудовището отново зейва насреща ти, поколебава се и добавя. - Да не кажеш, че не съм те предупредил.
Прозяваш се. Това явно го изкарва от релсите. Драконът могъщо си поема въздух и бълва срещу теб яростна огнена струя с диаметър три метра. Пламъците разтапят дори мраморните стъпала, на които лежиш, без да ти сторят нищо. Започваш да си подсвиркваш, докато древният звяр методично те обгаря ту тук, ту там. Най-сетне пастта му се позатваря, изпускайки облаци бяла пара.

- Ха-ха - казва прегракнало драконът. - Даже и пепел не остана от теб, малък нещастник такъв.
Чудовището с достойнство се отдръпва и се разполага върху златното си ложе, затваряйки уморено очи.
„Горкото" - минава през ума ти - „програмирано е да мисли, че вече ме няма.".
Ставаш тихо, за да не го събудиш, стартирайки целия номер от началото, и се измъкваш обратно по тъмния коридор до входната зала, сякаш още по-запустяла от преди.
Смяташ ли, че е дошъл моментът да напуснеш замъка и Острова, без да губиш повече време в игри - на 262?
Или все пак ще огледаш и това, към което се изкачват черните стъпала - на 306?

279.

Останалата част от полета край езерото минава съвсем спокойно, а когато в ранния следобед достигаш най-южната му точка и продължаваш през пустинята, вече си стигнал дотам да си подсвиркваш безгрижно. Спокойствието на Сонора обаче, както все по-често ще се уверяваш занапред, е доста несигурно, краткотрайно и лъжливо нещо, поне от началото на твоето пребиваване тук - изведнъж сред дюните под теб проблясва метал, хвърляйки те в паника, и колата ти рязко се понася встрани, измъквайки се от обсега на евентуалния противник преди да осъзнаеш, че онова там долу едва ли може да ти бъде враг. Връщаш се в широк завой, ругаейки полугласно, и правиш няколко колебливи кръга над катурнатия в подножието на един пясъчен хълм всъдеход - очукан и разнебитен, модел по-стар от света. Очевидно е вън от употреба и е напълно изоставен.
Ако смяташ, че си заслужава по-подробния оглед, мини на 133.
В противен случай продължи на 345.

280.

- Десети май, струва ми се - отвръщаш. - Вярвам, че това беше последният тъп въпрос.
С решително изражение преодоляваш последните няколко метра до двукрилата метална врата в дъното на залата и на прага хвърляш един изучаващ поглед през рамо. Бандитите, явно успокоени от информираността ти, са те оставили да правиш каквото искаш и отново са съсредоточили цялото си внимание върху телевизора.
Бутваш вратата и влизаш в другата зала.
Мини на 26.

281.

Слънцето вече отегчено се спуска на изток (според Ролекса до залеза остават около два часа), когато безбрежното тревно море на Тихата степ се разстила пред уморените ти от пясъци и камънаци очи. Не че гледката на километри и километри фосфорно-зелена трева е подходяща за отмора. Добрата скорост си казва думата и, ако може да се вярва на изчисленията ти, още преди обяд на следващия ден ще бъдеш при Вулкана. Дългата нощна почивка, която планираш през целия изморителен ден, влиза в сметката.

Радиото отново се разписуква, но този път решаваш да отговориш, колкото да размениш куп цветисти изрази с Фратус и да го излъжеш нагло за местоположението си. Освен това...

- Жаба - мърмори Фратус с трагизма на Шекспиров герой. - Гнусна, воняща, умряла жаба, опакована с бележка „Няма Време" и в колет.

- Това май се превръща в ежедневна практика - отбелязваш дълбокомислено.

- Мислиш ли?! — отвръща той с убийствен сарказъм.

- Интересно какво ли ще получиш утре? - не му обръщаш внимание.

- Интересно е кога ще спра да получавам слузести гадини и ще получа дъщеря си!

- След четири дни, в колетче - пояснявaш учтиво.

- Имах предвид - от теб! - паникьосва се Фратус.

Прекъсваш връзката. Към теб, с нарастваща скорост, се носи нещо твърде странно.

Мини на 13.

282.

Обръщаш се по корем и се хвърляш с все сила към принцесата. Подобен скок би повалил и слон... но слоновете обикновено не са въоръжени с арбалети. Без изобщо да се стресне, момичето светкавично измъква изпод вдигнатата си рокля блестящ цилиндър с големината на автоматична писалка, забива мощната стреличка в главата ти почти от упор и се отдръпва от пътя на летящото ти тяло, шумолейки с полите си.

Шумоленето е последният звук, който чуваш в живота си. Рухваш на пода и Мракът идва за теб. Така и не разбра защо умря, но едно е сигурно - младата жена, която целуна, не беше принцесата от приказките.

Прехвърли се на 217.

283.

Определи Шанса си!

От едно до четири - на 377.
С пет - на 63.
С шест - на 247.

284.

Успяваш да осуетиш опитите на Вургър да те хвърли в пропастта предимно чрез отчаяно вургаляне и пълзене по пода и след една успешна подсечка ти се добираш до металния стол, на който седи пенопластовият двойник на бандита. Убийственият ти удар с него по главата на Вургър естествено намира празно пространство, но ти си подготвен за това, рязко се извръщаш и посрещаш летящия към теб крак с краката на стола - действие, което предизвиква едновременно счупване на два от тях и пищяла на противника ти.
Захвърляш безполезните останки от стола в газовата бездна, която все повече заприличва на бунище с лекота отбягваш една забавена от болката атака и нанасяш невероятен кръгов удар с крак в челюстта на Вургър. Докато пада с крясък, той все пак успява да те изрита в слабините, двамата се търкулвате по пода, ръмжейки, и не особено елегантната схватка окончателно се изражда в хаотични последователни атаки (една от които - подъл шамар - посрещаш със зверско захапване на пръстите на врага).
Постепенно енергията на младостта взема връх над опита. Една особено дълга серия леви крошета, несмущавани от коленните удари в диафрагмата ти, закарва Вургър до ръба на пропастта с обляна в кръв физиономия, в която трудно се различават човешки черти. Тук престъпникът най-сетне излиза от обсега ти с рязко усукване... забравил къде се намира.
Неистов крясък ознаменува увисването му на една ръка над бездната, изпълнена със светеща мъгла. Изругаваш и допълзяваш до ръба, където разтревожено се надвесваш над него, за да получиш юмрук в зъбите
- Вургър, подай ми ръка - изръмжаваш и протягаш десницата си.
Лицето му остава мъчително изкривено от усилието да виси на една ръка, но веждите му се повдигат учудено:
- Защо, Теед? Не е ли по-добре да падна? Или искаш аа спасиш живота ми?
Свободната му ръка е пъхната демонстративно в джоба.
- Ще умра с ръце в джобовете, Теед - продумва злодеят и се пуска от скалата.
Ще го сграбчиш ли веднага - на 424?
Или ще го оставиш да падне - на 344?

285.

Всичко става за секунди и е неописуемо.
Щом натискаш спусъка, езерото пред теб внезапно избухва и се разделя на две чак до хоризонта, като Червено море пред Мойсей. После изригналите гигантски вълни те поглъщат и следващите секунди въобще не са приятни. Когато увисваш отново над повърхността, зашеметен и полуудавен. подводницата е изчезнала сякаш никога не я е имало, но по разпенените води дълго продължават да се гонят бавно утихващи кръгове.
Мини на 149.

286.

Подлият ти замисъл като че ли не става ясен на скалите. Могъщата водна струя пръсва на парчета горната част на скалната врата, оставяйки голяма дупка, но за нещастие дупката не може да ти послужи за нищо, тъй като е на височина пет метра. Скалите не само че не се откъсват от задвижващия механизъм, но по-жизнерадостно от всякога се разтварят, подготвяйки се за следващия си сблъсък.
Ако имаш още един заряд в хидропръскачката, можеш да опиташ изстрел в долната част - на 334.
В противен случай ти остава единствено възможността за бягане между канарите с надеждата да не бъдеш смачкан - на 198.

287.

След кратко пътуване с елеватори и плъзгащи се пътеки се озовавате няколко нива под земята, в обширно, сумрачно помещение, от което лъха хлад. Нефъл включва някаква система и протяжен вой на вентилатори, придружен с обилна светлина, изпълва залата. Когато зениците ти се свиват, нагаждайки се към блясъка, можеш да кажеш единствено „Ах".
- Избери си - казва Фратус небрежно.
(Подробна информация за представената по-долу екипировка можеш да намериш в Приложение II.)
Вляво от теб е паркиран нов-новеничък УАСП, оформен в камуфлажно жълто и червено, а вдясно леко се поклаща малък Слей с неопределим цвят.
Стената е окичена с разнообразни оръжия: плазмена пушка, кинетичен импулсатор, портативен лазер, огнемет, хидропръскачка и редица от шест фрагментарни гранати, а от тавана висят няколко различни костюма: камуфлажен, антигравитационен, термозащитен, противоударен, аеробен и рехабилитационен.
- Готово ли е? - обажда се саркастично Фратус.

Откъсваш се с мъка от дебрите на техническите описания и оформяш окончателния комплект. (Можеш да вземеш едно от двете превозни средства и шест предмета от останалите, независимо дали са оръжия или костюми, дали са различни или са от един вид).
- Облечи това - Фратус ти подава стандартна униформа на десантчик. - Кабинката за проби е ей-там.
Излизаш обратно със значително по-заплашителен вид.
- Добре - казва доволно той. - Това е последното. Личният ми Ролекс, снабден с подробна карта и сведения за Сонора. Може би ще ти потрябва.
Слагаш масивния часовник на ръката си и го поглеждаш.
- Трябва да тръгваш.
Кимваш, обръщаш се и излизаш от залата, Фратус Нефъл остава загледан след теб. За него уверените ти крачки отмерват хода на Времето.
Върви на 91.

288.

- Струва ми се, че вече съм решил този проблем казваш хладно и я повеждаш навън.
На вратата Хелън спира за няколко секунои и със свити устни оглежда оплисканата с кръв зала.
- Хайде - казваш и я хващаш за ръката
- Колко души си убил тук? - тонът й не изразява това, което си очаквал.
- Ъ, ами... дванадесет - отвръщаш в недоумение. - Защо?
- Госпожица Нефъл вероятно има предвид липсата на тринадесетия - намесва се в разговора внезапно появилият се на другата врата мъж облечен в червено и достойно носещ къса черна брадичка.
Изревааваш и разпиляваш с автомата си по-голямата част от стената, след което спираш да стреляш стигнал до празното място, където допреди сукензи стоеше мъжът.
- Този е главатарят - казва бързо Хелън с широко отворени очи. - Този, на когото изгорих врата, когато го ритнах към лазерите... Опасен е. Моля те, как ти беше името...
- Тед.
- Тед, внимавай. Не искам да оставам сама.
Кимваш и се отправяш към вратата.
- Скрий се някъде - казваш, без да се обръщаш - Ще падне стрелба.
Прехвърли се на 400.

289.

С едно-единствено невероятно движение сваляш от гърба си оръжието, премяташ се встрани, избягвайки изригналата огнена струя, насочваш го към машината и натискаш спусъка, залитайки от отката. Блестящият плазмен заряд удря робота в гърдите и мощта му го отхвърля назад, където роботът се сгромолясва, изтърбушен и обгорен, сред купчина разпилени електронни вътрешности. Повдигаш дулото към лицето си и духваш леко с предизвикателна усмивка, след което делово се отправяш към колата.
Погледнато най-общо, можеш да бъдеш доволен от себе си. Вече отминалата опасност още веднъж те уверява, че си на прав път.
Мини на 273.

290.

Куршумите те пронизват отново и отново, докато безуспешно се опитваш да улучиш стрелкащия се в полумрака силует. Животът постепенно си отива от теб и когато пред очите ти се спуска мътночервена завеса, ръката ти безсилно се отпуска на студения каменен под.
Загиваш в подземния кладенец от убиеца на баща си. Ако това изобщо може да бъде някакво успокоение за теб, след смъртта ти Вургър се отказва да взриви Сонора и я напуска в неизвестна посока, готов за нови безчинства.
Заплатата ти за тази мисия е изплатена в пълен размер на скърбящата ти сестра и по-голямата част от нея отива за благотворителност.
Прехвърли се на 217.

291.

- Мисля, че да - отговаряш колебливо. Той се усмихва. - Да, ще приема - казваш решително.
- Изнудваните, господине, са като канарчетата.
- Защо?
- Започнат ли веднъж, нямат спиране. Върнете се във фоайето и попълнете тази бланка.
Обръщаш се и си тръгваш.
След порядъчно нервен час, през който попълваш и предаваш бланката, с асансьора слиза лекарят-лешояд и тържествено обявява:
- Да се качи господин...
Затаяваш дъх.
- Фил Макмилън!
Широко усмихнат, Фил влиза в асансьора.

Недоволната тълпа от седемдесет частни детектива те повлича навън. Слънчевото време пооправя настроението ти. Връщаш се пеш, надничайки във витрините. Докато се настаняваш в скърцащото кресло в мръсната си кантора, ти минава през ума, че може би току-що изпусна шанса на своя живот.

Върви на 217.

292.

За съжаление устремът ти се оказва недостатъчен. Канарите зловещо изскърцват и се втурват една към друга, блъскайки се с оглушителен грохот както обикновено. Необикновеното е, че все - още си между тях. Противоударното поле изпращява, но издържа удара, пръсвайки на парчета двете крила на скалната врата. Възобновяваш тичането, този път с трепереща от страх колене, и изхвърчаваш измежду канарите в мига, в който полето с вой се самоизключва под невероятния натиск. Просваш се на земята, без да чуваш нищо освен тежкото бумтене на сърцето си, и бавно нормализираш дишането си. След минута-две ставаш и предпазливо се отправяш по разкрилия се зад вратата скален коридор.

Мини на 54.

293.

Стоварваш юмрука си върху нещастното копче и усещаш как от вътрешностите на уаспа се откъсва нещо, цопва тежко във водата и се понася устремно напред, оставяйки едва забележима диря по повърхността. Сетне далеч напред изпод прозрачните вълни изригва гигантски гейзер и силният взрив разпилява безброй водни пръски. Победният ти вик отеква над вълните на развълнуваното езеро.

Ти успя! Едва ли го осъзнаваш, но току-що се отърва от купчина неприятности.

Мини на 39.

294.

Необходими са ти 7 точки от Шанс и Сила, за да нанесеш успешен удар на Вургър (а на него самия са му необходими едва три удара, за да загуби решаващо голяма част от агресивността си). Ако сборът на двата коефициента е 6, това все пак е успешен удар, но ефективността му е еднакво добра и по отношение на теб самия (т.е. губиш едно ниво от Жизнения си статус). Всяка атака от пет надолу е пълен провал, който се наказва с намаляване на Статуса в размер едно ниво.
Ако успееш да нанесеш три удара, преди да слезеш под десето ниво, мини на 284. В противен случай се прехвърли на 384.

295.

Вторият сполучлив удар, нанесен в двигателя от положение на стръмно пикиране, се оказва достатъчен. Всеки уважаващ професията си пилот би паднал доброволно само заради майсторството му. Този тук така или иначе е принуден да го направи - с гръм и трясък.
Мини на 195.

296.

Навеждаш се, хващаш едно камъче и го запращаш в пространството между две лампи. Ефектът надминава очакванията ти. Безшумна експлозия запраща камъчето обратно в краката ти, почерняло и димящо, а по окръжността към тавана бликват лазерни лъчи, образуващи непроходима решетка около стола. С тиха ругатня тръгваш покрай стената от смъртоносна светлина и съвсем скоро откриваш контролното табло, вероятно използвано от бандитите, когато хранят момичето - ако изобщо я хранят. Злобно ухилен, дръпваш шалтера и лазерите угасват с отчаян вой.
- Вземи си гадната консерва и си я изсипи в гащите, кретен такъв - казва Хелън и те изглежда с нескрита омраза.
Мини на 76.

297.

Политаш обратно, местейки ожесточено кръстчето на прицела по пропуканото предно стъкло, докато най-сетне откриваш противника си - между две дюни блести металът на картечно гнездо, вкопано в пясъка и вероятно действащо автоматично. Цевта на мощното му оръжие, разбира се, сочи в теб.

Провери Шанса си и прибави числото към точките от Пилотски умения и Точност.
Ако сборът е по-голям или равен на 12, иди на 9.
Ако е по-малък от това число, прехвърли се на 329.

298.

Измъкваш портативния лазер и го насочваш към вратата с леко трепереща ръце. „Лазерът спира хулус, но трябва да го улучиш в..." Така и не успяваш да се сетиш къде, защото дебелата стоманена каса на вратата изведнъж изхвръква от стената и Палечка политва от инерцията на две-три крачки в тъмния коридор. Изревааваш и натискаш спусъка, изпращайки смъртоносния лъч по посока на силуета, после с неподозирано умение променяш захвата на оръжието, изнасяйки дясната си ръка напред, и пускаш един дълъг автоматичен откос в същата посока.
Хулусът пада, без да гъкне, разтърсвайки целия коридор. Оставаш неподвижен десетина секунди, вслушвайки се в мрака, но Палечка печели състезанието по неподвижност, защото даже и не диша. Прибираш лазера и прескачаш огромния труп с въздишка на облекчение.
Мини на 354.

299.

Синора - планетоид, спътник на гиганта Кит 3.
7% земен диаметър, 92% земна маса; 2/3 суша.
Плодните данни са отпреди префасонизацията:
Топъл, влажен климат, непроходими широколистни гори, множество езера, богата флора и фауна, близка до земната; липса на разумен живот.
Регистрирана 2201. От 2215 притежание на Фратус Нефъл. През периода 2215 - 2216 е префасонирана от „Глобална архитектура".
От 2214 по геологичния й строеж работи държавна комисия. Оттогава на планетата има изследователска станция, а в орбита три шпионски спътника. Изследванията продължават и в настоящия момент без собственикът да знае за това, в съответствие или по-точно в несъответствие със закона за Частното Планетарно Имущество. До 20-ти април 2219 резултатите от наблюденията са били твърде любопитни: под повърхността са засечени залежи от природен газ в планетарен мащаб. През последните седмици обаче сведенията започват да пристигат нередовно и показват постоянно отклонение от първоначалните данни, във връзка с което Сонора губи положението си на стратегическа суровинна база и вероятно изследванията ще се преустановят, а служителите в нелегалната станция ще бъдат отзовани.

Цялата изложена информация е строго секретна и защитната система умолява евентуалния компютърен пират да я използва внимателно и само в краен случай.
Върни се на 355.

300.

Този път подхождаш по-старателно към задачата, сядаш на леглото до нея и, подпирайки се на дясната си ръка, отново я целуваш.
Чудото става. Устните помръдват под твоите, клепачите се повдигат, откривайки неземно сините очи, ръката на принцесата нежно обвива шията ти и през следващите няколко мига се наслаждаваш на най-страстната целувка в живота си.
После другата й ръка меко издърпва твоята дясна под себе си и ти безпомощно се прекатурваш по гръб на розовото легло. Без да изпуска шията ти, младата жена се отпуска върху теб, но за жалост намеренията й не са продиктувани от изгарящо желание.
Всъщност тя ти чупи врата.
Прехвърли се на 232.

301.

Карлсон, убеден в неуязвимостта си, продължава право срещу теб, изчаквайки да скъси максимално дистанцията, преди да нанесе съкрушителния си удар. Тактиката му обаче отговаря напълно и на твоите планове, и когато ви делят едва двадесетина метра, изведнъж сваляш предното стъкло като наистина изненадваш противника си с изригналата гигантска огнена струя. Пламъците преминават почти безпрепятствено, с леко съскане и отделни искри, през противоударното му поле и го поглъщат. Отбягваш сблъсъка с рязък завой и когато поглеждаш назад, ставаш свидетел на внезапната ярка експлозия в реактивния двигател на Карлсон. След нея не остава нищо освен малки, пламтящи късчета, които .политат към земята, следвани от тънки струйки блед дим.
Продължаваш напред, осмисляйки поуката относно прекалената самоувереност и резултатите от нея.
Мини на 23.

302.

Пришпорваш джипа (нов, лек и бърз модел - ТС 018, възможно най-подходящ за целта) на запад-югозапад, срещу слънцето, хвърляйки по

навик поглед към Ролекса който Фратус не е сменил - същия очукан и изподраскан Ролекс.
- Десет и две минути - казваш на себе си. - Да се запише: в деветнадесет часа и две минути Въргър Хулаку беше убит при съпротива по време на арест...
Радиото избръмчава, прекъсвайки самонавиването ти.
- М-да - отговаряш.
- Тед, искам да ти пожелая успех - казва Фратус. - След всичко, което направи за мен, ще бъде жалко да...
- Да, де - прекъсваш го.
- Тед? - взема думата Хелън. - Ъъ-ъ, пази се... нали? Искам да те видя, след като всичко свърши.
- Ти ще ме видиш - казваш уверено. - Въпросът е дали аз ще те видя.
- Чао - затваря тя.
- Довиждане - измърморваш ти.
След два часа бясно каране над лазурно сините езерни води радиото отново напомня за съществуването си.
- Какво пак? - казваш, леко ядосан.
- Аз съм, Теед.
- Въргър, здрасти бе... - поколебаваш се - човек! Как се намъкна в тая честота?
- Радвам се да те чуя в добро настроение - казва той с гласа на любимата ти актриса.
- Престани с тия номерца, а? - отсичаш раздразнено. - Ако твърде често си променяш гласа, ще започне да ми липсва това,,Тееед".
- Много неща ще ти липсват оттатък - казва Въргър. - Мноого.
- Не знам, Въргър. Не мислиш ли, че е време и ти да видиш къде си пратил толкова хора?
- О, да. Ще дойда с теб, Тед. И раят ще избухне в адски пламъци... А родът Бън ще загине с космическо погребе- ние.
- Сестра ми - изстиваш. - Ако си направил нещо на сестра ми, ще...
- Какво, Теед? - поинтересува се Въргър. - Ти ще ме убиеш, дори и да не съм й направил нищо... Но не. Не мислиш ли, че смъртта на баща й и брат й един след друг няма да е несравнимо по-жестока от нейната собствена?
- Затварям - съобщаваш и го правиш.
Джипът прекосява крайбрежните плитчини и се втурва сред дюните на пустинята.
Мини на 242.

ЗОЗ.

Ответният залп на подводницата е неминуем и неотразим. Безбожно скъпата кола на Фратус за броени мигове се превръща в отпадъчна

тенекия, а ти в качеството си на неин некадърен пилот отхвръкваш нагоре, изхвърлен от последвалия взрив. (Извади две нива от Жизнения си статус.) Отдолу, за добро или за зло, има вода и единственото, което можеш да сториш, е да се стовариш с плясък в нея.
Впрочем, ако имаш Антигравитационен костюм, можеш да го използваш на 307. Ако предпочиташ Аеробния, действай на 53.
Ако не притежаваш нито единия, нито другия, работата става дебела - 229.

304.

Умираш като истински войн, облян в кърви, след като си застлал пода с труповете на повечето си противници. Но все пак за пръв път в живота си водиш престрелка с единадесет души и един хулус едновременно, а за подобни занимания се иска опит. Първият път се оказва последен.
Загиваш на крачка от целта, но поне го правиш достойно, Тед Бън. Заедно с тебе обаче загива и последната надежда на Хелън Нефъл и странната, но красива Сонора.
Мини на 217.

305.

Странен тактически ход. Жълточервен уасп, измъкващ се тихо от сив облак прах, е лесна мишена.
Разбираш го, едва когато един откос едва не отнася половината от двигателя. С мъка връщаш машината в равновесие...
Прибави Шанса си към точките от Бързина!
Десет и повече - мини на 161.
По-малко от десет - прехвърли се на 83.

306.

Черните стъпала се оказват твърде много. Спираш, да си поемеш дъх, преди да си изминал и половината. Стълбището се вие от вътрешната страна на кулата, изпълвайки цялото й пространство, и вече става ясно, чо ще те отведе в единствената стая на върха. През разклатените железни перила един самоубиец би могъл да скочи направо в прашната входна зала, мътно просветваща отдолу. С мрачно упорство продължаваш да се и жачваш покрай покритите с полуизгнили гоблени каменни стени и няколко мъчителни минути по-късно се озоваваш пред учудващо нормална дървена врата, боядисана в зелено. Последната стълбищна площадка пред вратата е

без перила и те кара да се чувстваш доста неудобно, затова бързаш да се намъкнеш в стаята.
Единствената мебел е голямо, розово, пухкаво легло, сякаш току що произведено и доста не на място - сред опушените древни стени и пробития килим на входа. Затова пък съвсем на място насред розовото легло лежи млада русокоса принцеса в бяла рокля, обшита с перли, потънала в дълбок сън.
Мини на 114.

307.

Намираш с трескави пръсти копчето върху колана и се отпускаш в антигравитационното поле, което плавно те изважда от водата и те оставя да висиш, прогизнал и уплашен, на около три метра над нея. Търсещият ти поглед бързо открива стърчащия над повърхността перископ на приближаващата се плиткогазеща подводница, на която дължиш сегашното си положение.
Бързо избери оръжие!
Кинетичен импулсатор - на 285.
Плазмена пушка - на 109.
Граната - на 93.
Лазер - на 259.
Ако нямаш нито едно от изброените, едва ли има нужда от съпротива. Лъчевите оръдия на подводницата ще те разстрелят от упор.

308.

Почти пропълзяваш последните няколко метра до ъгъла, зад който проблясва светлината и се чува шумът, и подаваш глава с изражение на инфантилно любопитство.
От другата страна в теб се втренчват дванадесет въоръжени до зъби бандити, които явно само тебе чакат. Зад гърбовете им продължава да работи цветен телевизор, предаващ стриптийз-шоу, но за съжаление никой не го гледа.
Престрелката е неминуема. В краткия миг, преди да започне, можеш единствено да избереш с какво ще я водиш:
С надеждната защита на Противоударния костюм, ако притежаваш такъв - на 156. На същия епизод можеш да преминеш и ако при влизането в пещерата си използвал костюма и той все още работи.
С част от богатата си екипировка - на 108.
Или с добрия стар автомат в ръка - на 222.

309.

Преди да си зададеш въпроса: „Как, по дяволите, да се махна оттук?", откриваш, че от неопределено време си обект на съсредоточено внимание от страна на огромен, свиреп наглед щраус. Докато трескаво обмисляш тактиката си, замръзнал на място, триметровата птица те приближава с лениви крачки и те оглежда отблизо със злокобна усмивка, която довежда до моментален срив на всичките ти новоизлюпени планове. И толкова по-добре, защото това ти дава възможност най-сетне да прозреш очевидното. Май наистина е по-добре да използваш за собствените си цели животното, вместо да го гръмнеш с Кинетичния импулсатор.

Задушаваш паниката си и пробваш да се окуражиш наум. Получава се нещо като: „Давай, Тед, това е само едно триметрово чудовище, което иска живота ти". Все пак пристъпваш бавно напред, залепил идиотска усмивка на лицето си. Щраусът не реагира и след още една крачка с огромно облекчение установяваш, че ужасяващата му физиономия всъщност се дължи на естествения израз на очите и странната извивка на човката, а не на жажда за кръв. Доближаваш се съвсем, събираш кураж и поглаждаш голата, пухеста тук-там шия:

- Добро птиче!

Възсядаш го със скок и го сритваш леко, вкопчен в перушината по гърдите му. След няколко пируета се споразумявате за посоката и през следващите два часа се бориш да се задържиш на гърба му, докато той търчи обратно на юг, по твоята диря.

Всяко хубаво нещо обаче си има край. („Хубаво", разбира се, е съвсем относително - ако някой смята, че язденето на щраус е удоволствие, нека сам опита.) В един момент на птицата всичко това й омръзва, а в следващия ти забиваш нос в пясъка. Надигаш се и ядно се озърташ. Щраусът се отдалечава по свои си работи. „Поне ще има какво да разказвам на внуците си" - примиряваш се ти и бодро тръгваш към върха на близкия пясъчен хълм. Ободряваш, се доста повече, когато зад билото му блясват безкрайната синя повърхност на озерото и малката бяла вила. Ти успя. **Мини на 89.**

310.

Куршумите на картечния пистолет безвъзвратно са пронизали белите ти дробове и сърцето. Невъзможно е да оцелееш след такова попадение. Докато Мракът бързо покрива очите ти завинаги, през ума ти минава странната мисъл, че вече никой не може да събуди нито теб, нито Спящата красавица. Мисията ти завършва неуспешно със смъртта ти в една прашна измислена зала Едно е сигурно - тази, която отне живота ти, не беше принцесата от приказките.

Прехвърли се на 217.

311.

Отвратителен мерник!
Черният джип се носи с вой към теб, неуязвим сред ослепителните лазерни лъчи, и миг преди отчаяният шести изстрел да взриви двигателя му, в тялото ти се впиват зъбите на мощен откос.
Загиваш тук, разкъсан от картечни куршуми, насред пясъците на измислена пустиня.
Иди на 217.

312.

- Дай ми това нещо - казваш, насилвайки се да говориш спокойно, и протягаш ръка.
С неразгадаемо изражение принцесата натиска спусъка. Падаш по гръб, стиснал зъби от острата болка отляво на гърдите си, и пускаш един откос по посока на момичето. Върху бялата й рокля разцъфват червени рози, после тя се препъва и пада по очи, вдигайки облак прах. Бавно нормализираш дишането си, гледайки прашинките, стелещи се по принцесата. Болката постепенно си отива.
Изправяш се на лакът и присядаш, опипвайки мястото на раната. Няма и капчица кръв, а когато пръстите ти напипват нещо твърдо и ръбесто, най-сетне разбираш кой е спасил живота ти. Изваждаш амулета от джоба на гърдите си и го оглеждаш. Металът е сплескан от куршумите, тюркоазът в средата е пукнат, а ти самият си се отървал само със синина.
Замислено доближаваш трупа на момичето. Може би никога няма да разбереш коя е била тя, но едно е сигурно - не беше принцесата от приказките. Внезапен импулс те кара да хвърлиш останките от амулета върху Спящата красавица, която никога повече няма да се събуди, после рязко се обръщаш и с бързи крачки напускаш замъка.
Мини на 262.

313.

Приземяваш внимателно колата си на петдесетина метра от обърнатата нагоре с веригите машина и неуверено се запътваш натам.
Ако те тормозят подозрения, можеш да се застраховаш с използването на **Камуфлажен - на 245 - или на Противоударен - на 219 - костюм.**
Иначе просто отиваш на 181.

314.

На метър вляво от теб пещерата свършва с отвесна гладка стена. На двадесет метра напред таванът се снишава под изящен ъгъл и се слива с пода, образувайки втора стена. Вдясно няма стена, поне докъдето ти стига погледът, а от десетия метър нататък няма и под. Скалното дъно като че ли е пречупено по особено груб начин, образувайки издадена тераса с нащърбен край, увиснала над бездната. А бездната е изпълнена с бледосинкава фосфоресцираща мъгла, като призрачно езеро, по повърхността на което се гонят вихрушки и бледи вълма.

- Божичко - прошепваш.

- Влез, Теед - казва Въргър от отсрещния край.

Седнал е на обикновен метален стол, с лице към стената - тъмен силует в синкава светилна, идеща от морето.

На разстояние двадесет метра стрелбата ти е безпогрешна.

Ще го убиеш ли веднага - на 264?

Или ще се приближиш, за да го нападнеш по друг начин (така получаваш възможност да го зашеметиш и вземеш в плен, нещо доста по-правилно от гледна точка на закона) - на 398?

Може и да останеш там, където си и да изчакаш, опасявайки се от някоя подлост - на 412.

315.

Събужда те настойчивото писукане на радиото.

- Фратус! - измърморваш. - Познай кой се обажда.

- Къде се намираш? - подозрително казва той.

Сядаш и се оглеждаш. Гърбът те понаболява. а местността не се е променила особено.

- Все там - отвръщаш.

Фратус изпищява.

- Не се безпокой - казваш. - Имаме време.

Изправяш се неуверено и усилено се протягаш, намятайки раницата, след което се помъкваш към върха на съседния хълм. Невидими птици пеят странните си песни в редките храсти наоколо.

- Нямаме време! - извиква тои.

- Колетче ли? - полюбопитстваш.

- Огромно е! - Развълнувано съобщава Фратус. - Пет метра, сиво, с дебела кожа и дълъг нос...

- Казва се слон - прекъсваш го.

„Слон"- повтаряш. - Вероятно е съвсем умрял и от ухото му виси бележка „няма време ?!?"

- Точно така. .

Стъпваш на билото и със съжаление поглеждаш обратно към мястото на нощния си лагер.
- Добре, Фратус, днес ще ги открия. Край.
Прекъсваш връзката, лапваш досетливо една хранителна таблетка и се затътряш надолу.
Мини на 243.

316.

Какво ти става, Тед Бън?! Идиотските тъпи въпроси не винаги изискват идиотски тъпи отговори!
- Десети юни, мисля - отвръщаш уверено. - надявам се че това беше последният въпрос.
- О, да - казва бандитът. - Последният въпрос.
Канонадата, която последна е насочена в гърба ти, изобщо не би трябвало да те изненадва. Рухваш на пода и издъхваш, лишавайки Сонора от единствената и надежда. Смъртта ти (предизвикана от факта, че не знаеш кой ден сме днес) е повече от нелепа за един специалист по глобални проблеми. **Прехвърли се на 217.**

317.

Опитай късмета си! **Ако Шансът ти е едно, мини на 247, ако е две или три - нз 63, а ако е друго число, иди на 361.**

318.

След двадесетминутен устремен полет намаляваш скоростта и насочваш колата в широк полукръг, втренчен в екрана на радара. Нищо. Известно време обикаляш в подножието, но предпазливостта ти се оказва излишна. Вулканът наистина е сам сред пустошта, извисяващ се стотици метри над сивите скали наоколо. Освен ако... „Кратера - минава през ума ти - трябва да проверя и кратера".
Форсираш двигателя. **Склоновете не са особено стръмни и превозното ти средство с лекота ще достигне върха - на 80. Пеш това би било по-трудно, но и незабележимо, ако изобщо има от кого да се криеш - мини на 122.**

319.

Мигновено вдигаш ръка, но противникът ти е по-бърз. Преди да натиснеш спусъка, плазменият заряд на оръжието му пробива дупка в гърдите ти и те отхвърля назад. Съзнанието ти угасва в яростната болка и животът ти свършва в безпаметната бездна на мрака.
Ти се провали, Тед Бън.
Мини на 217.

320.

Каквото и да си очаквал, изненадата ти при сблъсъка с истината е огромна. Роклята с шумолене продължава да се вдига нагоре и нагоре, влудяващо бавно, разкривайки нови хоризонти пред изумения ти поглед. После скоростта на картината рязко се променя, принцесата измъква прикрепения за бедрото й блестящ цилиндър с големината на автоматична писалка и го насочва към гърдите ти с хладно изражение.
Имаш ли златен амулет, откраднат от съкровищницата на дракона?
Да - на 164. Не - на 10.

321.

(К.О. 2)
Светкавично включваш две от гранатите си на десетсекунден режим и сръчно ги запращаш към приближаващата се подводница. Те цопват от двете страни на перископа и рязко потъват. Можеш да си сигурен, че магнитното им поле ще ги прикрепи надеждно към целта.
Вдишваш и издишваш веднъж. Сетне двата малки взрива се сливат в един голям и изпод прозрачните вълни изригва гигантски гейзер, а силната експлозия разпилява безброй водни пръски. Победният ти вик отеква над вълните на развълнуваното езеро.
Ти успя. **Мини на 39.**

322.

Натискаш бутона на колана си, привеждайки полето на костюма в действие, и се втурваш към опасната зона с мрачен устрем.
Опитай Шанса си, прибавяйки точките от Бързина!
Ако сборът е по-малък или равен на 7, прехвърли се на 292
Ако е по-голям от това число, иди на 44.

323.

(К.О. 1)
Хвърляш ловко гранатата и започваш да броиш с прегракнал глас, представяйки си ефекта, който ще има думата „пет", щом я изречеш. Ефектът наистина е забележителен: на мястото на подводницата изпод прозрачните вълни изригва гигантски гейзер, а силната експлозия разпилява безброй водни пръски. Победният ти вик отеква над водите на развълнуваното езеро.
Ти успя.
Мини на 149.

324.

Взривът е оглушителен. Надникваш в коридора и за пръв път в живота си виждаш хулус да лети, размахвайки многото си ръце и крака във въздуха. После огромното туловище се сгромолясва с тътен, предизвикващ малки скални лавини по склоновете на кратера и не мръдва повече.
Изчакваш няколко секунди и влизаш обратно в сградата окончателно разрушена от гранатата ти. Предпазливо прекрачваш Палечка и се намъкваш в командната зала през изкорубената дупка на вратата
Прехвърли се на 354.

325.

Дори не успяваш да се изненадаш както трябва, когато всичко свършва в ужасна експлозия. Друг е въпросът, че няма от какво да се изненадваш. Антигравитационните мини по принцип, както и тези от тях, снабдени с камуфлажно поле, имат гадния навик да избухват, когато нещо с размерите на реактивен джип прелети над тях. Тъкмо това се случи и сега.
Е, Тед Бън, понякога и ангелът-пазител е безпомощен мред тъпоглавието на довереника си.
Върви на 217.

326.

За реактивен, антигравитационен джип един изгаснал вулкан е смешно препятствие. Увеличаваш височината на полета и след секунди вече се спускаш по спираловидна крива към кратера. Сянката на слея подскача по ръбестите скали във вътрешността му, обагрени в тъмнокафяво от изстиналата преди хиляди години лава. После нещо блясва за миг с неприятно съвременен оттенък и изведнъж ти са налага да действаш, преди да си видял, както трябва.

Прибави Шанса си към точките от Бързина!
9 - 11 - на 72.
6 - 8 - на 226.
1 - 5 - на 374.

327.

Черната машина се носи устремено срещу теб, бълвайки картеч. Симулираш паническо бягство и нарочно се навираш в откосите. Тежките куршуми безвредно отхвръкват от прозрачното защитно поле около тялото ти, а ти самият изпълняваш предсмъртен скок, търкулваш се обратно по склона на дюната и спираш възнак в основата й.
Джипът любопитно се завърта над теб и дори се снижава, влизайки в пространството между хълмовете и в капана. Сега е моментът! Вдигаш рязко ръка и убийствената водна струя шибва двигателя, окривявайки железата. Малък взрив окончателно извежда от равновесие висящата над теб машина и тя полита встрани по стръмна крива с обречен вой и диря от черен дим.
Мини на 393.

328.

(К.О. 1)
Включваш бутона на колана си и тялото ти изведнъж изчезва, сляло се напълно с околните цветове от всяка възможна гледна точка. Бавно пристъпваш зад ъгъла, в полезрението на бандитите. За щастие като че ли никои няма екстрасензорни способности. Погледите им минават през теб, по-зорки от всякога, докато ги заобикаляш с котешки стъпки откъм страната на телевизора. За миг върху корема ти се изобразява чернокоса хубавица по жартиери, а силуетът ти ясно се очертава на пода в светлината, струяща от екрана, после отскачаш встрани с мислена ругатня и опасността преминава.
Промъкваш се до двойната метална врата и с радост установяваш, че е достатъчно открехната, за да минеш. Поемаш си дъх и влизаш в другата зала. Миг по-късно камуфлажното поле избледнява и изчезва.
Прехвърли се на 26.

329.

Резултатът от схватката подчертава несъмнено преимущество на електронния мерник и компютърната бързина на реакции в пряк сблъсък с човешките. Преди да вземеш инициативата в свои ръце, перфектен изстрел

в двигателя те принуждава да се приземиш по изключително неелегантен начин, при това със загуба на едно ниво от Жизнения статус. Изскачаш от горящата машина, хукваш, залитайки, по пясъка сред нов ред куршуми и се просваш по очи, докато резервоарът най-сетне избухва, превръщайки хубавата кола във фойерверк.
Когато от небето спират да се сипят пламтящи тенекии, повдигаш неуверено глава и откриваш, че в това положение си извън обсега на стрелбата на картечния робот. Следващото нещо, което откриваш е, че и с най-малкото движение преставаш да бъдеш извън този обсег. Няма да можеш да се измъкнеш, преди да унищожиш врага си.
Мястото, което той заема е наистина стратегическо. Все пак няма да ти бъде особено трудно, защото автоматът е специализиран единствено в битките с въздушни противници. **Ще се справиш с един заряд от което и да е от оръжията ти освен Автоматичния Пистолет, след което преминаваш на 159.**
А може би нямаш друго оръжие освен Автоматичния пистолет? Най-добре използвай армейския нож - разбира се не за друго, а за светкавично харакири.

330.

Един хулус действително е могъщо нещо, но смисълът от използването на атомен ураган в коридор, широк три метра, ще остане завинаги загадка. Дори не успяваш видиш как Палечка се разлетява в облак малки късчета, защото в същия миг го правиш и ти, заедно с коридора и по-голямата част от геологичната база. Мисията ти приключва по доста глупав начин.
Мини на 217.

331.

Настъпваш педала на газта като с рев политаш напред и:
надолу, ниско над земята - на 41, нагоре, в стръмно изкачване - на 325, просто напред - на 193?

332.

Достатъчно скоро успяваш да отделиш специалния удар за противника си от смъртоносното ветрило безсмислени финтове: след замахване към главата ти той бързо се завърта и се опитва да покоси краката ти с дългото си оръжие. При следващото му изпълнение правиш рискована крачка напред, вместо да се отдръпнеш, скачаш над свистящото острие и замахваш на свои ред, достигайки гърлото на мъжа в червено. Схватката

е завършена за секунди.
Облягаш се задъхан на стената и прибираш ножа си.
- Благодаря - казва тихо Хелън зад гърба ти.
- Да тръгваме - стисваш зъби и стъпваш здраво на крака. - Още нищо не е свършило.
Мини на 362.

333.

Като че ли не успя да предвидиш съвместния резултат от близостта ти до мястото на експлозията и широкия обхват на поражение на фрагментарната граната, а именно: летящо парче нажежен метал, което засяга крака ти и смъква с едно ниво Жизнения ти статус. Внезапната болка обаче не ти пречи да се насладиш на гигантския гейзер, който изригва изпод прозрачните вълни на мястото на подводницата и се разпилява в безброй водни пръски.
Ти успя. **Мини на 149.**

334.

Изчакваш затварянето на скалната врата и натискаш спусъка. Шумът на разрушителната водна струя е нищо след грохота на канарите. Затова пък ефектът е повече от задоволителен. Под огромното налягане долната част на скалите се разтрошава на големи ръбести парчета и за няколко секунди в тях е отворена обширна кръгла дупка. Самодоволното ти възхищение бързо е заместено от готовността за действие.
Ще се втурнеш ли час по-скоро в образувания отвор? - на 160.
Или ще изчакаш следващото затваряне, за да си сигурен в ефекта от изстрела си и здравината на отвора - на 372.

335.

(К.О. 2)
Имаш чувството, кой знае защо, че червените точки върху екрана на радара не носят нищо добро.
Завиваш на изток и след като се отдалечаваш достатъчно, отново поемаш на юг, зорко проследявайки как аленият натрапник се спуска надолу край десния ръб на екрана и се изгубва от поглед. Каквото и да те чакаше там, ще продължи да те чака още дълго време.
Мини на 279.

336.

С яростен рев, достоен за всяка по-голяма зоологическа градина, влетяваш в залата, стреляйки като луд наляво и надясно. Крясъците на убитите се сливат с грохота на оръжията... трудна битка!
Единствено съдбата може да ти помогне в този момент!
Трябват ти пет (ако противниците ти са девет) или четири (ако са седем) точки от Шанс. Всеки неуспешен опит води до силен ответен огън, който снижава Жизнения ти статус с две нива.
Ако приключиш схватката жив, мини на 126.
Ако не успееш да избиеш противниците си преди да паднеш под десето ниво, прехвърли се на 304.

337.

Хвърляш се отгоре му, сграбчвайки с една ръка устата му, и двамата рухвате на камъните. Преди Малкият Мук да успее да измъкне пушката изпод себе си, блъсваш главата му в скалата и го обръщаш по гръб. На лицето му грее занесена усмивка. Мацваш го още веднъж и го замъкваш по-далеч от входа.
Отправяш се обратно, готов за нови изненади. Сякаш , усетили присъствието ти, скалите демонстрират цялата си мощ в един титаничен сблъсък. Светлината в тесния проход, разкрил се с пукота на свличащи се камъни, е угаснала.
Мини на 124.

338.

След пълното разтваряне на скалите и трополенето на каменните отломки настъпва зловеща тишина. Поемаш си дълбоко въздух и се втурваш като бесен в опразнената зона, очаквайки всеки момент грохота на следващото затваряне и неминуемото си превръщане в плънка на сандвич.
Опитай Шанса си, прибавяйки точките от Бързина!
Ако сборът е по-голям или равен на 7, мини на 418.
Ако е по-малък от това число, прехвърли се на 236.

339.

Излизането обратно в триизмерното пространство е съпроводено с обясним стремеж на твоите органи да се отделят от тялото ти. Стисваш

зъби и облегалката на креслото, докато Фратус примамва своите обратно с вече полупразната бутилка уиски.
- Не съм изчислил както трябва някой вектор - изтърсва интеркомът.
Поглеждаш възмутено към скритите високоговорители, а после и към работодателя си.
- Всички пилоти го правят - обяснява примирено Фратус. - Вече няма смисъл да ги уволнявам. Виждаш ли, планетата се върти така... - ръката му неуверено описва елиптична крива - а повечето пилоти изкарват корабите така... - горе-долу същото, но в обратна посока.
Кимваш разбиращо.
- Кацане след... - пилотът се поколебава. - Всъщност веднага.
Бум.
- „Сонориански лебед" е кораб от най-ново поколение - обяснява господин Нефъл малко по-късно, седнал в странна поза на пода.
- Ъ-ъ-ъ - отговаряш неопределено.
- Автоматично превключва на машинно управление, ако пилотът е кретен. Бас държа, че компютърът е успял да изкара хидравличните подпори, преди да кац хм, кацнем.
- Надявам се, че седалката на пилота няма предпазен колан и той си е разбил черепа в таблото - измърморваш, опитвайки се да се измъкнеш изпод някакъв шкаф излязъл от стената.
- Добре ли сте? - извиква разтревожено пилотът разбивайки надеждите ти на пух и прах.
- Махай се - процежда Фратус, без да влага особено чувство. - Впрочем къде сме?
- Точно на място - отвръщаш.
През близкия илюминатор се вижда голяма част от местността, представляваща, най-общо взето, светлосиньо езеро. На отсрещния бряг се извисява фантастична бяла постройка.
Мини на 165.

340.

Вече си отминал точката на учудването. Изпълва те искрено удивление от дързостта на собствените ти действия. Забивайки крака в хлъзгавите издатини на грапавата стена, заслизаш надолу, към обърнатия танк.
Но само смелост няма да ти е достатъчна. Все пак за пръв път ти се случва да се пробваш като алпинист, а ледена стена с обратен наклон надали е най-подходящото място за това.
Опитай Шанса си, прибавяйки точките от Сила!
От 1 до 7 - мини на 388.
От 8 до 11 - иди на 62.

341.

Сриваш се по дюната и се отправяш към вилата като си подсвиркваш неуверено, чудейки се какво ли ще каже Фратус.
- Негодник! - казва Фратус, чакащ пред входа. - Какво стори със Слея ми?
- Продадох го на части - отвръщаш невъзмутимо. - Давай Уаспа.
Нефъл изважда от джоба си правоъгълно парче черна пластмаса и натиска едно копче върху него. Разнася се бръмчащ звук и изпод пясъка, на милиметри от крака ти изниква ръбът на широка метална площадка като спира на педя над повърхността. Платформата със свистене се разделя на две симетрични части, които се повдигат леко в центъра, а после се раздалечават и отвътре излита новичкият, весело оцветен уасп. „И на него ще му видя сметката" - минава през ума ти.
Качваш се вътре и форсираш двигателя.
- Надявам се, че този път знаеш къде отиваш - осведомява се жлъчно Фратус.
Махваш неопределено с ръка.
И така: североизток - 349, или югоизток - 281.

342.

Часовникът се разцвърчава, внасяйки своя дял в многогласната утринна песен на птиците, скрити в храстите наоколо, и не млъква, докато не извърти целия си репертоар от девет весели мелодии. С нежелание отваряш очи и в тях болезнено блесват слънчевите лъчи, които сякаш само това са чакали.
- Добро утро - казваш на глас.
- Добро - отвръща Хелън, без да отваря очи - Пфу! Искам да спя още шейсет часа.
- Не си ли спала в пещерата? - любопитстваш ти, надигайки се на лакът и удряйки главата си в ниския каменен свод на скалната гъба, послужила ви за нощно скривалище.
- Ами - измърморва тя недоволно. - Пробвай ти да спиш на ръбест стол, вързан с кабел.
- Закуска в леглото! - казваш със съмнение, оглеждайки последния си смачкан пакет хранителни вещества.
- Пас - казва тя и се изправя, удряйки на свои ред главата си в свода.
- Яж - настояваш ти, разделяйки пакета.
Хелън се подчинява и го омита за половин минута, обяснявайки с пълна уста:
- Ами пробвай ти да...

- Ядеш гадни консерви на ръбест стол, вързан с кабел - довършваш и внимателно се прицелваш, разпилявайки с автоматична стрелба една купчина камъни.
- Проработи, а? - казва тя разбиращо.
Изглеждаш я с уважение. На светлината на утрото уважението се смесва с възхищение, защото в одърпаната си синя риза, скъсаните джинси и очуканите обувки. малко по-тежки от десантните ти боти, Хелън Нефъл всъщност е доста хубавичка.
Включваш картата на часовника си:
- Виж. Намираме се тук... ще вървим на югозапад, ще излезем от Леса и ще пренощуваме в пустинята. Ако всичко е наред, утре вечер сме в „Перлата на Сонора"
- При тати - допълва Хелън.
- Да, при баща ти. И ако не е нахално от моя страна, смятам, че цялата тази история е предостатъчен повод да се сдобрите.
- Нахално е - отвръща момичето. - Ще тръгваме ли?
Гледаш я обидено толкова дълго, че накрая получаваш целувка по бузата:
- Слушай, страшно ти благодаря за всичко и прочие, може би наистина е време да простя на Фратус и той на мен, но... най-важното в моя живот е правото на избор. Окей?
Кимваш и се изправяш, удряйки главата си във вече добре познатия ти свод:
- Тръгваме
Мини на 238.

343.

Упорството ти е достойно за уважение, но и за съжаление. През следващите два дни се мъкнеш неотклонно на североизток, или нещо такова, през безкрайните пясъци, към все толкова привлекателния и все така далечен хоризонт. Горе-долу тогава неумолимо стопяващите се водни и хранителни запаси се изчерпват окончателно, заедно с последните останки от волята и енергията ти.
Не помниш откога лежиш полумъртъв в сянката на една гигантска дюна, когато притъпеният ти слух улавя някакъв далечен, полувъображаем шум. Повдигаш с огромни усилия оловните си клепачи и замъгленият ти поглед среща за кой ли път безжалостното, избеляло от жлъч небе. Бръмченето се усилва и излиза от зоната на глуховите халюцинации. Изскимтяваш нещо, стисвайки зъби, когато болката раздира изсъхналото ти гърло и с върховно напрежение на умствените си и физически сили успяваш да вдигнеш и размахаш ръка. Към теб над убийствените пясъци се носи малка черна

машина. Като че ли е... йонен джип?! Да, определено. При това М45. Нещо друго ли очакваше?
Загиваш тук, спасен от ужасната предсмъртна агония чрез точен картечен откос. **Прехвърли се на 217.**

344.

Замръзваш на ръба, докато тялото му се смалява и изчезва в светещата газова бездна. За миг се възцарява тишина... после писъкът ти е удавен в могъщия тътен на милиони тонове експлодиращ газ, които разпукват земни плочи с големината на континенти, бликват в пламъци до небесата и превръщат райската Сонора в огнен ад.
Вургър Хулаку, ужасът на Вселената, загина от собствените си ръце (повече от ясно е, че последното му смислено действие е било включването на детонатора) и животът ти може би бе добра цена за неговия. Но дали Фратус и Хелън Нефъл заслужаваха тази съдба? Никога няма да си отговориш.
Оставаш в историята като единствения специалист по глобални проблеми, който ги е разрешил чрез взривяване на застрашената планета.
Прехвърли се на 217.

345.

Слънцето вече клони на изток, когато сякаш безкрайните пясъци се предават пред устрема ти и на неизменния равен хоризонт изникват загадъчни тъмни силуети. Увеличаваш скоростта и след минути колата ти се изтръгва от хватката на пустинята, внезапно преливаща се в камениста местност, сред която стърчат сиви назъбени скали. Странни пухкави животни се разбягват панически в дългите сенки, подплашени от рева на машината. Далеч напред каменната маса се извисява и сгъстява. Приближаваш Каньоните.
Ако караш уасп, мини на 417.
Ако караш слей, иди на 5.

346.

Започваш да риташ и блъскаш с все сила в различни посоки - нещо, само по себе си напълно безполезно, но позволяващо ти да освободиш дясната си ръка. Замахваш назад над лявото си рамо и залепяш един юмрук в мутрата на Палечка, предизвиквайки изблик на зловещ смях. В следващия миг смехът е удавен в отвратително хъхрене, а после и то престава, щом куршумите на автомата окончателно раздробяват лицето на хулуса.

Огромното тяло се стоварва на земята - за щастие по гръб, и четирите ръце безсилно се отпускат.
Изправяш се на крака, поемайки си въздух с мъка, стиснал зъби от болката в ребрата и гърлото си! Засадата на Палечка, въпреки благоприятния изход, все пак ти отнема едно ниво Жизнен статус. Не изпитваш никакво желание да изследваш тъмния тунел, по който хулусът е дошъл от командната зала, затова с пъшкане изтегляш по някакви скоби в стената и излизаш на повърхността. Връщаш се в централната сграда и за втори път спираш пред вратата с медна плочка, опитвайки се да си припомниш собствения си код. Успяваш да го сториш преди да се ядосаш и влизаш вътре с въздишка но облекчение.
Мини на 354.

347.

(К.О. 4)
Измъкваш се с героични усилия от димящата кола, затичваш се, залитайки и кашляйки, надалеч от нея и след няколко крачки се просваш по очи. Взрив няма. Полежаваш още малко, заслонил глава с ръце, и обидено се изправяш. Противоударното поле си свърши съвестно работа, макар и да изчезва веднага след това, хвърляйки те в ужас, и благодарение на него последствията от приземяването тип „камикадзе" се изчерпват с лека (но не съвсем) уплаха. Друг е въпросът защо трябваше да преживееш всичко това.
Мини на 375.

348.

Правиш няколко щастливи крачки към центъра на стаята и спираш, гложден от внезапно съмнение. Червените лампи, наредени в кръг около стола, може би има функцията и на нещо друго освен на осветителни тела.
Един от най-старите методи за проверка на скрити капани е подхвърлянето на малко камъче в подозрителната област. **Ще го приложиш ли - на 296, или иде продължиш според принципа „каквото ще да става" - на 28?**

349.

Кимваш решително, с вой обръщаш колата на североизток и се понасяш над пустинята с цялата скорост, на която е способен автомобилът.
След двадесетина минути радиото тихо изпуква - знак, че Фратус копнее да ти чуе гласа. Включваш го, без да откъсваш бдителния си поглед от жълтите пясъци:

- Централа. Какво ще обичате?
- Ха-ха! Къде си?
- Ами... - поглеждаш дисплея на бордовия компютър - на около 60 километра от вилата ти, в североизточна посока.
- Защо?
- А защо не? Ти знаеш ли къде е дъщеря ти?
- Не. А ти?
- И аз. Тогава?
- Абе...
Рязко„пиук" прекъсва съдържателния ви разговор.
- Какво става? - изпищява Фратус.
Изключваш радиото, втренчен в екрана на радара.
Преди да осъзнаеш какво означава червена точка до бялата точка, изобразяваща теб самия, иззад един пясъчен хълм изхвърчава малка машина, бълваща картечен огън. Лягаш върху лоста и с отчаяна маневра избягваш сблъсъка, потъвайки в тясното пространство между две дюни. Пясъкът около теб избухва в жълтосиви облаци, скриващи всичко от погледа. Една свободна част от съзнанието ти отбелязва, кой знае защо, драскането на песъчинките по предното стъкло. Натискаш спирачката и замираш с пръст на спусъка. На екрана червенат точка описва кръгчета около бялата.
Всъщност какво караш?
Х 87 - мини на 225. К 112 - мини на 43.

350.

С мрачно изражение вдигаш своята дясна ръка, облягайки я на свитата си лява, както са те учили в полиция та. В следващия миг дебелата стомана на вратата се разхвърчава на парчета и Палечка, озверен както подобава, се хвърля отгоре ти. Запазваш спокойствие и натискаш спусъка, но откосът попада в рамото (или по-точно в раменета) на хулуса, без да спре устрема му. Страшният сблъсък решително не е в твоя полза. Падаш на пода, ревейки от болка, а противникът ти буквално те прегазва, отнемайки живота ти.
Мисията ти завършва в този тъмен коридор. Надеждата на Сонора може би е в някой по-способен специалист по глобални проблеми.
Мини на 217.

351.

Разумна постъпка.
Отдалечаваш се стремително с няколко мощни замажа, обръщаш се и стреляш. Попадението ти довежда до внезапен верижен взрив на цялата подводница, но ти си достатъчно далеч, за да не бъдеш засегнат сериозно от ударната вълна на експлозията. Можеш да се поздравиш с успеха.
Мини на 149.

352.

Включваш гранатите на „сензорно избухване" и хладнокръвно ги запращаш между скалите в момента в който се засилват за поредния си сблъсък. Към оглушителния грохот този път се прибавя и тътенът на взрива. Ефектът е повече от задоволителен. Втурваш и през образуваната обширна дупка и преминаваш от другата страна на вратата още преди да е започнала да се разтваря.
- Регенерация - промърморваш. - Дръжки! Това тук няма да зарасне и след две години, лъжец такъв!
Противникът ти във въображаемия спор (Фратус Нефъл) печели. Зяпнал от учудване, проследяваш следващия сблъсък на скалите, изглеждащи в най-добрата си форма.
Изсумтяваш недоволно и се обръщаш, поемайки по скрилия се зад вратата пуст скален кориаор
Мини на 54.

353.

(К.О. 2)
Оставаш на място, бавно местейки кръстчето на прицела по проясняващото се предно стъкло. Пясъкът се сипе по земята и по слея ти, придобил мътножълт цвят - още една дюна сред дюните.
Няма как да не успееш. Черната машина (най-сетне идентифицирана от компютъра като М 45 - йонен джип от древен модел) глупаво се върти над главата ти, докато ти внимателно се прицелваш в двигателя и го взривяваш с един точен откос.
Мини на 195.

354.

Спираш на прага и я оглеждаш с око на познавач, какъвто не си. Повечето засегнати от бластера на Палечка уреди са угаснали и тихо димят, подът е

покрит с отломки, а на бюрото зад счупения стол има голям, красив и здрав компютърен терминал с очаквателно мигащ маркер на екрана. Встрани, върху една полупразна библиотечка, е поставен телевизор с наскоро взривен екран.
- Какво ще правя аз тук, даже и телевизията... - млъкваш и замръзваш на място.
Едва сега си спомняш какво държеше хулусът в горната си лява ръка.
Мини на 166.

355.

Поглъщаш обяда си - две пържоли, тройна порция пържени картофи с кетчъп и две ябълки - в един евтин, ресторант от веригата „Яж и бягай" и убиваш един час; в близкия супермаркет, откъдето накрая купуваш плюшено хулусче с небесносиня рокличка. Когато се завръщаш в „Управление на заселването. Технически отдел Юристконсултации", сестра ти е поутихнала и чатка съсредоточено, похапвайки сандвич.
- Някой ден ще те убия, Тед Бън - казва тя, без да се обръща.
Сетне с театрален жест удря едно копче и принтерът бълва два метра гъсто напечатана хартия.
- Това ли е всичко? - питаш разочаровано.
Патриша се завърта със стола. В очите й има убийствен блясък. Усмихваш се невинно.
- Всъщност, май си прав - признава тя. - Повечето о продукт на агонията на защитната програма. Ето, чуй: „Мечо Пух дръж се какво по дяволите нищо никога няма да портокала". Цялото е в този стил. Истинската информация е пръсната на части по целия лист. Виж, брат ми, ще ми трябват петнадесет минути да го изчистя. През това време можеш да се занасяш със секретарката на шефа.
Свиваш рамене, излизаш и петнадесет минути се занасяш със секретарката на шефа. Когато се връщаш, Патриша тържествуващо ти подава малко листче. (Информацията му е засекретена в епизод 299.)
Изчиташ го и обявяваш:
- Патриша Бън, ти си злато.
Тя се изкисква.
- В знак на моето най-дълбоко уважение - продължаваш - аз ти подарявам това малко хулусче.
Сестра ти се просълзява, разцелува куклата и теб.
- А сега ще бягам - казваш. - По работа.
Тя те поглежда с умиление:
- Чао, ченге. И... - добавя внезапно сериозно. - Пази се, а?
Кимваш.
Мини на 87.

356.

Присядаш в края на кръга светлина, разпръсквана от табелката над входа, с ръка, подпряна на коляното и насочена към вратата, и зачакваш. Нощта бавно се спуска над смълчаната планета, изпълвайки с мрак всяко кътче, вятърът могъщо въздиша над степта, звездите проблясват по ясното тъмносиньо небе.
След час табелката примигва и угасва, оставяйки те в тъмното. Мислите ти се редят мързеливо: Фратус, Хелън, детството, кантората на Хейн...
Радиото припуква.
- Да? - отговаряш, без да отклоняваш погледа си от входа.
- Ще се видим оттатък, Теед - казва спокойно Въргър.
После всичко наоколо се възпламенява в миг, яростният огън достига небесата, затъмнявайки звездите, и писъкът ти е удавен в титаничния гръм на милиони тонове избухващ газ. От космоса Сонора вероятно е величава гледка, докато цели земни плочи с големината на континенти се разпукват, а от процепите бликват огнени потоци. Но ти не си в космоса.
Въргър Хулаку, страшилището на Вселената, загина от собствените си ръце. Може би твоят живот можеше да се жертва за това, но дали Фратус и Хелън Нефъл заслужаваха тази участ? Никога няма да можеш да си отговориш.
Оставаш в историята като единствения специалист по глобални, проблеми, който ги е разрешил чрез взривяване на застрашената планета.
Прехвърли се на 217.

357.

Великолепно бягство! Двигателят реве неистово докато колата се отдалечава с бясна скорост в невероятна лъкатушеща линия сред свистящите наоколо откоси, и продължава да реве дълго след като си се отскубнал от противниковия обсег. Накрая се поуспокояваш и намаляваш скоростта, поглеждайки глупаво назад. Тъй като едва ли гориш от желание да понаобиколиш отново злополучното място, остава ти да продължиш на юг с изострено внимание.
Мини на 279.

358.

Спираш колата в сянката на една надвиснала скала молейки се да не се срути отгоре й, докато те няма (не че другата възможност е по-приемлива) и се закатерваш предпазливо към насечения ръб на кратера
Прехвърли се на 246.

359.

Продължаваш да тичаш през саваната, която постепенно започва да се разрежда, отстъпвайки място на лилави скали. Слънцето се смъква все по-стремително на изток и когато най-сетне се добираш до подножието на планинската верига, то потъва зад високите била, оставяйки света в червеникав мрак.
Включваш радиото:
- Фратус, планините ти ли си ги правил?
Той се изхилва нервно:
- Не, естествени са... Къде си?
- На няколко часа път от Леденото ти езеро, проклето да е, в подножието им... - поглеждаш компаса. - Общо взето на север, северо-изток от скапаната ти вила.
- Пред теб би трябвало да са Диамантените проходи.
- Знам - изтърсваш.
- И какво ще правиш там? Това е обикновен процеп в скалите, облицован с изкуствени диаманти, а в дъното му има някаква пещера.
- Пещера, казваш... - подсмихваш се тържествуващо. Всичко си отива по местата.
- Да - потвърждава Фратус. - За съжаление никога не съм влизал в нея.
- Защо? - любопитстваш ти, отново поемайки напред.
- Ами... защото входът й е оформен като две скали, които непрекъснато се блъскат една в друга - признава Фратус.
Спираш.
- Ти ли го измисли? - питаш дрезгаво.
- Не, прочетох го някъде.
- „Глобална архитектура" би трябвало да изисква психиатрично удостоверение.
- Беше красиво! - казва обидено Фратус. - Да не би да мислиш, че бандитите...
- Не мисля. Сигурен съм. Скалите на входа имат ли система за регенерация?
- Естествено - гордо отвръща той. - Защо?
- Ония, разбира се, са ги взривили, за да влязат, а сега същото трябва да правя и аз, ето защо!
- Ами...
Прекъсваш връзката.
„Всъщност откъде да бъда сигурен, че Хелън е вътре?" минава през ума ти.
„Трябва да е вътре - отвръщаш си - защото, ако не е утре Фратус ще си я получи с бележка „Късно е вече".
Спираш да размишляваш и мрачно се отправяш към Диамантените проходи. **Мини на 277.**

360.

Предсмъртният ти крясък и победоносното ръмжене на звяра се сливат в едно, докато рухваш под тежестта му, парализиран от ужасната болка в рамото си, където са се забили ужасните нокти на чудовището. После ухото ти писва от светкавичното съскане на нещо, преминаващо на милиметри край него, и звярът изквичава на умряло, преди да се пръсне на части. Лапата, забита в рамото ти, продължава конвулсивно да се свива и отпуска, докато събираш всичките си сили и я изтръгваш оттам.
Над очите ти бързо се спуска мрак, по-различен от кървавото зарево на угасващото слънце. Немощно се обръщаш настрани и последното, което виждаш, са Фратус, с огромна плазмена пушка в ръка и Хелън, тичащи по пясъка към теб. **Мини на 174.**

361.

Джипът обикаля уплашено насам-натам, засипвайки с картеч дюните. Приближаваш се с няколко бързи скока, включваш граната на трисекунден режим и я запращаш рязко нагоре. Взривът те отхвърля на десетина метра през пясъка с натъртен гръб и пищящи уши. Изправяш се замаяно на колене и потърсваш с поглед джипа. Черната машина представлява радостна гледка, докато се носи по стръмна крива към земята с обречен вой и гъста струя черен дим след двигателя. **Мини на 393.**

362.

Скалите продължават ожесточено да се блъскат една в друга. Без да се впечатляваш особено, внимателно оглеждаш стените край тях и след няколко минути един разклатен камък разкрива пред доволния ти поглед метална планка с едно червено и едно зелено копче. Натискаш червеното и устремените една към друга канари замръзват по средата на пътя си с леко скрибуцане.
- Точно това направи и онова хамавото с верижните кънки - обажда се Хелън. - Влезе, докато скалите бяха отворени, и изключи механизма, докато минем. А ти как влезе?
Махваш неопределено с ръка и излизаш навън, плътно следван от момичето. Над Сонора се е спуснала кадифена нощ с безброй блещукащи звезди. Спираш и поглеждаш нагоре, където - някъде, сред космическия хаос - се щура мъничкият свят на Хейн.
- Там горите са зелени - прошепваш на себе си. - А саваните жълтосиви... Хелън, баща ти не е наред.
Тишина.
- Хелън? - казваш по-високо и се оглеждаш. - Хелън?!

Сърцето ти бясно се разтуптява - верен признак на връхлитаща паника.
- Хееелъъън! - изкрещяваш.
Отговаря ти допотопният рев на някаква машина, която миг по-късно се измъква през тесния процеп между скалите на входа.
- Качвай се! - надвиква Хелън двигателя. - Ако спре, няма да може да тръгне!
Скачаш в движение и тежката платформа се издига нагоре с учудваща бързина. Последното, което виждаш от пещерата, е една неясна сянка, която се стрелва от Плода и скача след платформата, без да я достигне, тупвайки меко на скалите.
- Това пък какво беше? - казва момичето.
- Куче-пазач - ухилваш се. - Къде го намери туй чудо?
- С него ония отрепки си пренасяха багажа... Беше в една ниша.
За товарна платформа превозното ви средство се движи доста добре: на десетина метра височина със скорост...
- Седемдесет километра! - подсвирваш. - Само дано не ни остави по пътя!
Мини на 6.

363.

Включваш една от гранатите на петнадесетсекунден режим, залепяш я за металната стена и рязко се отблъскваш встрани. Няколко мощни замаха и увеличеният обем на кислородното поле те отнасят стремително към повърхността, където продължаваш бързо да се отдалечаваш, докато в тялото ти се блъска ударната вълна от взрива, за щастие не достатъчно силна, за да ти навреди. Обръщаш се тъкмо навреме, за да видиш гигантския гейзер, който изригва изпод прозрачните вълни и се разпилява в безброй водни пръски. Победният ти вик отеква над водите на развълнуваното езеро
Ти успя. **Мини на 149.**

364.

- А, ето защо смятат ченгетата за тъпи - измърморва недоволно Вргър. - „Вргър, приготви се да умреш! Вргър, приготви се да умреш!". Пфу! Знаеш ли ти какво е да се приготвиш да умреш? Знаеш ли откога съм се подготвил? А?
- Това не ме интересува - казваш хладно, насочвайки прицела.
- Не съм сигурен, но като че ли забрави нещо? - престъпникът изважда запалка от джоба си. - Щрак-щрак. Ще запалиш ли, Теед?
- Не пуша - отвръщаш мрачно.

- Тогава ще запалим света! - изкрещява Въргър щраква запалката и я хвърля от ръба направо в бездната
Инстинктивно се свиваш, предпазвайки лицето си с ръце. и предизвикваш бурния му смях. Взрив не последва.
- Горкото! - казва Въргър, продължавайки да се хили и доста успешно имитира паникьосания ти жест няколко пъти подред.
- Запалката е само за шоуто - продължава поучително той, щом се съвземаш. - Иначе трябва нещо доста по-мощно, като това например.
В ръката му за миг се появява малък тумбест детонатор и изчезва обратно в джоба му. Свиваш рамене и отново се прицелваш в главата на престъпника.
- Сбогом, Въргър - казваш и натискаш спусъка
Откосът профучава във въздуха, докато с няколко изкусни бързи движения противникът ти се гмурва под прицела, нанася рязък удар по дясната ти ръка и се отдръпва, широко усмихнат. Натискаш спусъка с нарастваща ярост, но резултатът е все един и същ - глухо щракане вместо изстрели.
- Тези десантни автомати са направо като детски играчки - поклаща глава Въргър, държейки с два пръста малък блестящ кортик. - Бутнеш тук, бутнеш там и те спират да гърмят. На твое място бих подал оплакване до фирмата.
Отказваш се от безплодните опити да приведеш оръжието си в действие и заемаш бойната поза на полицейското джудо.
- О-о - възкликва Въргър, залюлява ножа си и го хвърля в пропастта. - Ръкопашен бой ли ми предлагаш, Теед?
Поколебаваш се. Неприятното чувство, че ако извадиш ножа си, той ще бъде обърнат срещу теб, се слива с някакви неясни принципи за благородство, и надделява над здравия разум.
- Точно така - отсичаш.
- Чудесно - казва престъпникът и се спуска в атака.
Мини на 294.

365.

- Не - казваш, - ще се боря. На изнудвачите не се плаща, защото се връщат за още.
Психологът кимва неуверено.
- Попълнете тази бланка долу във фоайето, господине. Между другото, как ви е името ?
- Бън. Тед Бън.
Обръщаш се и си тръгваш. Мъжът гледа втренчено след теб.
След порядъчно нервен час, през който попълваш и предаваш бланката, с асансьора слиза лекарят, който ви прие, и с тържествуваща усмивка обявява:

- Да се качи...
Седемдесет и двама частни детектива затаяват дъх.
- Господин Тед Бън!
Ставаш и небрежно се отправяш към асансьора. Тълпата от разочаровани кандидати се понася в обратна посока, към изхода.
Поздравления! По всичко личи, че ти ще получиш работата, каквато и да е тя. **Продължи на 123.**

366.

Изревааваш зловещо и се втурваш надолу по склона, стиснал изстрелващия механизъм на огнехвъргачката в дясната си ръка. Прегазваш две-три от паякообразните сонди и когато дулото на огромното плазмено оръдие се спуска към теб, скачаш зад първото ти попаднало прикритие - сондажна кула. Миг по-късно по-голямата част от нея пада отгоре ти, за щастие без да те нарани. Продължаваш да бягаш напред и след още две секунди през които ти се струва, че сърцето ти ще изскочи през гърлото, се поздравяваш с успеха си: оръдието е наведено до максимум и ти вече си вън от обсега му.
Затова пък си в обсега на малката картечница монтирана под основната му цев. За съжаление го разбираш едва след като пищящият откос те улучва в крака, снижавайки Жизнения ти статус с едно ниво. Конвулсивно натискаш спусъка и около десет секунди обливаш с пламъци оръдието (и най-вече подлата, малка картечница), в резултат на което резервните плазмени заряди в долната му част се взривяват и цялата конструкция рухва върху част от куполообразните сгради, правейки ги на пух и прах Обръщаш се за всеки случай и се оказва, че си го сторил точно навреме, за да изпепелиш с още един заряд на огнехвъргачката цяла орда паяци-сонди, устремени към теб с неясни боини намерения. Повече нищо не те напада. Със заплашително изражение се отправяш към главната сграда на базата, готов да удушиш всички държавни служители които се изпречат на пътя ти.
Няма нужда. Опасността да се изпречат на пътя ти е твърде малка, тъй като и тримата са легнали по гръб на земята един до друг и изглеждат доста мъртви. **Мини на 100.**

367.

Невероятно! Наистина ли смяташе, че можеш да навредиш на потопена подводница с огън?!

Единственото, което успява да стори гигантската пламтяща струя от оръжието ти, преди да изчезне с могъщо съскане и облаци пара е да изпече няколко комара.
Върви на 303, за да понесеш последствията от глупостта си.

368.

Отстъпваш назад и се засилваш няколко метра надолу по склона. После се хвърляш по очи и натискаш бутончето на колана си. Антигравитационното поле те подема и инерцията се оказва достатъчна, за да полетиш с ужасен крясък по леко наклонена крива право към базата... но като че ли си забравил нещо, което не би трябвало да забравяш - зенитните оръдия са предназначени предимно за обстрелване на летящи обекти.
Миг по-късно огромната цев се обръща към теб и от специалиста по глобални проблеми Тед Бън не остава и едно кюфте.
Мини на 217.

369.

Черната машина се носи устремно към теб, бълвайки картеч. Симулираш паническо бягство и нарочно се навираш в откосите. Тежките куршуми безвредно отхвръкват от прозрачното защитно поле около тялото ти, а ти самият изпълняваш предсмъртен скок и се търкулваш обратно по склона на дюната спирайки възнак в основата й.
Джипът любопитно се завърта над теб и дори се снижава, влизайки в пространството между хълмовете и в капан. Сега е моментът! Ръката ти се стрелва нагоре и пистолетът забива откос от компактни куршуми около мястото, където според теб се намира двигателят. Никакъв ефект. Пилотът на джипа изпразва отгоре ти още една картечна лента с нарастващо удивление, след което най-сетне проумява преимуществото ти и машината се отдалечава с истеричен вой. Ако ти беше избрал друго оръжие, нямаше да му се размине.
Изправяш се. Защитното поле май е изчезнало Дано онзи не го знае.
Мини на 203.

370.

На излизане от командната зала със садистично удволствие простреляваш терминала на Информационната банка. Отнасяш купата с останалите ябълки до колата си, наместваш се вътре и включваш радиото: Фратус, открих къде е дъщеря ти!
- Къде е?

- В лапите на похитителите! - отвръщаш и се изхилваш дълго и противно, преди да прекъснеш връзката.
Поглеждаш часовника си. Часът е 16.38, а в горния десен ъгъл на картата се мъдрят Диамантените проходи. Отново включваш радиото:
- Всичко е наред, господин Нефъл. Имаме време каквото и да пише на оная змия.
В топлия блясък на следобеда бързо обръщаш колата и поемаш на север.
Мини на 15.

371.

„Не си опасен, Малък Мук" - решаваш накрая. Предпазливо се отправяш към входа, прибягвайки от скала до скала тогава, когато трясъкът на затръшващите се канари удавя всеки друг шум. Вече си съвсем близо.. изскачаш иззад поредната скала и почти се блъскаш в Малкия Мук.
Опитай Шанса си, прибавяйки точките от Бързина и Точност.
Десет и повече - на 177.
От седем до девет - на 255.
Шест и по-малко - на 319.

372.

Думата „регенерация" се залутва из мозъка ти, предизвиквайки обяснимо неудобство в уж сигурната ти позиция.
- По дяволите - казваш накрая. - Всъщност... Канарите не дочакват прозрението ти, устремяват се една към друга и се блъсват с вече обичайния грохот, по-здрави от всякога и без следа от твоята дупка. Пътят ти отново е затворен!
Ако имаш още един заряд в хидропръскачката, можеш да стреляш отново - на 334.
В противен случай ще се наложи да разчиташ единствено на късмета и бързината си - на 198.

373.

Изкрещяваш и рязко вдигаш ръка, засипвайки с куршуми робота, който, без да спира да върви към теб, ти отвръща с огромна, огнена струя, която не успяваш да избегнеш. Краят ти е нелеп и ужасен.
Мини на 217.

374.

Рязко завърташ машината, но не успяваш да избегнеш масивния плазмен заряд, широк почти колкото самата кола. Двигателят избухва в огнено кълбо и експлозията разпердушинва кабината. Катапултът остава неизползван. Малцина са оцелявали след близко запознанство с Чудото на зенитно оръдие.
Мисията ти завършва в кратера на един отдавна изгаснал вулкан - и все пак завършва в адски огън.
Мини на 217.

375.

И така: вече си пешеходец.
Дължиш това на малък и усъвършенстван „Убиец на двигатели", както се нарича странната машинка, която откриваш вкопана наполовина в земята на мястото, където започнаха неприятностите. Удържаш внезапното си желание да я простреляш, клякаш до нея и след кратко лутане из сложните схеми, успяваш да пренастроиш честотата на мощното, смущаващо поле. Изправяш се, хилейки се злобно при мисълта за следващия бандит, който ще мине оттук, хващайки се в собствения си капан, и тръгваш през саваната.
Малко по-късно си харесваш място за нощувка, еднакво далеч от „Убиеца" и от свалената кола. Здрачът вече отстъпва място на сгъстяващ се мрак. По последната отсечка от пътуването си ще продължиш едва на сутринта, тъй като си сигурен, че ще успееш да стигнеш до Диамантените проходи за един ден. Вече си достатъчно близо до своята цел, както напразно се опитваш да обясниш на истеричния Фратус, с когото провеждаш кратък и особено ожесточен разговор, мигове преди да заспиш.
Мини на 315.

376.

Опитай Шанса си, прибавяйки точките от Внимание!
Ако сборът е 8 или повече, мини на 224.
Ако е 7 или по-малко, иди на 308.

377.

Джипът се върти уплашено наоколо, пускайки напосоки откъслечни откоси. Изчакваш го хладнокръвно да навлезе в обсега ти и убийствената водна струя от оръжието ти шибва двигателя, окривявайки железата.

Малък взрив окончателно изважда машината от равновесие и тя се понася по стръмна крива към земята с обречен вой и диря от черен дим.
Мини на 393.

378.

Мощната водна струя за миг изпълва тясната зала с такава сила, че повечето от дванадесетимата бандити дори не успяват да извикат. С втория заряд хладнокръвно довършваш противниците си, вече затънал във вода до колене, отдръпваш се зад ъгъла и изчакваш нивото й да спадне, заслушан в шумното пляскане на струите стичащи се от тавана.
За щастие подът е наклонен по посока на входа на пещерата и за няколко минути водата се оттича. Прекосяваш залата, избягвайки да гледаш усуканите разкъсани трупове на бандитите, бутваш скърцащата метална врата и влизаш в другата зала
Прехвърли се на 26.

379.

Усмихваш се злорадо и натискаш копчето. Нещо бързо и блестящо излита изпод колата и се понася към Карлсон, но преди да го достигне, той внезапно завива встрани и гранатата го подминава.
След като спреш да ругаеш, премини на 107 за да се разправиш по друг начин с противника си, който освен всичко друго очевидно притежава и невероятна интуиция.

380.

Взривът е оглушителен. Миг след него се разнася не по-малко силен тътен явно предизвикан от сгромолясването на Палечка върху металния под на коридора.
Изчакваш няколко секунди и предпазливо се пъхваш вътре, за да изхвърчиш обратно, отхвърлен от бойния заряд на хулуския бластер. С мъка измъкваш своята дясна ръка изпод тялото си и пускаш един дълъг откос в тъмния коридор, без да се целиш. Резултатът е умопомрачителен предсмъртен рев.
С пъшкане оглеждаш лявото си рамо. Гледката е кървава. Жизненият ти статус пада с едно ниво. Леко залитайки, се изправяш на крака и отново влизаш в коридора, пози път без последствия. Хулусът е мъртъв, както само един хулус може да е мъртъв, навирил ръце и крака във всички посоки. Прекрачваш го с въздишка на облекчение и влизаш в командната зала. **Мини на 354.**

381.

Не стигаш далеч. Много преди да излезеш от обсега на автоматичното картечно гнездо, вкопано сред дюните, перфектен изстрел в двигателя те принуждава да се приземиш по изключително неелегантен начин, при това със загуба на едно ниво от Жизнения си статус. Изскачаш от горящата машина, хукваш, залитайки по пясъка, и се просваш по очи, докато резервоарът най-сетне избухва, превръщайки хубавата кола във фойерверк.
Когато от небето спират да се сипят пламтящи тенекии, повдигаш неуверено глава и с неописуемо удоволствие откриваш, че поне пет била те делят от неподвижния картечен робот, специализиран единствено в битките с въздушни противници, като го лишават от възможността да довърши делото си.
След като непосредствената опасност отпада, си принуден да се изправиш пред въпроса: „А сега накъде?".
Като че ли най-разумно е да се върнеш временно във вилата - на 271.
Разбира се, ако вярваш в късмета и физическите си възможности, можеш да ги изпробваш като продължиш на юг по пътя си, без да се бавиш допълнително - на 221.

382.

(К.О 1)
Хващаш здраво изстрелващия механизъм на хидропръскачката с лявата си ръка и насочваш оръжието към лудо блъскащите се канари.
„Все пак хидропръскачката е замислена като уред за разтрошаване на скални късове в каменните кариери" - помисляш с надежда.
Накъде ще отправиш мощната струя?
В подножието на скалите - на 334.
Или в горната им част, разчитайки да ги откъснеш от задвижващия механизъм - на 286.

383.

Крайно несполучлив избор на оръжие.
Черният джип завършва резкия забой и се понася обратно, засипвайки те с картеч, далеч преди да навлезе в обсега ти. Ще свършиш тук, сред пясъците на измислена пустиня.
Мини на 217.

384.

За човек, способен да повреди насочения към него автомат за по-малко от половин секунда, не е особено трудно да преодолее съпротивата ти. Биеш се с енергията на отчаянието, но опитът на престъпника, в чиито ръце са загинали стотици хора, взема връх.
Една особено долна хватка те запраща в бездънната пропаст с разбита челюст. Крясъкът ти заглъхва в километрите светеща мъгла и всичко свършва.
Ако това изобщо може да бъде някакво успокоение за теб, след смъртта ти Вургър Хулаку се отказва да взриви Сонора и напуска планетата, готов за нови безчинства.
Заплатата ти за тази мисия е изплатена в пълен размер на скърбящата ти сестра и повечето от нея отива за благотворителност.
Мини на 217.

385.

Грандиозна глупост! Трябваше ли роботът да си окачи табелка „Издръжливо на огън", за да го проумееш?
Машината просто минава през пламтящия ад произведен от огнемета, и сключва железни пръсти около гърлото ти. Краят ти е нелеп и ужасен
Върви на 217.

386.

Нужни са ти 5 точки от Шанс и Точност, за да улучиш с плазмената пушка. Всеки точен изстрел безотказно ще поваля няколко от противниците ти. (Раздели Шанса си на две, закръгляйки към по-голямото число, за да определиш точния им брой), а един заряд ще е достатъчен за най-опасния - хулус, въоръжен с портативна ракетна установка. Когато зарядите ти свършат (или спреш да стреляш с пушката по собствена преценка), продължаваш престрелката с автомат.
Нужни са ти по 5 точки от Шанс и Точност за всеки от противниците.ти и 7 за хулуса. (Можеш да избираш към кого да насочваш всеки свой изстрел, след като определиш силата му.) Всеки неуспешен опит води до ответна стрелба от страна на целта ти, която снижава Жизнения ти статус с едно ниво (за хулуса с две нива).
Ако приключиш схватката жив, мини на 126.
Ако не убиеш дванадесетимата преди да слезеш под десето ниво, прехвърли се на 304.

387.

Пилотът на джипа те забелязва пръв, но изстрелите му попадат встрани от уаспа ти. Ругаейки наум, светкавично преместваш прицела и като по чудо улучваш двигателя от първия път.

Мини на 195.

388.

Неизбежното се случва чак на четиридесетия метър от слизането - за твое огромно щастие. Увисваш опасно на ръце, потърсваш с крак опора... не я намираш и няколко секунди по-късно вече си поел по най-краткия път към дъното - пътя на свободното падане.

Ако имаш антигравитационен костюм, май няма да е зле да го използваш - на 152. В противен случай мини на 22.

389.

(К.О. 1)

Реакцията ти е мигновена. Страшната водна струя пресреща пламъка на противниковия огнемет още в зародиш и се впива в металния изрод, отхвърляйки *го* далеч назад, където се сгромолясва с трясък и повече не мръдва. Ръката с огнехвъргачката е откъсната почти до рамото, а полусмазаният череп лежи под много странен ъгъл спрямо тялото. Докато продължаваш тревожно да го наблюдаваш, без да отместваш оръжието си, няколко искри прескачат с пукот по оголените проводници и две последователни локални експлозии окончателно превръщат свръхмодерния робот-убиец в купчина старо желязо.

Отправяш се, куцукайки, към колата. Ако се погледне най-общо на нещата, можеш да бъдеш доволен от себе си. Вече отминалата опасност още веднъж те уверява, че си на прав път.

Мини на 273.

390.

Краката на Вургър те блъсват в раменете, рухваш на пода под тежестта му и пускаш няколко хаотични удара с ръце и крака. Вургър го няма. Вдигаш вежди и се изправяш, за да се проснеш отново на земята, повален от падащото му тяло.

Този път ударът те отхвърля леко встрани, което ти дава възможност да зърнеш сянката му, пробягваща по пода и стената на пещерата. После

изчезва сред мрака на тавана. Колкото и невероятно да изглежда, след като скача отгоре ти с рев, Вургър отново се изкачва до изходно положение.
„Като йо-йо" - минава абсурдната асоциация през ума ти.
Абсурдна или не, тя те подготвя за следващия скок. Претъркаляш се встрани и проследяваш падането на бандита върху пода и излитането му обратно нагоре - един твърде естествен процес, като се има предвид фактът, че през кръста е завързан с ластично въже за бънджи, което го издига до тавана след всеки скок.
Неприятното е, че на четвъртия път към неистовия рев се прибавя и стрелба с автомата, който Вургър държи в ръцете си. Престрелката с подкачащ нагоре-надолу противник е доста нестандартен метод за водене на битка.
Необходими са ти 7 или повече точки от Шанс и Точност, за да го улучиш. Всеки неуспешен опит води до попадение в самия теб, снижаващо Жизнения ти статус с едно ниво.
Ако успееш да го застреляш, мини на 254.
Ако попаднеш под десето ниво преди това, прехвърли се на 290.

391.

Подхвърляш ловко граната нагоре и магнитното й поле я прилепва към машината, точно под двигателя. Пилотът изпразва отгоре ти една картечна лента с нарастващо удивление, след което ти прави услугата да се отдалечи в рязък вираж. Тъкмо тогава фаталните секунди изтичат и джипа разцъфва в огнено цвете над пустинята.
Мини на 203.

392.

Провери Шанса си, прибавяйки точките от Точност!
Ако сборът е 7 и повече, мини на 210.
Ако е 6 или по-малко, прехвърли се на 350.

393.

Доближаваш предпазливо мястото на катастрофата. Явно има за какво да бъдеш нащрек, защото когато само няколко метра те делят от обгорелия джип, резервоарът му избухва и единствено светкавичната ти реакция те спасява от нещастие. След малко се надигаш от земята, плюейки пясък и проклятия, и с бързи крачки преодоляваш разстоянието до овъглените останки, отдалечили се с още десетина метра след взрива. Не е останало нищо, заслужаващо внимание. Ритваш ядно парче почерняла тенекия,

бивша странична броня, и понечваш да тръгнеш обратно, но изведнъж спираш, втренчен в по чудо оцелялата, семпло изрисувана емблема от другата й страна. „Държавна Комисия по Проучване и Експлоатация на Газови Находища"... Ново двайсет! Джипът, който свали, е бил явно собственост на нелегалната геологична станция. И понеже трудно можеш да си представиш очилат геолог като пилот в такава въздушна битка, остава само едно, набиващо се в очи, но все пак непотвърдено обяснение. Май ще се наложи да наминеш към Изгасналия вулкан.
Мини на 309.

394.

Стискаш здраво очи и натискаш девятката. Чуваш тихо жужене и когато ги отваряш, вратата вече се плъзга встрани.
Продължаваш с изострени от напрежение сетива по тъмния коридор зад нея. Очите ти бавно се нагаждат от ярката слънчева светилна към почти пълния мрак После на нивото на пода светва жълта ивица, вероятно показваща, че над нея има неуплътнена врата. Затаяваш дъх и натискаш обикновената брава с предпазливостта на сапьор, обезвреждащ атомна бомба. Тоалетна. Изругаваш приглушено и затваряш вратата. Едва тогава виждаш другата врата в дъното на коридора, открехната с цифрова ключалка и медна плочка „Командна зала" под която някой е написал със спрей други две думи но значително по-нецензурни.
Отваряш я със замах и се втренчваш в един особено широк гръб.
Мини на 2.

395.

(К.О. 1)
Опитай Шанса си!
Четно число - на 379.
Нечетно - на 31.

396.

В подобна кражба няма смисъл нито от едната нито от другата възможна гледна точка: ако златото е истинско, значи и драконът е истински, следователно опасен; а ако златото не е истинско, защо ти е?
Отдръпваш се в сенките и се връщаш по тъмния коридор във входната зала, сякаш още по-прашна и запустяла отпреди.

Ще напуснеш ли замъка и Острова, без да губиш повече време в игри - на 262?
Или все пак ще огледаш и това, към което се изкачват черните стъпала - на 306?

397.

(К.О. 1)
Измъкваш се от сянката на канарата и се промъкваш напред, прибягвайки от прикритие на прикритие тогава, когато трясъкът на затварящите се скали заглушава стъпките ти. В едно затишие хвърляш камък към мястото, от което идваш, и приклякваш. Докато приготвяш оръжието си, Малкият Мук изскача от тъмното и спира, все още с гръб към теб. Решавай:
Ще го издебнеш, за да се справиш с голи ръце - на 337.
Ще го застреляш в гръб - на 109.

398.

Законът не винаги се покрива с логиката на оцеляването, но това е друга тема.
С бързи крачки доближаваш спокойно седящия Въргър и го сграбчваш за врата с лъвско ръмжене. Той продължава не се съпротивлява и една-две секунди ожесточено го душиш, преди да осъзнаеш, че си се вкопчил в обикновен пенопластов манекен.
- Влез, Теед - казва той невъзмутимо с механичния си глас.
Пускаш го и се обръщаш. Едва ли би могъл да избереш по-неподходящ момент за това. Една къса черна стрела налита някъде откъм стената и се впива дълбоко в рамото ти (отнемайки две нива от Жизнения ти статус).
Просваш се на пода, врещейки като кокошка на заколение, измъкваш стрелата от рамото си и засипваш скалата с автоматичен огън. Стрелбата дава резултат. На пода след няколко секунди издрънчава един безнадеждно повреден самонасочващ се арбалет.
- Да му се не види! - изръмжаваш.
Току-що стана жертва на най-стария снайперистки номер в света, нападайки от засада едно чучело, като по този начин успешно издаде своето положение на арбалета. Все пак ти се разминава леко. Изпъшкваш и се изправяш.
- Въргър! - казваш напевно. - Ела де!
Бандитът изревава и се хвърля отгоре ти като хищна птица.
Прехвърли се на 390.

K-108

399.

Най-странната приумица на Фратус лежи пред невярващия ти поглед... В сгъстяващия се здрач до хоризонта се простира безбрежно, огнено море. Плътна алена мараня виси в тъмнината над врящата лавоподобна маса, разкъсвана от могъщи гейзери. Гигантски, пламтящи стълбове изригват изпод повърхността, извиват се в невероятни дъги през сумрака и отново се гмурват в огъня сред фонтан от горящи пръски. Затваряш уста и продължаваш да съзерцаваш безмълвно, висейки над искрящия прибой, докато не усещаш капчиците пот, стичащи се по лицето и врата ти. Жегата е убийствена.

Можеш да продължиш напред само ако имаш Термозащитен костюм - на 261.

Но дори да притежаваш такъв, не си задължен да го използваш. **Можеш просто да се откажеш от маршрута си, да завиеш вляво и да продължиш на югоизток, може би към Изгасналия вулкан - на 191.**

400.

Нещо в очакванията и действителността рязко се разминава. Мерникът ти е точен, мъжът не помръдва, скептично усмихнат, но въпреки всичко, след като натискаш спусъка, той не рухва окървавен. Всъщност автоматът ти глухо изщраква и изобщо не стреля.

- По дяволите - казваш нервно.

- Спокойно - обажда се мъжът. - Ще се оправи веднага, щом излезеш от обсега на това.

В ръката му матово проблясва тъмен диск с големината на монета и отново потъва в пояса му. Каквото и да представлява, ефектът от използването му е пределно ясен: оръжието ти не работи.

- Защитавай се - продумва мъжът и с още едно бързо движение изважда на бял свят дълго оръжие, подобно на коса, което засвистява във въздуха.

След кратко колебание се навеждаш и изваждаш ножа си. Противникът ти веднага скъсява дистанцията, без да спира да говори:

- Чест за добрия командир е да бъде там, където са хората му. В такъв смисъл аз се обезчестих.

Смехът му е отвратителен. Бързаш да го прекъснеш . - И къде беше?

- Зад скалите на входа, младежо. Притаен - нов изблик на гаден кикот и опасен финт с косата който насмалко не отнася единия ти крак.

- Зашо не ме уби тогава? - любопитстваш отскачайки назад.

- Винаги съм обичал капаните. А сегашното ти местоположение с пълно право може да се нарече така не мислиш ли?

- А...

- Извини ме - казва рязко мъжът и се нахвърля отгоре ти.

Необходими са ти над 5 точки от Шанс и Сила за да нанесеш успешен удар. Всички точки над тази граница (от една до шест) от твоите хвърляния се сумират и когато станат пет, схватката приключва в твоя полза. При хвърляне под 5 точки губиш едно ниво Жизнен статус, а при точно 5 точки не губиш и не печелиш нищо

Ако победиш мъжа в червено, мини на 332

В противен случай се прехвърли на 178.

401.

Внезапно и неочаквано една откъслечна фраза проблясва сред останалите предимно панически мисли и за момент дъхът ти спира. Да, наистина, точно така пишеше: „самонасочващо се, водно торпедо с конвенционален заряд.” Съжаляваш горчиво, че не изучи по-подробно техническото описание на уаспа и плъзваш бърз поглед по командното табло. Копчето е сиво, свряло се е в най-далечния ъгъл и единственото ти основание да смяташ, че това е пусковия механизъм, е малката торпедоподобна формичка. вдлъбната в повърхността му.

Ако смяташ да го натиснеш, е крайно време да го сториш - на 135.

Ако предпочиташ да се довериш на друго оръжие продължи на 61, а ако идеята за светкавично бягство ти допада най-много, действай на 99.

402.

Измъкваш оръжието с цялата бързина, на която си способен, и стреляш без дори да погледнеш през мерника, инстинктивно насочвайки огъня към основите на оръдието. От дулото му се изтръгва огромен плазмен заряд... за шастие отправен към небето, а не към теб. Това се оказва последният изстрел на чудовището, което миг по-късно избухва в пламъци. Успяваш да спуснеш стъклото на слея, преди да те достигнат, и надаваш победен крясък.

Резултатът от действията ти не се изчерпва само с унищожаването на едно плазмено оръдие. Това, което е останало на дъното на кратера, вече не прилича много но геологична база.

Мини на 184.

403.

Виещата машина прави рязък завой и се понася обратно, засипвайки те с картеч от далечна дистанция. Ще свършиш тук, сред пясъците на измислена пустиня.

Отиди на 217.

404.

„Чакай сега - мислиш ожесточено - Островът е направен за забавление на гостите на Фратус Нефъл и негово собствено. Би било проява най-малкото на лош Икус да убиваш гостите си чрез изкуствени вещици, да му се не види!"
Решително влизаш в пастта на дракона, бутваш дървената врата със старинни железни болтове и се озоваваш в антрето - огромна зала, потънала в хилядолетен прах и мътно осветявана от обвити в тлъсти тюжини, медни полилеи, потъмнели от вездесъщата влага.
- Глупости - казваш отчетливо.
Правиш две-три крачки, прегазвайки няколко скелета и изпочупени ръждясали брони, и се озоваваш на другия край на залата. Изненадано се обръщаш - входът си е там, на стотици метри - в другия край на покрития с прах и отпечатъци от странни стъпки под. Икономия на пространство? Свиваш рамене. Пред теб очевидно се оформят две възможности, представлявани съответно от черни стъпала, виещи се нагоре, и потънал в сенки вход, водещ под земята, вероятно в някакви още по-тъмни подземия.
Е? **Нагоре - на 306, или надолу - на 112?**

405.

Внезапно с периферното си зрение съзираш огромна, полюшваща се сянка отстрани и отзад. Извръщаш рязко глава. Нищо. Връщаш недоумяващ поглед напред и този път я виждаш. Гигантска набръчкана шия се протяга през тясното пространство пред уаспа и отново потъва в скалата. Разтъркваш очи и изругаваш невярващо. Нови две чудовища се извиват пред теб, изтракват злобно с хищните си, криви зъби и се отместват едва в последния момент. Поемаш си дълбоко въздух, сграбчваш лоста за управление и се понасяш напред с удвоена скорост. Навсякъде около колата нови и нови уродливи вратове се изнизват от прояденатa скала, а олигавените, ужасяващи челюсти щракат все по-близо до метала. Нещо изстъргва по страничната броня и уаспа опасно се разтриса. Закрещяваш. Чудовищното същество отпред закъснява за миг, но рефлексите ти отново те спасяват и след като отбягваш със светкавична маневра сблъсъка, потъваш в един по-широк проход, ненаселен с кошмарните създания, който минути по-късно те извежда до края на Каньоните. Излиташ с радостен вик в свободното пространство отвъд и изведнъж млъкваш, откривайки, че си се озовал близо до Огнените полета. Много по-близо, отколкото би желал.
Върви на 399.

406.

Вратичката изглежда тежка. Натискаш я с цялата си маса, изпищяваш, отскачащ, свиваш се на кълбо и изругаваш злобно. По метала, доста логично, е пуснат електрически ток.
- По дяволите, Въргър. Това не ми прилича на честен двубой - изръмжаваш, докато се опитваш да спреш бясното си треперене.
Ударът е доста силен. Жизненият ти статус пада с едно ниво.
След малко се посъвземаш достатъчно, за да отпереш един шут на Вратата, влетявайки вътре. „Вътре" се оказва началото на тесен тъмен коридор, водещ надолу към сърцето на хълма.
- А стига де! - казваш на глас. - Тия подземия почнаха да стават досадни. Аз с банда ли си имам работа, или със стадо къртици?
Продължавайки да мърмориш, се смъкваш тридесетина крачки и решително влизаш в една просторна, приглушено осветена пещера.
Прехвърли се на 314.

407.

Приготвяш оръжието и сваляш предното стъкло. Карлсон, убеден в неуязвимостта си, продължава да се приближава, без да се възползва и от тази възможност. Секунда по-късно вятърът поема няколко микрочастици - всичко останало от него след прекия удар на Импулсатора - и ги понася над степта. Продължаваш напред, осмисляйки поуката относно прекалената самоувереност и резултатите от нея.
Мини на 23.

408.

На една равна площадка на стотина метра под върха спираш да си поемеш дъх. Гърбът ти е мокър от пот и хладният вятър те пронизва. Старателно раздвижваш врата си и се протягаш, но гимнастиката ти претърпява рязък обрат. Нещо тежко и твърдо те блъска в гърба и докато падаш по очи, методично те прегазва.
Надигаш сковано глава и установяваш, че се взираш право в любопитните камери на половинметров метален паяк, явно изпълняващ ролята на разузнавателна сонда. Предположението ти, че освен това се използва и като ефективна бойна единица, много скоро ще бъде показано за втори пъти: машината ловко отстъпва на осемте си крака и спира на няколко метра като миниатюрен футболен нападател, подготвяйки се отново да се нахвърли отгоре ти. Не му даваш тази възможност. Точно на втория скок паякът избухва, глупаво размахвайки крака във въздуха, и тупва с дрънчене на камъните.

Въздъхваш и се изправяш на крака. Ако в кратера изобщо има някой, то той най-вероятно вече те очаква.
Прехвърли се на 246.

409.

Прицелваш се внимателно и застиваш за миг, с пръст на спусъка.
Прибави еднократен Шанс към точките от Внимание и Точност.
Ако сборът е 13 или повече, мини на 125. Ако е равен на по-малко число, върви на 303.

410.

Решаваш, че една граната е достатъчна за четири крака, поставяш я на пода и издърпваш предпазителя.
- Сега и муха да кацне, ще се взриви, какво остава за хулус - измърморваш, докато се изтегляш към входа на сградата.
Приклякаш отвън и затаяваш дъх, защото в същия миг вратата на командната зала отстъпва под могъщите удари на Палечка и се откача от пантите си. Хулусът излиза в коридора и се оставя в ръцете на съдбата
Опитай Шанса си!
От 1 до 3 - на 324. От 4 до 6 - на 136.

411.

След няколко минути се измъкваш със стонове от отсрещната дюна, хвърляш изпълнен с отвращение поглед към мястото на подлия капан и се отправяш, куцукайки, към колата си. Всъщност би трябвало да си доволен. Малко хора оцеляват след експлозия на мега-бомба.
Машината ти се издига с измъчен рев над обгорените пясъци.
Ако искаш да проследиш донякъде дирите на всъдехода, мини на 251.
Ако вече ти е писнало от него, върви на 345.

412.

„С изрод като Вургър човек трябва да е готов на всичко", е девизът ти в този час. Оставаш притаен в сенките.
- Влез, Теед - казва Вургър от отсрещния край..
Примигваш... После пак:
- Влез, Теед!

Примигваш отново и най-сетне загряваш, че това в отсрещния край изобщо не е Въргър, а обикновен пенопластов манекен с механичен глас и че за малко не се хвана на най-стария номер на света.
Изкискваш се. . - Хайде сега, Въргър! - пропяваш. - Тъпичко е!
Бандитът изревава и се хвърля отгоре ти като хищна птица.
Прехвърли се на 390.

413.

Изведнъж се сещаш, че в техническото описание на уаспа фигурираше и словосъчетанието „граната с нервнопаралитичен газ". Затаил дъх, изследваш обстойно командното табло и намираш това, което търсиш: бледозеленикаво копче, означено с общия символ за газови оръжия.
Ще опиташ ли да използваш гранатата - на 395 - или ще употребиш някое от оръжията си, което смяташ за по-надеждно - на 107?

414.

Разбира се, използването на шахтата, разположена на пет метра височина, точно над входа към залата насред гладка като огледало стена е свързано с известни трудности.
Ако имаш Антигравитационен костюм и би желал да го употребиш, за да ги преодолееш, мини на 208.
В противен случай ще трябва да избереш някоя от другите възможности за влизане:
Ако при влизането в пещерата си използвал Противоударен костюм и той все още работи, имаш добри шансове в обикновена престрелка с бандитите - на 118. На същия епизод можеш да се прехвърлиш и ако,имаш Противоударен костюм, който да включиш сега.
Можеш да употребиш в престрелката и нещо по-специално от екипировката си - на 216. (Или автомат, ако не разполагаш с друго.)
Ако имаш Камуфлажен костюм, може изобщо да не се стигне до престрелка - на 328.
А не на последно място би могъл да изпробваш и актьорските си способности, опитвайки се да влезеш в залата легално. **Подробности можеш да получиш на 70, след което отново ще имаш възможността да избираш.**

415.

Изоставяш пясъците и политаш над спокойните, чисти води на езерото, простиращи се до хоризонта. След двигателя остава широка, разпенена

диря, която бавно се разстила в плавни, полегати вълни и се разтапя в равната лазурносиня повърхност далеч назад. Изкачващото се към зенита си слънце хвърля весели искри по необхватната водна площ и изведнъж всичко започва да ти се струва като излизане на пикник през неделните дни.

Ако искаш да изключиш радара, за да спестиш малко енергия и да си починеш пълноценно, мини на 223.

Ако толкова държиш да си развалиш удоволствието, можеш да го сториш на 45.

416.

Хвърляш се в малкото помещение в мига, в който първият удар вече проехтява глухо по вратата на командната зала. Сега обаче повече те интересува една друга врата - тази, зад която си се скрил.

Ще я затвориш ли плътно - на 180, или ще я оставиш полуотворена, както я намери, преди да влезеш в залата при хулуса - на 116?

417.

От близо половин час се носиш в сумрачните недра на безкрайните каньони, изпробвайки бързината на реакциите си по твърде опасен начин. Избираш наслуки пътя си сред безчислените разклонения и вече започваш да изпитваш особения страх, че никога няма да се измъкнеш оттук. Огромните, изронени и напукани тъмни скали сякаш все повече се свиват около теб, а тясната ивица небе над главата ти става все по-далечна и бледа.

Определи Шанса си и прибави към него точките от Пилотски умения и Внимание.

Ако сборът е 12 или повече, мини на 405.

Ако е равен на по-малко число, иди на 197.

418.

Дочакваш този момент... но от другата страна на вратата. Прелетял си последните няколко метра в един безумен, отчаян скок, докато канарите се блъсват една в друга със страховита мощ.

Оставаш неподвижен минута-две, успокоявайки лудия ритъм на сърцето си, после се изправяш и поемаш с трепереща от умора и напрежение колене по разкрилия се зад вратата пуст скален коридор.

Мини на 54.

419.

Едрите говорещи зайци обикновено те докарват до истерия. Изреваваш уплашено и прострелваш врага си с къс, унищожителен откос.
- Ах, уби ме, гад! - изрича театрално заекът, стиснал гърдите си, олюлява се и пльосва по очи в локва кръв.
Извличаш с мъка тежкото му тяло извън района на бивака си, опитвайки се да не обръщаш внимание на гризящата те съвест а когато се връщаш, романтичното ти настроение е само далечен спомен.
Прекарваш останалата част от нощта в нервна полудрямка, свит в тясната кабина на колата, и още с първите сиви лъчи, предвещаващи изгрева, измъчено я подкарваш на юг.
Губиш едно ниво от Жизнения си статус, поради липсата на пълноценна почивка.
Мини на 51.

420.

Съпротивата ти е безполезна. В схватката, основана на хладнокръвието и грубата сила, нямаш никакви шансове срещу един хулус. Костите ти изхрущяват под могъщия натиск на Палечка и животът ти завършва миг по-късно по твърде ужасяващ начин.
Мисията ти приключва неуспешно в една нищо и никаква тоалетна.
Мини на 217.

421.

Мислиш трескаво, докато натискаш бутона за повдигане на предното стъкло. Преди изстрела на плазменото оръдие разполагаш с не повече от няколко секунди, за да сториш каквото и да било!
Най-голям ефект би постигнал с изстрел на Кинетичния импулсатор, но не можеш да си сигурен в безопасността на подобно действие при специфичния релеф на кратера. Детонацията може да унищожи колата ти с по-голям успех и от самото оръдие. Избирай:
Ще употребиш плазмена пушка (ако имаш поне два заряда) - на 88.
Ще стреляш с портативния лазер (ако са ти останали три) - на 402.
Или ще хвърлиш две гранати - на 272.
Ако не разполагаш с изброените оръжия, остава ти единствено бордовата картечница - на 130.

422.

Плавно завиваш надясно, покрай брега на Леденото езеро. Колата уверено се носи над безрадостна местност, покрита предимно със замръзнали локви. Вляво от теб се простира безбрежната пустош на езерото, мръсносиво в жълтеникавата светилна, процеждаща се през плътните, начумерени облаци.

- Какво му е хубавото на това бе, Фратус? - казваш на глас. - Че и пари си давал за него!

След половин час от хоризонта израстват тъмните сенки на планинската верига. Променяш курса, насочвайки се към езерото, и скоро натрошената му от ветровете и студа повърхност изпълва полезрението ти във всички посоки.

Радиото избръмчава, но решаваш да не му обръщаш внимание. В момента като че ли по-належащо е движещото се към теб квадратче на екрана на радара.

Натискаш бутона за идентифициране на обекта.

„И 480".

- По дяволите - казваш вяло. - Само това не.

Мини на 182.

423.

Предпазливо се смъкваш по склона на кратера, опитвайки се да не привлечеш вниманието на някоя от сондите-паяци. За жалост това не ти се удава - още преди да стигнеш дъното, почти се сблъскваш с един от електронните шпиони, който вероятно още в същия миг избълва сигнал за тревога по посока на базата. Огромното оръдие е замряло, насочено към небето, когато достигаш първата сграда. Само сондажната кула продължава да бръмчи изнервящо, примигвайки с лампите си.

Отскачаш встрани още преди да си осъзнал от какво бягаш. Картечният ред те преследва, докато ти се тръшваш зад някакъв метален цилиндър, и продължава да бие по него с глухо бумтене. Поглеждаш за миг от другата страна: малка подвижва картечница, монтирана под основната цев на зенитното оръдие. Изкуственият й интелект явно не е на твърде високо ниво, защото така и не променя прицела си, докато ти внимателно насочваш дулото на автомата и я пръсваш на части.

Миг преди това обаче поредният куршум взривява цистерната, зад която клечиш, и ударната вълна с леко закъснение те запраща на няколко метра назад (с едно ниво Жизнен статус по-малко). Надигаш се с охкане и все по-озадачен се отправяш към централната сграда.

„Подобно въоръжение в нелегална държавна станция е най-малкото странно - минава през ума ти. - И това означава, че..."

Разсъжденията ти рязко променят посоката си. В краката ти, направо на земята, в спретната редица лежат трима държавни служители, както изглежда - доста мъртви.
Прехвърли се на 100.

424.

Замахваш и се вкопчваш в китката му, изкривявайки лице от напрежение. Цялото ти тяло трепери от усилието да задържи тежестта на престъпника, без да го последва в пропастта.
Успяваш. С едно невъзможно движение изтегляш Въргър над ръба и го подхващаш с рамо.
- По дяволите - казваш облекчено. - Тежиш цял тон...
- Май си забравил с кого имаш работа - прекъсва те студено престъпникът.
Извикваш, докато бързата му хватка те запраща на няколко метра... за щастие, навътре по скалната площадка А после извикваш пак, защото Въргър се изправя на крака, олюлявайки се, окървавен и ужасен, и се озъбва в някакво подобие на усмивка, протегнал ръка в която стиска детонатора.
- Няма да стане. Теед - казва той и затваря очи отпускайки се назад.
Никога няма да разбереш какво точно стана в следващите няколко мига, как очите ти свързаха протегналата се зад Въргър скална издатина с протегната му ръка как ножът се озова в дланта ти и полетя с пулсиращо свистене и меки въртящи се отблясъци над газовото море.

Нито как острието намери ръката и отхвърли от нея тумбестия цилиндър на детонатора. Едно бе ясно когато времето спря, мозъкът ти се самоизключи оставяйки пръстите ти сами да се оправят с търкалящата се по тесния скален ръб, примигваща в червено бомба. Въргър още не бе мъртъв и продължаваше да крещи секунда след секунда, надолу в бездънната пропаст, пълна с подвижна, призрачна мъгла.
После всичко свърши и сърцето ти пропусна един удар, сякаш се страхуваше да остави времето да продължи, но след това заби като сто либерански църковни камбани, изпълвайки тялото ти с горещата кръв на живота.
Мини на 425.

425.

Две седмици по-късно слънцето на Хейн приятно те припича през широко отворения прозорец на кантората ти, докато седиш с крака върху бюрото, дъвчеш ябълка и се опитваш да запомниш номера на новооткритата си банкова сметка.
- Търсят Ви, господин милионер - казва нежно новичкият ти видеофон.
Протягаш ръката си, все още бинтована от лакътя надолу (за да си почива от пренапрежението, обясни докторът), и на екрана се появява Хелън Нефъл, облечена в изцапан с разноцветна боя, бледозелен работен комбинезон.
- Хелън?! - възкликваш. - Пристигна ли вече?
- Току-що - отвръща момичето. - Хванах се да си боядисвам квартирата.
- Защо? Онова „Блааа" беше интересно хрумване - изкикотваш се.
- Оставих го - казва тя невъзмутимо. - Но не се връзва с околните стени и... виж сам!
- М-да - казваш не особено въодушевен, щом кадърът се връща върху нея. - Какво става на Сонора?
- Баща ми е бесен! - казва тя щастливо. - Направо бесен! Щом ченгетата видяха записите в геологичната станция, пощуряха и извикаха комисия, а тя пък извика кръстосвач!
- Кръстосвач? - ухилваш се.
- Да, пълен с десетметрови автоматични сонди! Набучиха ги по цялата планета - едната е точно до „Перлата" - и сега ден и нощ бръмчат като луди и подскачат нагоре-надолу. Изобщо, Сонора е заприличала на тлъст, грозен таралеж!
- И ти си доволна? - осведомяваш се предпазливо.
- Страшно - казва Хелън весело. - Но не се обаждам за това.
- А? - вадиш втората за деня ябълка.
- Каня те на обяд - изтърсва Хелън.

- Ами - едва не се задавяш. - Не мога. Ще обядвам със сестра си и Мак Мъл... нещо като семейно тържество.
Очите й помръкват.
- Може ли да те поканя на вечеря? - поинтересуваш се.
- Шест и половина, ресторант „Залез" - оживява се момичето.
- Онзи със сервитьорите-тедита? - Ти черпиш - отсичаш.
Хелън ти праща въздушна целувка и затваря.
- Ресторант „Залез" - повтаряш, хвърляйки ябълката през прозореца. - На мен цялата работа повече ми прилича на изгрев.
- Търсят Ви господин милионер - обажда се видеофонът
Разтърсваш глава:
- Да?
На екрана се е наместил тлъст пилър с по няколко пагона на всяко рамо и лъскава черна фуражка Видът му е повече от комичен след нежната фигура на Хелън Нефъл?
- Какво толкова смешно има? - казва недоволно офицерът.
- Нищо, давайте - отвръщаш, спирайки да се хилиш.
- Господин Тед Бън?
- Същият.
- Бихме се радвали да се срещнем с Вас лично в Централното Хейнско полицейско управление днес в шест часа. Говоря от името на дирекцията на Галактическа Сигурност.
- За какво се отнася? - питаш подозрително
- Кандидатурата Ви ще бъде обсъдена от Дирекцията до обяд, но според скромното ми лично мнение резултатът ще е положителен. Искаме да Ви връчим почетното звание „Спасител на светове", което не е давано в мирно време от тридесет и девет години. Заслугите Ви са достойни за него.
- Непременно ще бъда там - обещаваш и прекъсваш връзката.
- Какво ли ще пишат вечерните вестници? - казваш си на глас. - „Първият дипломиран специалист по глобални проблеми от тридесет и девет години насам има среща с дъщерята на най-богатия човек в Галактиката, след като се е справил с най-големия злодей на Вселената"?
Облягаш се назад и вдигаш краката си на бюрото.
- Хубав ден - измърморваш и зарейваш поглед навън, където пеещи птици се стрелкат в синьото небе. - Определено хубав ден.

КРАЙ

1	5	4	6	2	3
4	3	2	1	6	5
6	1	5	3	4	2
3	4	6	2	5	1
2	6	1	4	3	5
5	3	2	6	1	4
4	1	6	5	2	3
5	2	3	1	4	6
1	6	4	5	3	2
2	5	1	3	6	4
3	4	5	2	1	6
6	2	3	4	5	1

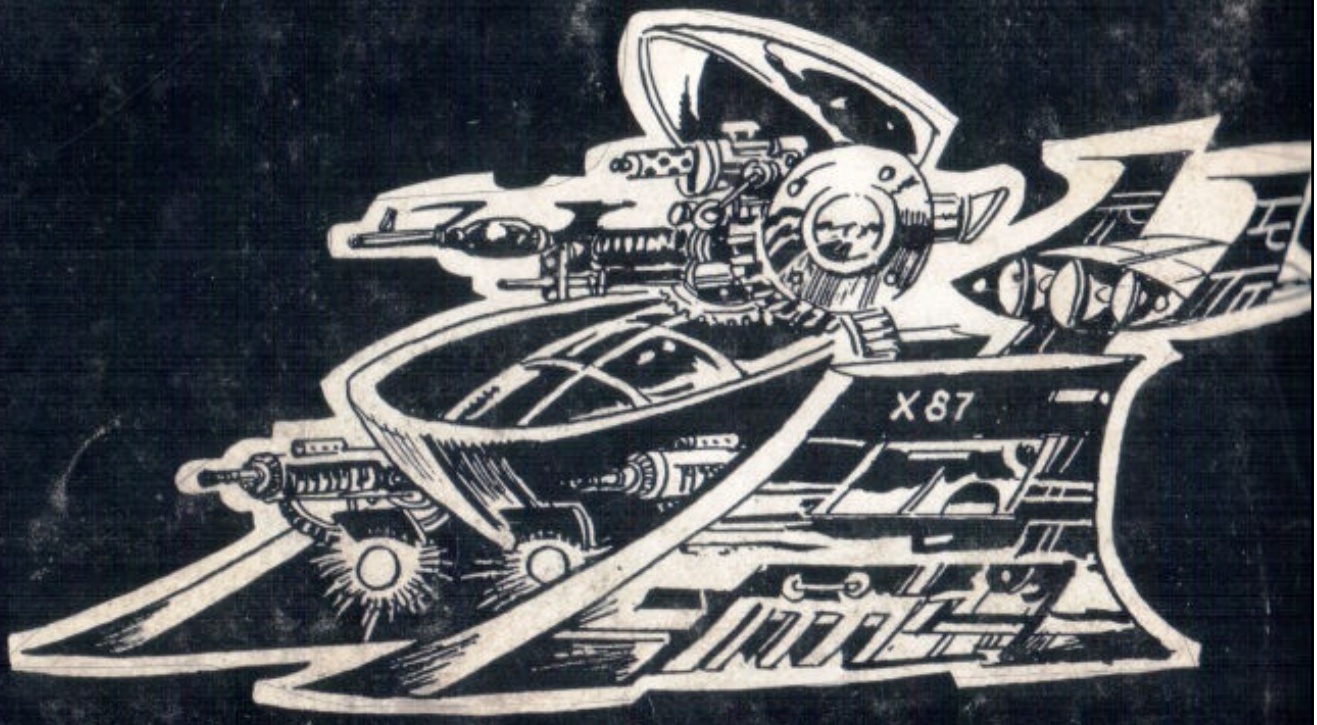

В едно-единствено невероятно движение сграбчваш оръжието, премяташ се в светкавично кълбо настрани, избягвайки изригналия огнен стълб, и стреляш от коляно. Ослепителният лъч удря робота в рамото и обездвижва ръката с огнехвъргачката. Металното изчадие залитва леко, но продължава с бързи, отмерени крачки към теб. Овладяваш се, насочваш прецизно цевта и перфектния втори изстрел просто откъсва главата му от тялото. Няколко искри прескачат с пукот по оголените проводници и две последователни локални експлозии окончателно превръщат свръхмодерния робот-убиец в купчина старо желязо.

Повдигаш дулото към лицето си и духваш леко с предизвикателна усмивка, след което се изправяш делово. Чака те работа!

Невероятната мисия на един самоук специалист по глобални проблеми, за който парадоксът се превръща в начин на живот. Един пълен с приключения път от бюрото в кантората му до Сонора и обратно... във всеки миг от който може да се случи всичко.